

Kobanê'de IŞİD çetelerine geçit yok!

TOPPYEKÛN MÜCADELEYE!

Budak ve suç ortakları hesap verecek

Budaklar'ın dün olduğu gibi yarın da sendikal mücadele içinde herhangi bir konumda rahatça yer almaları artık mümkün değildir. Gittikleri her yerde, bulundukları her alanda ihanetleri yüzlerine çarpılacak, bunu engellemeye kimsenin gücü yetmeyecek, giydikleri sendikacı zırhı kendilerini artık kurtaramayacaktır. Onların yapabileceği tek şey, yıllardır işgal ettikleri ve sermayenin hizmetine sundukları koltuklarını derhal terk etmeleridir. (s.10)

C. Baysoy'un "cahil cesareti" üzerine

Cengiz Baysoy haddini aşan bir fütursuzlukla sosyalizmin temel kavramlarına ve sosyalizm savunusuna saldırıyor. Otonomistler'in, tüm teorik gevezelikleri bir tarafa siyasal bir irade ortaya koymayı bir türlü beceremedikleri gerçeği bu tabloyu bir parça anlaşılır kılıyor. Ancak "Rojava Devrimi"nin sosyalizm ve sınıflar gerçeği ile ilişkisi üzerinden sorgulanması, Cengiz Baysoy'a göre "cahillik" anlamına geliyor.. (s.20)

Direnen halkların birleşik devrimci direnişini büyötmeye!

Şengal katliamının yankıları sürerken, IŞİD adlı insanlık düşmanı gerici çete, saldırılarına ara vermeden bu kez Kobani'ye saldırdı. Ele geçirdiği ABD damgası taşıyan ağır silahlarla günlerdir Kobani halkının üzerine ölüm kusuyor. Kobanililer başta olmak üzere tüm Rojava ayakta, IŞİD'in saldırılarına karşı ölümüne bir direniş yürütüyor.

IŞİD: Emperyalizmin ve gericiliğin yeni silahı

IŞİD Şengal'i işgal ederek Ezidi halkını acımasızca katliamdan geçirdiğinde, ABD ve onun başını çektiği emperyalist koalisyon kılını dahi kıpırdatmadı. Şimdi de benzer bir tutumun içindedirler. Emperyalizme özgü bir acımasızlıkla, Kobani ve tüm bir Rojava'nın düşmesini bekliyorlar. Hiç kuşkusuz bunun şaşılabacak hiçbir yanı yoktur.

Çokça dile getirildi, tekrarlıyoruz; IŞİD, emperyalizmin ve en başta da sömürgeci Türk sermaye devleti olmak üzere bölge gericiliğinin günümüzdeki kirli silahıdır. Bu güçler tarafından başta Suriye ve Rojava halkı olmak üzere tüm bir bölge halkına karşı savaşın diye ileri sürölmüştür. Onun arkasında başını bir uluslararası katliam merkezi olan ABD ve emperyalist koalisyon durmaktadır. IŞİD'in öyle propaganda edildiği gibi, salt Irak ve Şam İslam Devleti kurma savaşı olmayıp, gerçekte ve esas olarak emperyalist ve gerici bir savaştır. Bu anlamda da IŞİD'in saldırganlığı ve savaşı, özünde emperyalist saldırganlığın ve savaşın Ortadoğu'daki bugünkü biçimidir.

ABD ve onun başını çektiği emperyalist koalisyon ile ruhunu emperyalizme satmış işbirlikçilerinin IŞİD'e karşı savaş açtıkları aşağılık bir yalandır. Gerçek yaşamda hiçbir karşılığı bulunmamaktadır. IŞİD'i Rojava'ya ve onun kalbi olan Kobani'ye saldırtan, yönünü bu mazlum halka çevirenler emperyalistler ve aşağılık sermaye devleti başta olmak üzere tüm gerici bölge devletleridir. Fransa, İngiltere ve diğer batılı emperyalistlerin ve Polonya gibi onursuzluğu kimlik haline getirmiş uşak devletlerin desteklediği Obama'nın IŞİD'e karşı savaş planı da, NATO'nun son Galler Zirvesi'nde kararlaştırılan emperyalist saldırganlık ve savaşı genişletme kararı, savaşı Suriye ve Rojava'ya kaydırma planının bir ilk ifadesidir. Hiç kuşkusuz, bu savaşın bugünkü durağı Rojava olmakla birlikte, esasında, emperyalizmin Ortadoğu'yu dizayn etme planı gereği tüm bölge halklarına karşı ilan edilmiş bir savaştır.

ABD ve emperyalist koalisyonun IŞİD'in Kobane saldırısı karşısındaki sessizliği bu nedenledir. Emperyalizm, kendi çıkarlarına uygun hareket ettiği, gerici planlarının bir parçası olduğu sürece, IŞİD'e savaş açmaz, dokunmaz. Gerçek tam olarak budur.

Kürt sorunu öne çıkıyor, Kürt hareketleri etkinleşiyor

IŞİD adlı ölüm makinesi Musul ve Şengal'i kolaylıkla işgal etti. Zira ne merkezi Irak hükümetine ait güçler ne

de Güney Kürdistanlı Barzani'ye bağlı peşmergeler, bir direniş ortaya koydular. Irak merkezi hükümetine bağlı askerler silahlarını da bırakarak onursuzca Musul'u terketti. Güneyli peşmergeler de savaşmadan çekildi. Doğal olarak bu gelişmelerin önemli sonuçları oldu. Bunlardan biri, merkezi Irak hükümetinin iş başından uzaklaştırılmasıydı.

Dahası peşmergeleri savaşmadan geri çekilen Barzani ciddi bir itibar kaybına uğradı. Barzani alelacele ABD'yi IŞİD'e dur demek üzere yardıma çağırdı. Bununla kalmadı PKK'ye bağlı gerilla güçlerinin önünü açtı. HPG bir savaş gücü olduğunu ortaya koydu, PYD'nin askeri kanadı YPG ve İran Kürdistan Özgürlük Partisi'ne bağlı gerilla birlikleri ile birlikte kısa süre içinde IŞİD saldırısı püskürtüldü. Şengal halkına ulaştı ve Mahmur geri alındı.

Tüm bu gelişmeler doğal olarak PKK'ye ve onunla birlikte de PYD'ye haklı bir itibar kazandı. Güney'dekiler de dahil tüm Kürt halkı içinde PKK'ye güven arttı. Barzani PKK'nin Mahmur'daki karargahını ziyaret etti, başarılarını kutladı. Bu bir ilkti ve anlamlıydı. PKK'yi meşrulaştırıcı bir nitelik taşıyordu. Bu aynı gelişmenin bir diğer sonucu da şuydu; ABD ve Almanya başta olmak üzere emperyalist merkezlerde PKK yasağının kaldırılması ve terör listesinden çıkartılması tartışması başladı. Emperyalist medyada PKK'nin IŞİD'e karşı ortaya koyduğu direniş övücü yazılar yayınlandı. Yeni bir keşifmiş gibi, Kürtler'in bölgede önemli bir güç olduğu dile getirildi.

Kısacası bir kez daha emperyalist müdahalelerin yanısıra toplumsal çalkantıları yerleşik statükosu hepten altüst olan Ortadoğu'da Kürt sorunu daha belirgin biçimde öne çıktı. Barzani itibar kaybına uğrayıp Güneyli Kürtler içinde bile güven kaybederken,

PKK ve PYD bu yeni gelişmelerle birlikte ve bu gelişmelerin sağladığı ek katkı ile etkin bir konum kazandılar. Bu durum ABD'yi ve emperyalist koalisyonu rahatsız etti. Öteden beridir planlanan, Ortadoğu'da emperyalist saldırganlık ve savaşı genişletme kararı böylece hızlandırıldı.

ABD ve emperyalist koalisyon Ortadoğu'ya yerleşiyor

ABD ve diğer emperyalistler IŞİD'in Şengal katliamını ve Mahmur'u ele geçirme saldırısıyla birlikte, üstelik de kurtarıcı pozlarında bölgeye üşüştiler. ABD, kara hareketine başvurmayacağını açıkladı ama bunun yerine IŞİD'e ciddi darbeler vurmak yerine uzak hava saldırılarını tercih etti. Sınırlı sayıda askeri bölgeye gönderdi. IŞİD karşıtı muhalif güçlerin silahlandırılacağını dile getirdi. Onu, Fransa, İngiltere gibi emperyalistler izledi. Tüm tereddütlerine rağmen Almanya da, silah yardımı yapacağını açıkladı.

Dikkate değer olan PKK ve PYD'nin, bu silahlandırılacak grupların arasında olmamasıydı. Öncelikli korkularıysa, gönderilecek silahların PKK'nin eline geçme ihtimaliydi. Yani, Kürt hareketi olarak sadece Barzani'ye yardım yapılacaktı ve peşmerge silahlandırılacaktı. Bu arada emperyalist metropollerde PKK'nin terör listesinden çıkartılma tartışması rafa kaldırıldı, bunun henüz erken olduğu belirtildi. Bu arada Irak'a müdahale edildi, İran'ın da desteğiyle Maliki hükümetine son verildi. 'Bağımsızlık için henüz erken' denilerek Güney Kürdistan hükümeti yeniden Bağdat'la ilişkilendirildi.

Öte yandan bölgede, her zamankinden çok daha hızlı bir diplomasi trafiği yaşandı. ABD Dışişleri Bakanı

Kerry, Türkiye başta olmak üzere, Irak ve diğer bölge ülkelerinde mekik dokudu. Almanya her gelişmeyi yakından izliyordu, belli kararları destekliyordu ancak ABD ve diğer koalisyon üyeleri kadar iştahlı görünmüyordu. Buna karşın onun AB'deki en iyi müttefiği Fransa, çok iştahlı ve çok aktifti. Holland'ın Fransa devlet başkanı olmasıyla birlikte gitgide ABD'ye yaklaşıyordu. Bunun ifadesi olarak ABD'nin damgasını vurduğu Ortadoğu'ya dönük tüm kararları aktif biçimde destekledi. O da hava bombardımanına girişti. Tüm bunları bölgeye sevk edilecek asker sayısının giderek artırılması gibi gelişmeler izledi.

Bütün bunların tek bir anlamı vardı: ABD, genelde ve bölgede tartışmalı hale gelen liderliğini yeniden tesis etmek ve bölgedeki inisiyatifi tümüyle eline almak istiyordu. Bunun için adeta bölgeye taşındı.

ABD, NATO zirvesi sırasında aldattığı kararlarla, Almanya dışındaki diğer emperyalist devletlere liderliğini kabul ettirmişti. Ancak bölgede inisiyatifi ele geçirmesi ve olayların tümüyle onun istediği yönde gelişmesi için önemli bir girişimi daha yapması gerekiyordu. Bugüne dek bölgedeki emperyalist ve gerici savaşta kirli silahı olan IŞİD'i, gerisin geri Suriye ve Rojava'nın üzerine saldırtmak. Bölgedeki en kadim işbirlikçisi olan ve yeni-Osmanlı hevesi ile yanıp tutuşan sömürgeci sermaye devletinin de aktif yardımını alarak... bunu da başardı. Çok kısa süre içinde IŞİD Kobani'ye saldırıya geçti.

IŞİD'in Kobani saldırısı ve bugünkü anlamı

PKK ve PYD, IŞİD'in Şengal ve Mahmur saldırıları karşısında sergiledikleri direnişle sadece Kürtlerin değil, Türkmeni, Arabı, Süryanisi, Şiisi, Alevisi, Müslümanı ve Hristiyanı ile diğer halkların da haklı sempatisini kazanmış ve etkisini geniş bir alana yayma imkanı elde etmişti. Gerçek bir karşılığının olup olmamasından bağımsız olarak, ABD'nin NATO Zirvesi'nde masaya koyduğu IŞİD'le savaş planının özü ve özeti, tam da olayların bu yönde akışına dur deme planıdır. Kürt hareketinin etkisini kırma, gerisin geri kendi dar sınırlarına hapsetme, esas olarak da PKK'nın önünü kesme operasyonudur. Somut olarak, Kürt sorununda Rojava türü bir çözüme geçit vermeme operasyonudur. Öteden beri bu operasyonun en aktif destekçisi ise sömürgeci Türk sermaye devletidir.

ABD, Kürt sorununda bir çözümünden yanadır. Fakat kendi istediği bir çözümünden, yani emperyalist bir çözümünden yanadır. Bunun karşılığı ise Güney Kürdistan'dır. Rojava ise, Rojava'da yaşayan Kürt halkının iradesinin ürünü ve ifadesi bir çözümdür. PYD önderliğindeki Rojava halkı, ABD'nin bölgedeki emperyalist planlarının bir parçası olmayı reddetmiş, tüm telkinlere ve dayatmalara rağmen Suriye'deki kanlı boğazlaşmadan uzak durmuş ve kendi kaderini "özerk bir Rojava" olarak belirlemeyi tercih etmiştir. ABD ve emperyalist diğer devletler başından itibaren kendi iradelerinin hilafına oluşan Rojava'yı tanımamış, Suriye'ye olduğu gibi Rojava halkına da kanlı ve kirli bir savaş dayatmıştır. Bu kanlı ve kirli savaşın ilk dönemdeki güçleri El Kaide'den El Nusra'ya insanlık düşmanı çağdışı güçlerdi. Onları sömürgeci Türk devleti tamamlıyordu.

Türk sermaye devleti başından itibaren Rojava'ya düşmanca bir tutum aldı. Her vesileyle Rojava'ya hayat hakkı tanımayacağını açıkladı, zaman zaman Rojava'ya dönük saldırılarda bulundu. Rojava'nın ezilmesi ve tasfiyesi için her türlü kirli ilişkiye girdi, kanlı ve kirli bir savaş yürüttü. Bu savaş ise uzun süre Suriye'deki kanlı savaşın enstürmanları olan El Nusra ve benzeri

kirli savaş çeteleri aracılığıyla yürüttü. ABD bölge için kendisine biçtiği taşeronluk görevini eksiksiz biçimde yerine getirdi, emperyalistlerin para, silah ve başka tüm yardımlarını bu gerici güçlere taşımanın aracılığıyla yaptı. Dahası bu insanlık düşmanı çeteler için barınma, sınırdan kolaylıkla geçmelerini sağlama, Avrupa'dan devşirdikleri canileri eğitme gibi sayısız imkan sundu.

Gelenen yerde Suriye, Rojava ve tüm bir bölge halkına dönük kanlı saldırının silahı IŞİD'dir. Günümüzde, emperyalizmin Kürt ve kardeş bölge halklarına dayattığı emperyalist ve gerici savaşı IŞİD aracılığıyla yürütmektedir. Bu savaşın bugünkü sahası Rojava'dır, bu savaşın hedefi ise Rojava'nın tasfiyesidir. IŞİD bu amaçla Kobani'dedir. Ve, IŞİD'in Kobani'ye saldırısı Rojava'yı düşürme saldırısıdır.

IŞİD'i Kobani'ye saldırı için gönderenler emperyalistler ve öteden beridir IŞİD'le kirli ilişkiler içinde olduğu bilinen Türk sermaye devletidir.

Emperyalist ve gerici savaşa karşı direnen halkların birleşik devrimci direnişi

Kobani Rojava'nın kalbidir. Kobani'siz Rojava düşünülemez. Kobani'nin düşmesi demek Rojava'daki özerk yönetimin, aynı anlama gelmek üzere Rojava'nın sonu demektir. Tam da bu nedenledir ki, Kobani'de ortaya konan direniş yaşamsaldır.

Rojava halkı, bir varlık-yokluk savaşı yürütmektedir. Rojava'da IŞİD aracılığıyla Kürt halkına dayatılan kanlı savaş, özünde emperyalizmin ve sömürgeci Türk sermaye devletinin Suriye halkı başta olmak üzere tüm bölge halklarına dayatılan savaşın bugünkü durağıdır. Kardeş bölge halklarının aktif desteğini almaz ve bir birleşik direnişe dönüşüp bu haksız, gerici ve emperyalist saldırı püskürtülemezse eğer, tüm Ortadoğu'ya doğru yayılacaktır. Rojava ve Kürt halkı şahsında bölge halklarına dayatılan emperyalist ve gerici savaşa karşı, Filistin halkı başta olmak üzere kardeş bölge halklarının birleşik devrimci direnişi de yaşamsaldır. Türkiye işçi sınıfı ve ezilen halkları başta olmak üzere tüm bölge halkları vakit geçirmeksizin tam bir kader birliği yapmalı, kardeşliğin tüm

gereksinimleri yerine getirmeli, Rojava halkıyla eylemli tam dayanışma içine girmelidir.

Hiç kuşkusuz bu konuda Kürt özgürlük hareketine ve Kürt halkına da önemli sorumluluklar düşmektedir: *"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüzyüze kalacaktır."* (TKİP IV. Kongre Bildirisi)

Güneyli Kürt partilerinin tutumu ortadadır. ABD'nin bölgeyi kendi çıkarları temelinde şekillendirme planlarından yarar ummakta, dahası buna alet olmaktadır. Sömürgeci sermaye devleti ile ilişkileri bunu tamamlamaktadır.

Buna karşın halihazırda *"Türkiye, Suriye ve İran'daki Kürt partileri, kuşkusuz büyük ölçüde PKK sayesinde, cepheden mücadeleye konu edinmeseler bile emperyalizme karşı mesafeli durmakta, emperyalist planlara alet olmayı reddetmekte, tersine bölge halklarıyla yakınlığa ve dayanışmaya önem vermektedirler."* (TKİP IV. Kongre Bildirisi)

Kürt halkı iradesini kendi gücüne yaslanmaktan ve bölge halklarıyla devrimci kader birliğinden yana koymalıdır.

Kürt halkının Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal ve demokratik tüm kazanımları desteklemek, Rojava'da olduğu gibi bunları gaspetmeye ya da sınırlamaya yönelik saldırılara karşı kayıtsız-koşulsuz Kürt halkıyla eylemli tam dayanışma içinde olmak, Türkiye işçi sınıfının merkezinde olduğu, direnen Kürt ve Filistin halkı olmak üzere bölge halklarının emperyalizme karşı birleşik devrimci direnişini örmek ve büyütme, günün en acil, en yakıcı görev ve sorumluluğudur.

Kobanê için topyekûn direniş ve seferberlik!

Ortadoğu halklarına kan kusturan IŞİD çetelerinin 15 Eylül'de Rojava'nın Kobanê Kantonu'na yönelik üç koldan başlattığı saldırılar, Kürt halkı ve gerilla güçlerinin güçlü direnişiyle karşılandı. Kürt hareketi ise, Kobanê direnişinin kazanması için Kuzey Kürdistan ve Kürdistan'ın diğer parçalarında seferberlik ilan etti.

Türk sermaye devletinin askeri ve lojistik anlamda tam desteğini alarak Rojava'da katliam yapmaya kalkan bu çetelere karşı Kürt halkı, tüm yalnızlaştırma çabalarına ve direnişi boğma girişimlerine rağmen kararlı bir direniş ortaya koyuyor. Diğer yandan, Türk devletinin gerici çetelere verdiği açık desteği Kürt halkına savaş ilanı olarak gören Kürt hareketi, "çözüm süreci"nin bittiğini, Türk devletine karşı her türlü yol ve yöntemle direnişini büyüteceğini ilan etti. Kobanê direnişi, Kürt sorununda da yeni bir sürecin başladığına işaret ediyor.

Üç cephede kararlı direniş

Son bir haftadır Kobanê'nin doğu, batı ve güney cephelerinde gerici çetelerle yaşanan çatışmaların tablosuna bakıldığında YPG/YPJ gerillalarının halkın desteğini alarak çete saldırılarını gerilettiği ve onlarca çete üyesini öldürdüğü görülüyor. Murat Karayılan'ın ifadesiyle, YPG, Rojava'nın tamamında savaşı yayan bir politika uyguluyor. Ağır ve donanımlı silahlara sahip olmalarına rağmen IŞİD çetelerinin direniş karşısında yaşadığı zorlanma, çeşitli bölgelerde gerilla eylemleri karşısında kaçmalarıyla da kendini gösteriyor.

YPG'nin Serêkaniyê bölgesinde başlattığı operasyon ise devam ediyor. Kobanê ve Cizre Kantonu'nu bağlayan bir alan olması açısından hayli stratejik bir öneme sahip olan bölgede büyük ve geniş bir hareket başlatan YPG ile IŞİD çeteleri arasındaki savaşın genişleyerek devam edeceği görülüyor. YPG güçleri, IŞİD çetelerinin ağır silahlar ve takviye güçlerle ilerlemesinin önüne geçmeye çalıştığı bölgedeki çatışmalarda şimdiye kadar onlarca çete üyesini öldürdü.

Batıda çetelere karşı eylem

Kobanê'nin batısında ise YPG güçleri çetelere ait araçları ve ağır silahları imha ederken sivil elbiselerle sızma girişiminde bulunan çete üyelerini de öldürdüler.

YPG savaşıçıları Kobanê'nin batısındaki köylerde de çetelere ağır kayıplar verdiriyorlar.

Güney'de çatışmalar

Çeteler güney cephesinde ağır kayıplar vererek bazı yerlerde geri çekilmek zorunda kaldılar. Kobanê'nin güneyinde bulunan Halinc Köyü'nde şiddetli çatışmalar yaşanmış, çatışmalar sonucunda köy çetelerden kurtarılmıştı. Yine YPG güçleri Halinc Köyü'nün güneyindeki Savama Rovi ve Kulilke tepelerinde konumlanan çetelere eylem düzenleyerek tepeleri de çetelerden almıştı. Çatışmalarda onlarca çete üyesi öldürülürken 3 doğka silah imha edilmişti. YPG, 22

Eylül günü güney cephesindeki feda eylemde 29 çete üyesi olmak üzere her üç cephede toplam 84 çetecinin öldürüldüğünü duyurdu. Açıklamaya göre, fedai eylem yapan 5 savaşıçı yaşamını yitirdi.

Çeteler doğuda durduruldu

YPG Basın Merkezi'nin son açıklamasına göre, doğu cephesinde ilerlemesi durdurulan çeteler ağır kayıplar veriyorlar.

Kanton hükümeti de silahlandı

Rojava'nın Kobanê kantonu hükümeti de IŞİD çetelerine karşı silahlandı. Halk cephelerde yerlerini alırken, Kanton Hükümeti Başkanı Enver Müslim ve tüm bakanlar ellerine silahlarını alarak direniş hattına dahil oldu. "Direneceğiz, direnişimiz başarıyı getirecektir" diyen Müslim, IŞİD çetelerinin Kobanê'yi düşürme planlarını boşa çıkaracaklarını belirtti.

Diğer yandan, Kobanê Kantonu yöneticileri Kobanê'nin mahalelerinde düzenledikleri halk toplantılarında IŞİD çetelerinin saldırılarına karşı yapılması gerekenler konusunda halka bilgilendirmede bulunuyorlar. Halk toplantıları ile saldırılara karşı yapılması gerekenler konusunda halk bilinçlendiriliyor.

Çetelere karşı sınırdan etten duvar

Kobanê'nin üç koldan kuşatılmasıyla eşzamanlı

olarak Türk sermaye devleti saldırılarda adeta dördüncü kol görevini üstleniyor.

Kobanê'deki şiddetli çatışmalar nedeniyle ağırlıklı olarak kadın ve çocukların akın ettiği sınır bölgesinde devletin terörü eksik olmuyor. Halkın burayı da direniş alanına çevirmesi karşısında sermaye devleti, asker ve polis gücünü Rojava'lı ve Kuzey Kürdistanlı Kürt halkının üzerine salıyor. Gaz bombaları, tazyikli su ve yer yer mermilerin kullanıldığı saldırılarla Kürt halkı üzerinde terör estiriliyor. Çocuklar da devlet terörünün hedefi oluyor. Kobanê'nin batısından Birecik'e geçmek isteyen 13 yaşındaki Fatme İzzettin Hesên, Türk askerleri tarafından silahla vuruldu. Ağır yaralanan çocuk, Birecik Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Bakanlara taş yağmuru

Sınırdan bekleyen binlerce kişi, Suruç'taki sınır bölgesine gelen AKP'li bakanları tepkiyle karşıladı. Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, İçişleri Bakanı Efkân Ala ve Tarım Bakanı Mehdi Eker halk tarafından taş yağmuruyla karşılandı. Halkın tepkisi üzerine AKP'li bakanlar bölgeden ayrılmak zorunda kaldı.

Binler sınıra akın ediyor

IŞİD çetelerinin Türkiye sınırlarını kullanarak Rojava'daki saldırılarının önüne geçmek için Kuzey Kürdistan'ın kentlerinden binlerce kişi ise sınıra akın ediyor. Kobanê'ye sınır olan Suruç'ta başlayan

sınır direnişi 160 km’lik sınır hattına yayılıyor. Suruç’a ulaşan binlerce kişi sınır hattında Kobanê halkına destek amacıyla sınır boyunca 10 köyde direniş nöbetleri tutmaya hazırlanıyor. Türk devletinin IŞİD çetelerini, sınırdan tren, otobüs ve araçlarla Rojava’ya geçirdiği haberlerinin basına yansımalarının ardından, nöbet eyleminin de kapsamı büyütülüyor. Kürdistan Halk İnişiyatı’nın 24 Eylül günü aldığı karar üzerine, binlerce kişi sınır hattına dağılmaya başladı.

Eşleri ve çocuklarını Mürşitpınar Sınır Kapısı’ndan Suruç’a getiren çoğunluğu genç yüzlerce Kobanêli de gerici çetelere karşı savaşmak için yeniden Kobanê’ye geçiyor. Geçmeleri Türk sermaye devleti tarafından engellenen halk, kapıları geçerek sınırı aşıyor.

Gerillalara kitlesel uğurlama...

Gazetemiz yayına hazırlandığı sıralarda YPG Basın Merkezi’nin açıkladığı son bilanço’ya göre, Kobanê direnişinin ilk 8 gününde 30’u aşkın YPG/YPJ gerillası çatışmalarda yaşamını yitirmiş bulunuyor.

Rojava’nın Qamişlo kentine bağlı Şermûx ve Ebû Qesayib köylerinde IŞİD ile girilen çatışmada hayatını kaybeden 7 YPG ve YPJ gerillasının cenazeleri 24 Eylül günü Silopi’de binlerce kişi tarafından karşılandı. Cenazeler “Kürdistan IŞİD’e mezar olacak” sloganları ile Amed’e uğurlandı.

“Çözüm süreci bitmiştir”

Türk devletinin IŞİD çetelerine verdiği açık desteğin Kürt halkına savaş ilanı olduğuna dikkat çeken Kürt hareketinin temsilcileri ise, “çözüm süreci” diye adlandırılan fakat Kürt hareketinin tasfiyesini amaçlayan bu sürecin geline aşamada sona erdiğini, AKP’nin izlediği politikaların çatışmasızlık durumunu sona erdirdiğini belirttiler.

Kobanê’ye yönelik saldırıların sadece IŞİD saldırısı olmadığını belirten Halk Savunma Merkezi komutanı Murat Karayılan, bu planda AKP ve Türk devletinin de yer aldığının görüldüğünü söyledi. Karayılan, buna karşın mücadelenin yükseltileceğini belirterek çözüm sürecinin de AKP’nin bu hamlesiyle anlamını yitirdiğini söyledi.

KCK Yürütme Konseyi Eş Başkanlığı, Türk devleti ve AKP Hükümeti’nin süreci anlamsızlaştıran ve boşa çıkaran her şeyi yaptığına dikkat çekerek çatışmasızlık durumunun kalmadığını ilan etti.

Kongra Gel ara dönem toplantısındaki kararları da hatırlatan KCK, “Yürütme Konseyimiz AKP’nin halkımıza karşı her yerde çok boyutlu yürüttüğü savaşa karşı mücadeleyi her alanda ve her türlü yöntemle yükseltme kararı almıştır” diye belirtti.

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Duran Kalkan KDP ve YNK’ye çağrıda bulunarak Kobanê’ye, Güney Kürdistan’daki IŞİD güçlerine karşı topyekün savaşarak destek verilebileceğini belirtti. Kalkan, Kürt halkının karşı karşıya kaldığı tehditler karşısında artık parçacı düşüncelerin terk edilmesi gerektiğini ifade etti.

Cenevre’de açlık grevi

HDP’li vekiller Sebahat Tuncel, Selma Irmak, Kemal Aktaş ve DTK İcra Kurulu üyesi Feleknas Uca ise, 21 Eylül Pazar günü Cenevre’de BM binası önünde açlık grevine başladı, Kobane direnişine dikkat çekmek ve batılı devletleri harekete geçirmek amacıyla başlatılan açlık grevi, gazetemiz yayına hazırlandığı sırada devam ediyordu.

Kobanê’ye destek eylemleri

Gerici IŞİD çetesinin Kobanê’de yoğunlaşan saldırıları ve AKP’nin çetelere desteği İstanbul, Ankara ve Mersin’de protesto edildi.

İstanbul

HDK İstanbul İl Meclisi’nin çağrısıyla 21 Eylül günü biraraya gelen örgütler gerici çete saldırılarına karşı yürüyüş gerçekleştirdi. Taksim Tünel’de toplanan kitle AKP-IŞİD işbirliğini teşhir etti.

Eylem Taksim’in yoğun polis ablukası altına alındığı bir ortamda gerçekleştirildi. Başlangıçta kitlenin önünde oluşturulan polis barikatı yürüyüş öncesinde kaldırıldı. YPG bayrakları ve katılımcı kurumların flamalarının taşındığı yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde açıklama gerçekleştirildi.

Eylem devrim ve Kürdistan mücadelesinde şehit düşenler şahsında saygı duruşuyla başladı. Konuşmalar ve açıklamanın ardından kitle Tarlabası’na yürüyerek eylemi bitirdi.

Eyleme Halkevleri, ÖDP, 78’liler girişimi, EHP, Kaldıraç, DİP, Alinteri, Mücadele Birliği ve İstanbul Tabip Odası da destek verdi.

Ankara

Ankara HDK, 22 Eylül’den itibaren her gün saat 18.00 ile 19.30 arası Güvenpark’ta oturma eylemi yapacağını açıkladı. İlk iki eylemini de gerçekleştirdi. Eylemlerde IŞİD’in Kobanê’ye yönelik saldırıları teşhir ediliyor.

22 Eylül’de bir eylemde Ankara Dayanışması’nın çağrısıyla gerçekleştirildi. Güvenpark’ta toplanan dayanışma bileşenleri Kobanê halkının direnişini selamladı. KESK Ankara Şubeler Platformu Ziya Gökalp Caddesi’nden yürüyüşle Güvenpark’a girdi. Kobanê’deki saldırıları ve direnişi anlatan konuşmalardan sonra basın açıklaması okundu.

Eylem sonunda, HDK’nin oturma eylemine destek verildi. Kitle sloganlarla Yüksel Caddesi’ne yürüdü ve burada eylemi sonlandırdı.

Mersin

DÖKH, Kobane halkına destek için yürüdü. 23 Eylül günü İstasyon’da buluşan kitle sloganlarla Özgür Çocuk Parkı’na yürüdü. Parkta, Demokratik Özgür Kadın Hareketi Dönem Sözcüsü Taybet Adıyaman basın açıklamasını okudu.

Açıklamada, Kürt halkı ile devrimci ve ilerici güçlerin emperyalistlere karşı birleşik mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Eylem Rojava direnişini sahiplenme çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Mersin

IŞİD’e destek MiT raporunda

Türk sermaye devletinin IŞİD çetelerinin ülke içindeki faaliyetlerini seyretmekle yetinmesi, MiT’e ait olduğu iddia edilen rapora da yansdı.

Söz konusu iddia Alman Bild gazetesi tarafından ortaya atıldı. Gazetenin iddiasına göre, Milli İstihbarat Teşkilatı (MiT), hazırladığı 100 sayfalık raporla AKP hükümetini IŞİD tehlikesine karşı uyardı.

IŞİD’in Türkiye’deki yapılanmasına ilişkin MiT tarafından hazırlandığı öne sürülen raporda, “IŞİD’i kontrol altına alamıyoruz” ifadeleri yer alıyor. Öne sürülen istihbarat raporunun iç sayfalarında IŞİD’in yeni savaşçılarının Türkiye’nin güneyinden Suriye’ye girdiği belirtiliyor.

IŞİD çetelerinin bölgedeki hareketlerinin serbestliğine dikkat çekilen raporu duyuran Bild, haberini “Tecavüz, kafa kesmeler ve yeni katılımcılar. Türk istihbaratının korkutucu raporunda Türkiye’deki IŞİD teröristlerinin nasıl ilerlediği gözler önüne serildi” sözleriyle duyurdu.

İŞİD saldırıyor, Kürt halkı direniyor...

İŞİD saldırılarına karşı topyekûn mücadeleye!

Rojava ile dayanışma içinde olmak, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı topyekûn mücadele bayrağını yükseklerde taşımak sınıf devrimcilerinin temel görevleri arasındadır.

Kobane’de İŞİD çeteleri tarafından gerçekleştirilen saldırılar sürüyor. Kürt halkı Kobane’de İŞİD saldırılarına karşı direniyor. KCK ve Kürt hareketinin diğer kolları seferberlik ilan etmiş durumdalar.

İŞİD çeteleri Kürdistan’da giderek daha fazla yayılıyor. İŞİD, Şengal’den sonra Kobanê’ye de vahşetini ve katliamlarını taşıyor. Ancak işbirlikçi güçlerin korkaklığı ve Türk sermaye devletinin desteğiyle hayli donanmış bu güruh, hafif ve ağır silahlarla Kobanê’yi düşürmeye çalışıyor. İŞİD, uygarlık merkezlerini yıkıyor. Büyük insan göçüne yol açıyor. Kadınları zorla alıkoyuyor. Taciz ve tecavüz ediyor. Kürt halkının elde ettiği kazanımları yok etmek için tüm gücüyle kirli savaşı tırmandırıyor.

Kürt halkı İŞİD belasını başından defetmek için çabalarını büyütüyor, mücadele ateşini harlıyor. Türkiye Kürdistanı’nın çeşitli şehirlerinden binlerce kişi sınır bölgesine yürüyerek Rojava halkıyla dayanışmayı yükseltiyor. Rojava’daki YPG/YPJ ise ağır silahlarla ve kitlesel biçimlerde gerçekleşen saldırılar karşısında direniyor.

İŞİD Irak’ta ele geçirdiği silahları Rojava’ya taşıyor. Kobanê’de direniş büyürken, PYD Eşbaşkanı Salih Müslim Türkiye Kürdistanı’nı ayağa kalkmaya çağırdı. İŞİD, Kürdistan’da, yakın tarihte görülmemiş katliamlar gerçekleştiriyor. İŞİD’in kontra elemanları, sivil halk ve yerleşkelere saldırarak savaş suçu işliyorlar. Büyük göçlere, yurtsuzluğa neden oluyorlar. Ortak yaşayışların, kültürlerin, dillerin, inançların, ananelerin, umutların, özlemlerin yok olması için mesai yapıyorlar. 15 Eylül’den bu yana doğu, batı ve güney cephelerinden Kobanê köylerine saldıran çeteler, Kobanê merkezini füzelerle bombalıyorlar.

Kobanê teslim olmuyor. Kürt halkı Kobane’yle dayanışmayı büyütüyor. Kürt halkı, çeteleri durdurmak, Rojava’daki özgürlük umudunu büyütme için sınır

boyalarına akın ediyor. Birlik, dayanışma ve mücadele bayrağını taşıyan Kürt halkı direniyor.

Emperyalistler ve sermaye devleti İŞİD’i destekliyor!

Emperyalistler bir yandan “İŞİD’e karşı şavaşıyor” algısı yaratmak için çaba gösteriyor. Öte yandan İŞİD’in, Rojava’yı yıkması için zaman yaratıyor. Bir yandan da İŞİD kozunu kullanmaya hazırlanıyor. Kirli savaştan güçlü çıkması durumunda İŞİD’i bölgesel çıkarları çerçevesinde tepe tepe kullanmak istiyor. Nitekim İŞİD kirli savaşı derinleştirmesine rağmen emperyalistler ve sömürgeci devletler açıklamalarla

yetinip, fiili olarak ise hiçbir girişimde bulunmuyorlar. Türk sermaye devleti bir yandan İŞİD’e zaman tanırken, bir yandan da Rojava’da yanan özgürlük ateşini söndürmek için çaba gösteriyor.

Türkiye sınırları İŞİD’ci katiller geçebilsin diye ardına kadar açmıştı. Şimdi sınırı gelen Rojava’lı kadın, çocuk ve yaşlıları bekletiyorlar. Kuzeyli Kürtler’in yardımcı olmasını engelliyorlar. Çocukların üzerine gaz yağdırıyorlar. Baş edemeyince de lütfedip Kürtlere Kürt sınırını açmak zorunda kalıyorlar. Bu tercih bile İŞİD’i el üstünde tuttuklarının, PYD’yi boğmaya çalıştıklarının açık göstergesidir. Bugün Kobanê’de Kürtler eşitsiz bir savaş yürütüyorlarsa, bunun birincil sorumlusu Türk sermaye devletidir. Bugün Rojava’da İŞİD’li sapkınlar ele geçirdiği kadınlara tecavüz ediyorsa bunun birincil sorumlusu Türk sermaye devletidir. Yaklaşık bir aydır devletliler ülke ülke gezip, aman PYD’ye silah yardımı yapmayın diye ellerinden geleni yapıyorlar. Çünkü Kürt halkının Rojava’da kazanımlarını kaybetmesini, köle olarak kalmasını istiyorlar.

AKP iktidarı, içeride çözüm süreci deyip Kürtlerle savaşını İŞİD aracını kullanarak sürdürüyor. Kobanê düşerse, Rojava’da tampon bölge oluşturmaya çalışacaklar. Böylece Rojava’yı birinci elden kontrol etmeyi planlıyorlar. İŞİD’e terörist demeyip, PYD ve YPG’ye bu sıfatı yakıştırmaları, İŞİD’in kendileri için vadettiği sonuçları düşünmelerindendir.

Kürt halkı tüm baskı ve katliamlara rağmen direndi. Halepçe’de katledildi vahşice, direndi. Büyük acılar çekti. On binlerce şehit kanlarıyla suladı Kürdistan’ı... Bu direnişler, serhıldanlar sayesinde Kürt halkı başını kaldırdı göğe... Rojava direnişin yeni sahnesidir. Rojava ile dayanışma içinde olmak, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı topyekûn mücadele bayrağını yükseklerde taşımak sınıf devrimcilerinin temel görevleri arasındadır.

Haber alma hakkı hedefte

Rojava’nın Kobane Kantonu’nda süren direnişi, İŞİD çetelerinin saldırılarını ve Türk devletinin gerici çetelere verdiği desteği haberleştirmek üzere bölgede bulunan muhalif basın-yayın organlarının çalışanları polis ve askerler tarafından hedef alınıyor.

Gelişmeleri izlemek üzere bölgede bulunan muhabirlerin uğradıkları saldırılar ve engellemelere dair açıklama yapan DİSK’e bağlı Basın-İş Sendikası, son günlerde yaşanan saldırılardan örnekler verdi.

Suruç’taki sınır bölgesinde canlı yayında gelişmeleri aktarmaya çalışan *imc TV* ekibinin aracına isabet eden gaz fişeklerinin habercilerin doğrudan hedef alındığının göstergesi olduğuna değinen Basın-İş, Suruç’ta gelişmeleri izlemeye çalışan habercilerin görüntü almasının engellendiğini ifade etti. Gazetecilerin ‘yasal işlem’ ile tehdit edildiğini belirten Basın-İş Sendikası, *Hürriyet* muhabirinin ayağına

isabet eden gaz fişegi ile yaralandığı, Ankara’dan bölgeye giden *Özgür Gelecek Gazetesi* muhabiri Ruken Derya Çelik’in Kobane sınırında gözaltına alındığı, son olarak ise *tv10*, *Gün TV* ve *DİHA* muhabirlerinin asker ve polisler tarafından tehdit edildiği ve gözaltına alınmak istendiği bilgisini verdi.

İŞİD çeteleri tarafından Maxmur’da katledilen *Fırat Haber Ajansı (ANF)* muhabiri Deniz Fırat’ın hatırasının hala çok taze olduğunu hatırlatan sendikanın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Çözüm süreci denilen çatışmasızlık döneminin son bulacağına ilişkin pek çok işaretin bulunduğu şu günlerde gazetecilere yönelik hak ihlallerinin artacağından, habercilerin canları pahasına haber geçecekleri bir ortamın yaratılacağından endişe ediyor, esas hedefin halkın haber alma hakkı olduğunu görüyoruz. Herkesi bu şiddete karşı durmaya, gerçekleri iletmeye çalışan habercilerin güvenliğini sağlamaya davet ediyoruz.”

Huzursuzluk yaratanların “huzur operasyonları!”

Sermaye devleti içerde sosyal yıkım yasalarını sırayla hayata geçirirken, dışarıda da emperyalizmin bölgesel taşeronluğunu yapıyor. Tüm bunların sırası geldiğinde nasıl bir tepkiye konu olacağını ise geçen yılın Haziran Direnişi’nden gayet iyi biliyor. Kolluk güçlerinin donanımı için bu nedenle hiçbir şey esirgenmiyor. Askerinden polisine tüm kolluk güçlerine ‘öldürme yetkisi’ verilirken, olası yargılamalarda da korumaya alıyor.

İşçi ve emekçileri, çalışma koşullarında iş cinayetleri beklerken, hayatta kalma başarısını gösterenleri açlık ve yoksulluk sınırının altında bir yaşam bekliyor. Emekçilere bu kölelik yaşamı bin bir yolla kabullendirilmeye çalışılırken, zihinlerine de güçlü bir devlet imajı çizmek için her yol deniyor. Tıpkı son olarak sahnelenen “rehine kurtarma operasyonu” gibi... Ancak “Kurtlar Vadisi” filmine ilham olabilecek bu senaryonun benzerleri sürekli tekrarlanıyor. İçerde de böylesine sahte operasyonların yapıldığını emekçiler hem yaşam alanlarından, hem de televizyon ekranlarından sık sık görüyor.

“Binlerce polisle yapılan operasyonlarla” diye başlayan haberlerle hep aynı mesaj verilmek isteniyor. İşçi ve emekçilerin yaşam alanlarına çeteleri bilinçli olarak yerleştiren, uyuşturucu ticaretini yaygınlaştıran, bu ticarete çok gerektiğinde racon kesen sermaye devletinin, uyuşturucuya ‘nasıl mücadele ettiği’ kanıtlanmak isteniyor. Belli bir saatte ihtiyaç olduğunda ekmek bulunamayan emekçi mahallelerinde, aynı saatlerde nerelerde uyuşturucu bulunacağını bilmesi elbette bir tesadüf değil. Keza buraları devlet de, onun polis teşkilatı da gayet iyi biliyor.

Bu mizansenin bir benzeri geçtiğimiz günlerde İstanbul’da yaşandı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, yaklaşık 15 bin polisin katıldığı bir operasyon düzenledi. 39 ilçede yapılan ev baskınları, matruk binalarda yapılan aramalar, sokaklarda, internet kafe vb. mekânlarda yapılan kimlik kontrolü ve aramalar sonucunda 610 kişi gözaltına alındı.

Ayvalıtaş davası 24 Aralık’a ertelendi!

Mehmet Ayvalıtaş’ın katledilmesi ile ilgili davanın 22 Eylül’de görülen duruşmasında, Anadolu Adliyesi ve çevresi polis tarafından ablukaya alındı. Davayı takip etmek için binanın önüne gelen kitle “Gezi şehitleri ölümsüzdür!” şiarlı pankartı astı ve Haziran Direnişi’nde katledilenler anısına saygı duruşunda bulundu.

Davayı izlemek için gelenlerin salona alınmaması nedeniyle gergin başlayan duruşmanın konferans salonuna alınması talebi reddedildi. Hasan Ferit davasında olduğu gibi, adliyede büyük salon olmadığı öne sürülerek Silivri’den randevu alınabileceği söylendi.

İzleyicilerin kim olduğunu bilmediğini gerekçe

Operasyona ilçe emniyet müdürlükleri ile Terör, İstihbarat, Organize Suçlar, Narkotik, Güvenlik, Asayiş, Önleyici Hizmetler, Özel Harekat, Çevik Kuvvet ve Çocuk Şube müdürlüklerine bağlı ekipler, Güven ve Yunus timleri katıldı. Bir polis helikopteri de havadan destek verdi. İstanbul’da ve diğer kentlerde de adına “Huzur Operasyonları” denilen böylesine operasyonlar düzenlenmişti ve devam etmektedir. Kimi zaman mahkeme kararıyla illerde bu nedenle ‘OHAL’ ilan edilmektedir.

Polis orduları tarafından yapılan bu gövde gösterilerinin nedeni olarak ise uyuşturucu, kaçakçılık, hırsızlık gibi olaylar gösterilmektedir. Hırsızlık üzerine kurulan bir düzenin sokak sokak hırsız araması ne kadar inandırıcı ise, uyuşturucu trafiğinde trafik kontrolörlüğü yapan bir devletin uyuşturucuya mücadele etmesi de o kadar inandırıcıdır. Uyuşturucu ticaretinde devletin kirli izleri takip edilirse yol çok eskilere çıkacaktır. ‘90’lı yıllar devlet-mafya ilişkilerinin izleriyle doludur. Kürt halkına ve devrimcilere yönelik yapılan katliamlarda yan yana gelenler, uyuşturucuyu da bu ülkeye birlikte türlü yöntemlerle sokmuşlar ve piyasaya sürmüşlerdir.

Bugünde on milyonlara izlettirilen bu ‘huzur

gösteren mahkeme heyeti, içeri girişlere izin vermedi.

Tanıklar konuştu, sanık hatırlamadı

Tanık Ali Ekber Ağa, olayı şöyle anlattı: “TEM Oto yolunun bir şeridi kapanmıştı diğer şerit kapanmak üzereyken önce taksi arkada jip durabilecek mesafedeyken durmadı ve iki gence vurdu. Gençlere vuran taksidi daha sonra arkadan gelen jip önce vuran taksiye, sonra bariyerlere çarptı ve jip Mehmet Ayvalıtaş’ın üzerine düştü.”

Ayvalıtaş ailesinin avukatları, polisin gerekli incelemeyi yapmadığını, çevredeki tüm kamera görüntülerinin istenmesine rağmen yalnızca MOBESE görüntülerini verdiğini belirttiler. Sanık taksi şoförü Cengiz Aktaş ise olay anını hatırlamadığını ileri sürdü. Sanıkların tutuklanması talebinin reddedildiği duruşma 24 Aralık 2014 tarihine ertelendi.

operasyonları’nın gerisindeki amaç sokakları emekçilere güvenli hale getirmek değildir. Emekçilerin çalışma koşullarını güvencesiz hale getirenlerin, yaşam alanlarını güvenceli hale getirmesini herhalde kimse beklemez. Çarpık kentleşmenin, insanı gözetmeyen sistemin yapısal bir sonucu olarak hayatta kalmanın tesadüflere kaldığı Türkiye’de mevzu daha başkadır.

Yapılanlar sadece devasa bütçeler harcanarak hayata geçirilmiş bir film sahnesidir. Sahnede uyuşturucuya savaş açmış bir devletin görevlileri rol almışken, perde arkasında işler tam tersi yürütülmektedir. Emekçilerin belleğinde kalıcı olması istenen ise devletin silahlı güçlerinin ne kadar güçlü olduğudur.

Son olarak Davutoğlu tarafından yapılan açıklamalar da aynı amaca yöneliktir. Uyuşturucu ile mücadele kapsamında mahallelerde narkotimler, gençlik timleri oluşturulacağını belirten Davutoğlu şunları söyledi: “Sokağın hakimi bu çetelere sokağı, çocukları bırakmayacağız. Mahallelerimize giremeyecek, okullarımızın yanına yaklaşamayacaklar. Nasıl bir terörist yaklaşıncı ne muamele görüyorsa aynı muameleyi görecekler. Viraneleri tümüyle tasfiye edeceğiz. Bu tür şeylerin yapıldığı, deprem döneminden kalmış, mahkeme kararıyla yıkılamamış binalar var. Ya da virane dediğimiz, metruk alanların Çevre ve Şehircilik Bakanlığımızla barınak haline gelmesi, bu çetelerin kullandığı alanlar haline gelmesini engelleyeceğiz.”

Davutoğlu’nun yaptığı bu açıklamanın satır arasına gizlenmiş bir başka amaçla yapılması planlanan yeni bir yağmadır. Özellikle İstanbul’da konumu nedeniyle haklarında işlem yapılamayan eski ve tarihi binalar bulunmaktadır. Şimdi buralar bir bahaneyle talana açılmak istenmektedir. Görüldüğü üzere sermaye devletinin yaptığı bu huzur operasyonlarının gerisinde ne uyuşturucuyla ne de hırsızlıkla, kaçakçılıkla mücadele bulunmaktadır. Çünkü dönen bu sömürü çarklarının hızı bir de bunlara bağlıdır. Tüm bunların sonucunda değişen olsa olsa sadece torbacılar olacaktır. Torbacılara mal getiren çark ise olduğu gibi dönecektir.

Devlet bu gibi yöntemlerle yeni Haziranlar’a karşı ne kadar hazırlıklı olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

İşçilerin Birliği Derneği mevzidir!

Mevzimizi savunduk, savunacağız!

14 Eylül günü derneğimize karşı gerçekleştirilen provokatif sataşmalar fiziki saldırıya dönüşmüştür.

Derneğimizin Sefaköy ve civarındaki etkinliğinin artması gerici güçleri ve devlet güçlerini rahatsız etmeye başlamıştır. Bunun içindir ki devrimci sınıf faaliyetlerimize yönelik tacizler artmış, saldırı girişimlerinde bulunulmuştur. Dinci gerici faşist güçlerin ve polisin bu saldırıları her seferinde devrimci kararlılıkla boşa düşürülmüştür.

Geçtiğimiz ay yaptığımız Rojava ve Şengal’le dayanışma yürüyüşümüz AKP’li gericilerin başını çektiği grup tarafından provoke edilmeye çalışıldı. AKP karşıtı sloganlar atmamızı engellemeye çalışan grup fiziki saldırıya yeltense de bunu başaramadı. Çevredekilere teşhir edilen grup içinde sivil polislerin de yer aldığı çevredekiler tarafından ifade edildi. Bu provokasyon ve saldırı girişiminin boşa düşürülmesinin ardından gerici grubun başını çekenler derneğin etrafında gezinmeye başladılar. Bu grubun başını çeken madde bağımlısı AKP’li çeteciler derneğe yönelik en ufak bir zarar dahi verdikleri takdirde gerekli cevabı alacakları yönünde uyarıldılar. Bunun üzerine bir müddet ortada gözükmeler. Aynı dönemle eş zamanlı olarak polis Sefaköy’deki devrimci faaliyeti daha yakından takip etmeye başladı. Belli ki polis gerici provokasyon ve saldırı için fırsat kollamaya başladı.

Gerici güçler provokasyon ve saldırı için atağa geçti

AKP çevresinde toplanmış gerici güçler saldırı ve provokasyon için atağa geçtiler. Derneğimize gelen genç bir kadını araçla taciz eden gerici madde bağımlıları bununla da sınırlı kalmamışlardır.

Taciz ve saldırılarını derneğe gelerek sürdürme cüreti göstermişlerdir. Ellerinde bıçaklarla dernek önüne gelen madde bağımlısı AKP’li gerici faşistler davranışlarından vazgeçmeleri için uyarılmalarına rağmen aynı pervasızlığı sürdürmüşlerdir. Bunun üzerine tacizci provokatörlere hak ettikleri cevap verilmiştir. Bir an bir boşluk yakalayan provokatörlerden biri bir arkadaşımızı bacağından bıçaklamıştır. Mahallede provokatörler teşhir edilmiştir. Mahalle halkının bir kısmı madde bağımlısı çeteci provokatörlerin kendilerini de tehdit ettiğini, onlardan korktuklarını ifade etmişlerdir.

Çeteci gruplar daha sonraki saatlerde derneğe karşı saldırı girişimini sürdürmek için hazırlık içerisine girmişlerdir. Saat 22.00 sıralarında dernekten ayrılmamız üzerine gece saat 01.30 civarı derneğin camları taşlanarak kırılmıştır. AKP’lilerin başını çektiği gerici grubun içinde yer aldığını tespit ettiğimiz çeteci madde bağımlıları camları kırdıktan sonra hızlıca uzaklaşmışlardır.

Saldırıları sessiz kalmadık, kalmayacağız

Gerici çetelerin tacizle başlattığı saldırılara karşı mahalle emekçilerini bilgilendirmek ve devrimci

faaliyeti sindiremeyeceklerini göstermek için 15 Eylül’de dernek önünden başlayan bir yürüyüş gerçekleştirme kararı aldık. Bunun üzerine 19.30’da dernek önünde toplanılmaya başlandı. Sokak aralarında dolaşarak emekçilere tacizci çetecilerin saldırıları teşhir edildi, uyuşturucuya, yozlaşmaya, çeteleşmeye karşı mücadele çağrısı yapıldı. Her geçilen sokakta mahalle sakinleri alkışlayarak destek sundular.

Yürüyüşün başlamasına kısa bir süre kala çeteci grup da derneğin etrafındaki sokaklarda toplanmaya başladı.

Birbirlerine karşı gibi görülen düzen içi gerici odaklar devrimci faaliyete karşı ortak davrandılar. AKP’li gericilerin öncülüğünde ülkücüler, sarıklı cübbeli tarikatçılar ittifak halinde provokasyon ve saldırıya hazırlandılar. Gerici, çeteci grubun tehditlerine rağmen yürüyüşü başarıyla sonlandırma iradesi konuldu.

Esnafta denenen kışkırtıcı faşistler

Bazı basın kuruluşları ve sözde solcular meseleyi derneğin esnafa saldırısı olarak lanse ettiler. Bu baştan sona kadar yalan bir bilgidir. ‘Esnafta’ diye ifade edilen kişilerin esnaf kimliğinden ziyade gerici faşist kimlikleri vardır. Dernek önünden yürüyüşe başladığımız ilk andan itibaren bu provokatör faşistler sözlü tacizlerde bulunmuşlardır. Tacizleri dikkate alınmayarak yürüyüş sürdürülmüştür. Yürüyüş dernek önüne gelerek bitirildiğinde ise sözlü tacizde bulunan provokatörler fiziki saldırıya yeltenmişlerdir. Ne hikmetse fiziki saldırıya yeltendikleri anlarda sokak başlarında satırlı, döner bıçaklı gruplar gözükmeye başlamışlardır. Gerici çetelerle işbirliği içinde olan ve esnafta yaftası ile saldırıları meşrulaştırılmaya çalışılanlar derneğe karşı yapılan saldırıların planlayıcılarındırlar. Bu gerici saldırıda onlara düşen görev ilk kıvılcımı çakmak olmuştur.

Yine derneğin bulunduğu Emeksizler Sokak’ın başında bulunan LK&Jeans mağazası saldırıların başını çeken mekânlardan biridir. Dernek önünde yürüyüş başladığında gerici gruba döner bıçakları, satır ve demir sopalar bu mağazadan dağıtılmıştır. Daha sonra mağazanın kepenkleri kapatılmıştır.

Mahalle sakinleri mağazadan gerici gruba dağıtılan döner bıçağı, satır vb. görmesi ile birlikte

polisi aramışlardır. Buna rağmen polis gerici grup püskürtülene kadar (yürüyüşle birlikte yaklaşık bir buçuk saat) ortalıkta görülmemiştir. Bu durum bile saldırıların polis, AKP, gerici faşist çeteler işbirliği ile yürütüldüğünü göstermektedir.

Dinci-gerici faşistler püskürtüldü

Polis destekli dinci-gerici faşist grup dernek önünde eylem bitirildikten sonra saldırıya geçti. Bunun üzerine saldırı olma ihtimaline karşı hazırlıklı olan devrimciler mücadele mevzilerini korumak için faşist grubu karşıladılar. Yaklaşık 45 dakika süren çatışmalarda gerici faşist gruba gerekli cevap verilmiştir. Grup derneğin önüne dahi yaklaşmamıştır. Yaralı arkadaşlarını arkalarında bırakarak kaçmışlardır. Devrimci mücadele mevzisini savunanlardan sayıca çok fazla olmalarına rağmen gerici faşistler dağıtılmıştır. Devrimci direniş ve kararlılıkla; kanla, canla, emekle yaratılan mevzilerin kolayından düşürülemeyeceği bir kere daha gösterilmiştir.

Bunun üzerine gerici güçler daha geniş kitleleri “bunlar Allah’a küfür etti”, “derneklerinde Allah’a yer yok”, “Karadenizlilere saldırıyorlar”, “durduk yere esnafa saldırıyorlar” vb. söylemlerle provake ederek bir linç girişimi örgütlemeye çalışmışlardır. Polisin gelmesi ile bu gerici propagandalarını arttırmışlardır. Fakat önden yapılan yürüyüş ve sonrasında yapılan konuşmalarla çetecilerin provokasyonları ve linç girişimleri boşa düşürülmüştür.

Yaralı arkadaşlarımızı hastaneye götürmek için çağırdığımız ambulanslar polisin engellemesi üzerine gelmemiştir. Gerici çetelerden saldıranlar ise anında ambulans getirilerek hastaneye kaldırılmıştır.

Çağrılmasından saatler sonra gelen ambulanslarla hastaneye götürülen arkadaşlarımız tedavi edildikten sonra gözaltına alınmıştır. Saldıran çetelerden hastaneye kaldırılanlar ise misafir gibi ağırılarak evlerine gönderilmiştir.

Polis-çete işbirliğiyle devrimci mevzi düşürülmeye çalışıldı

Gerici güçlerin püskürtülmesi üzerine, ortalıkta gözükmeyen polis TOMA, akrep, çelik kuvvet vb. olduğu koca bir ordu ile derneğin etrafını sardı. Polisten güç alan gerici çeteler ellerindeki döner bıçağı ve satırlarla derneğin etrafında tekrar toplanma cesareti gösterdiler. Polis barikatının ardından tehditler savurmaya başladılar, derneği taşlamaya kalkıştılar. Gerici gruba tekrar yanıt verilerek saldırıları geri püskürtüldü. Polis devreye girerek gerici grupla birlikte saldırıya geçti. Derneği boşaltarak kapamaya çalıştı. Gerici çetelerin başaramadığını polis yapmaya soyundu. Polise karşı da net bir tutum alınarak derneğin korunacağı ifade edildi. Bunun üzerine polis çeteleri kışkırtarak “güvenliğinizi sağlayamayız”, “sizi linç ederler” gibi söylemlerle derneğe müdahale etmek için zemin hazırlamaya çalıştı. Kolayından

derneği boşaltamayacağını gören polis, farklı bahaneler bulmaya çalıştı.

Gece boyu devrimci mevziyi korumak için nöbet tutuldu. Polis derneğin etrafına ördüğü barikatla desteğe gelenlerin içeri girmesini engelledi. Barikat önünde ve arkasında sergilenen kararlı duruşla polis barikatının yarılması, geri çekilmesi sağlandı.

Gün doğumu ile birlikte polis devrimci mevziyi düşürememenin yarattığı rahatsızlıkla kirli oyunlarını sürdürdü. İlk olarak dernek bahçesinde bıçaklar bulunduğunu iddia ederek sahte delil yaratmaya çalıştı. Buna dayanarak derneği mühürlemeye kalktılar. Sahte delil yaratma girişimleri boşa düşürüldü. Daha sonra dernekte çay ocağı bulunmasını bahane ederek mühürleme işlemi yapacaklarını ifade ettiler. Polisin keyfi tutumlarına karşı devrimci mevziyi korumak için direnildi. Oyunları boşa düşen polis, son yol olarak valilikten aldığı kapama kararını gerekçe göstererek derneği boşaltmaya kalkıştı. Bunun üzerine sivil polislerden oluşan polis ordusu derneğe saldırdılar. Dernek içinde çıkan çatışmada sivil polis ordusu geri püskürtüldü. Derneğin girişine barikatlar kuruldu. Bu sefer çevik kuvvet polisleri camları kırarak saldırdılar. İçeri gaz bombası attılar. Kapalı mekânda insanların canına kast edencesine pervasızca davrandılar. İşkenceci katil polis, derneği savunuların devrimci direnişi ile karşılandı. Bunun sonucu olarak çok sayıda zaiyat verdiler. Devrimci direnişi kıramamanın yarattığı kudurmuşluktan olsa gerek etkisiz hale getirilen yoldaşlarımız ve dostlarımıza dahi işkence yaptılar.

Devrimci faaliyeti ezmeye çalışan gerici faşist güçler ve polis devrimci direniş duvarına çarparak bir kere daha büyük bir yenilgi almıştır.

Dernek, düzenin hukuku bile hiçe sayılarak mühürlendi

Gerici faşist provokasyonla derneğin faaliyetini engelleyemeyen düzen güçleri kendi hukuklarını bile hiçe sayarak derneği mühürlədiler. Devrimci faaliyete yönelik saldırı ile Sefaköy ve çevresindeki devrimci ilerici faaliyeti ezmeye çalışan düzen güçleri bunda başarısız oldukları için böyle bir yöntemi tercih ettiler. Devrimci direniş karşısında aldıkları yenilginin kitleler üzerindeki etkisini boşa düşürme niyeti ile böyle davrandılar. Fakat hiçbir saldırıları karşılıksız kalmadığı gibi bundan sonra da kalmayacaktır. Devrimci faaliyet Sefaköy’de elde ettiği mevzileri güçlendirerek sürdürecektir. Saldırıları esnasında ve sonrasındaki pratiğimiz bunun kanıtıdır.

Devrimci mevziyi korumak için dayanışmanın zayıflığı

Sefaköy’de kazanılan mevziyi savunmak için sergilenen devrimci direnişle dayanışma zayıf kaldı. Bazı kurumların sınırlı dayanışması dışında destek sunulmadı. Sefaköy’de faaliyet yürüten bazı kurumlar “burada gericiiler güçlü onun için kapayın gidin” demeye varan pervasızlık gösterdiler. Hatta Milletvekili Levent Tüzel ziyarete geldiğinde bu kaygıyı taşıyanların düşüncelerini daha politik bir biçimde ifade etti. Faşist kışkırtıcıları ‘mağdur esnaf’ olarak nitelendiren Levent Tüzel “esnafa zarar vermişsiniz, bir aileden 5 kardeş ağır yaralanmış. Siz artık burada faaliyet yürütmeyin kapayın gidin” diyebilmiştir. Ama nedense provoke edenlerin döner bıçağı, balta, satır dağıtanların aynı “mağdur esnaf” olduğunu ise görmezden gelmiştir. Aynı anlayışa sahip başka bir kişinin (HDK Genel Meclisi’nde de yer alıyor) facebook sayfasında

devrimci direnişe karşı yayınladığı yazılar bunların ilerciliğini bile tartışmalı hale getiriyor. Destek olmak bir yana köstek görevi görüyorlar. Bu anlayışların bizim için hiçbir hükmü yoktur. Bundan sonra da olmayacaktır.

Sefaköy yerelinde benzer başka durumlarla da karşılaştık. Başka bir kurumun temsilcisi ve arkadaşları polis baskınındaki saldırıdan sonra yapılan basın açıklamasını yolun karşı tarafında izleyebilmiştir. Bunda bir sorun yok, kendi tercihleri denebilir. Ama asıl sorun, aynı kişilerin eylem başladığında uzakta durdukları halde (çevreden izleyenlerin içinde) yoldaşımızı arayarak “biz de eylemdeyiz, destek için geldik haberiniz olsun” diyebilmesidir.

Devrimci mevzilerimizi korumak için verdiğimiz devrimci direnişe samimi destek veren dostlarımız da olmuştur. Bu dostlarımıza teşekkürü borç biliriz. DGB, DHB’den dostlarımız bizimle birlikte dernekte nöbet tutarak yanımızda olmuşlardır. HTKP, EHP, HC, KP, ÖDP, ÜİD-DER, DP’den dostlarımız ziyarette bulunmuşlar, eylemlere katılarak destek vermişlerdir. HDP İstanbul Eşbaşkanı Emrullah Bingöl, EMEP, HE, DBP, Süleyman Çelebi, Levent Tüzel, Genel-İş 2 Nolu Şube Başkanı Adil Çiftçi ziyaret gerçekleştirmişlerdir. Mahalle sakinlerinden çok sayıda insan ziyaret gerçekleştirerek desteklerini sunmuşlardır.

Sol basın neyi haber yapar

Basın cephesinde ise sol basının göstermediği ilgiyi burjuva medya göstermiştir. Devrimci meşruluğun ve direnişin gücünden kaynaklı burjuva medya dahi verdiği haberlerde tamamen çarpıtma yoluna gidememiş, yaşananları çete saldırısı olarak vermek zorunda kalmıştır. 3 gün süren devrimci direnişe sol basının sınırlı ilgisi olmuştur. Büyük bir kısmı burjuva basının dahi gerisinde kalmışlardır. Sol basında sınırlı da olsa derneğimize karşı saldırıya yer veren dostlarımıza teşekkürü borç biliriz.

Devrimci faaliyetimiz kesintisiz olarak sürecektir

Derneğimize yönelik saldırı sermaye düzeninin yaşadığı krizden bağımsız değildir. Dışta kardeş halklara karşı gerici çeteleri besleyen sermaye düzeni ve hükümeti, içte de işçi ve emekçilerin örgütlenme eğilimini bastırmak için saldırıyor. Çıkarılan çeşitli yasalarla en ufak hak alma mücadelesinin dahi önü kesilmeye çalışılıyor. Uyuşturucu madde bağımlısı çeteler beslenerek devrimci ve ilerici kurumların üzerine salınıyor. Ülke genelinde gericilik hakim kılınmaya çalışılıyor. En ufak ilerici adımlar dahi zorbalıkla bastırılmaya çalışılıyor. Ülkenin farklı kentlerinde ve bölgelerinde devrimci ve ilerici güçlere karşı devlet destekli gerçekleştirilen saldırıların artması bunun en önemli belirtisidir. Emperyalist-kapitalist düzenin krizi derinleştikçe faşist baskı ve saldırılar da artacaktır. Devrimci olma iddiası taşıyanların bu saldırılara devrimci yanıt üretmesi gerekir. Aksi halde devrimcilik laf yığını olmanın ötesine geçemez. Bizler bu gerçekliğin ışığında geleceğe hazırlanıyoruz. İşçi sınıfının iktidarına giden yolda devrimci kararlılıkla yürüyeceğiz. Her bir mevzimizi koruyacağız. Bedel ödemekse, ödemekten geri durmayacağız. Sefaköy ve çevresinde işçilerin birliği mücadelesini büyüteceğiz. Bizler biliyoruz ki, kazanılan her mevzi emperyalist-kapitalist düzene ve uşaklarına vurulmuş bir darbedir.

İşçilerin Birliği Derneği

20 Eylül 2014

Silahlı saldırgan serbest

Sefaköy’de İşçilerin Birliği Derneği’ne yönelik saldırıların ardından soruşturma süreci başladı. Savcılık soruşturmasında polisin ilettiği tutanak hem saldırının boyutunu hem de saldırgan çetecilerin savunularak İşçilerin Birliği Derneği’nin hedef alındığını gösteriyor.

Savcılığa iletilen polis tutanağında organize bir şekilde eyleme saldıranlar arasında bir kişinin silahlı olduğu aktarılıyor. Tutanakta, 16-17 yaşlarında bir çocuğun getirdiği silahın İlter Göçer’e verildiği, Göçer’in polisin silahı elinden alması üzerine Emeksizler Sokak üzerinden Halkalı istikametine kaçtığı sırada yakalandığı belirtildi.

İlter Göçer’in üzerinde kimlik olmadığı, gözaltına alınarak bir mağazada bekletildiği, ardından Sefaköy Polis Merkezi Amirliği’ne götürüldüğü ifade edilen tutanakta, bulanık ruhsatsız silahın Walter marka 7,65’lik ve 7 mermili olduğu kayıtlara geçti. Fakat İşçilerin Birliği Derneği üyelerine saldıranlardan olan İlter Göçer ruhsatsız silahla yakalanmasına karşın serbest bırakıldı.

Tutanak ve arama kararı talebinde görülense polisin İşçilerin Birliği Derneği’ni suçlu ilan ettiğini gösteriyor. Uyuşturucu çetesinin bir gün önceki bıçaklı saldırısı ve derneği taşlaması kayıtlara geçilmezken her şey eylem bitiminde gerçekleşen saldırı “sözlü sataşma” üzerinden anlatılıyor. Fakat ‘sataşma’nın dahi “mahalle sakinleri ile dernek üyeleri arasında” karşılıklı bir durum olduğu iddia ediliyor. Eyleme sözlü sataşmanın ardından saldırı için ara sokaktan gelen hazırlıklı saldırganlar da tutanakta yok sayılırken “karşılıklı fiili saldırı” yaşandığı anlatılıyor.

İşçilerin Birliği Derneği üyelerinin saldırı karşısında mücadele mevzisini savunması ve saldırganların militan tutumla bertaraf edilmesi ise şöyle çarpıtılıyor: “Çevik kuvvet unsurları olay yerine gelene kadar basın açıklaması yapmak üzere toplanan grup kendilerine tepki gösteren mahalle halkına ve esnafa taş atarak, orada bulunan şahıslara, araçlara ve işyerleri camlarına zarar vermişlerdir.”

İşçilerin Birliği Derneği üyelerinin çatışmanın ardından derneği korumak için terk etmemesi de polis kayıtlarında vurgulanırken, polis ablukasının koruma değil suçlu yaratma gayesiyle yapıldığı da kabul ediliyor. Güvenlik Büro Amir Vekili Başkomiser Mustafa Çınar “bahse konu olaya karışan şahısların dernekten ayrılmayarak beklediklerinden dolayı” dernek içerisinde “suç ve suç unsurları” bulunabileceğini iddia ederek arama için yetki istiyor. Talep yazısında “dernek içerisinde bulunan şahısların can güvenliklerinin tehdit altında olmasından dolayı” kimlik tespiti ve arama yapılması isteniyor.

“Güvenlik için” dernektekilerin aranmasını ve kimlik tespitini isteyen polisin saldırgan çeteciler içinse tek bir talebi bulunmuyor. Döner bıçaklarıyla, sopalarla saldıran, silah yakalayan çeteler, mahallede dolaşmaya devam ederken polisin tek hedefi dernek oluyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Rıdvan Budaklar ve suç ortakları hesap verecek!

22 Eylül günü İzmir’de gerçekleşen miting, sendikal bürokrasinin kendi varlığını tehdit eden gündemlerde dahi ne tür bir acizlik içinde olduğunu gösteren yeni bir örnek oldu. Haftalar öncesinde Türkiye merkezli bir miting yapılacağını, DİSK’in gerekirse genel grevle İzmir’de olacağını açıklayarak 22 Eylül gününü işaret edenler, bırakalım “Türkiye işçi sınıfını İzmir de toplamayı” konunun muhatabı belediye işçileri dışında DİSK üyesi diğer işçileri bile doğru düzgün alana taşıyamadılar. Bunun yerine, kortejin önüne yerleştirdikleri DİSK Başkanlar Kurulu heyetini eylemci işçilere alkışlatmak için yoğun çaba harcamayı tercih ettiler. Böylece öncü belediye işçilerinin basıncı ve bizzat örgütlenmesiyle gerçekleşen imza kampanyası, akşam eylemleri, fiili yol kesmelerle gündeme sokulan mitingi “eylemli hattın bir sıçrama noktası” olmaktan çıkarıp bir hava boşaltma eylemine dönüştürmeye çalıştılar.

En önde İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu ile kol kola yürüyen DİSK bürokratlarının bizim açımızdan en dikkat çekici ismi hiç şüphesiz DİSK/Tekstil Sendikası patronu Rıdvan Budak’tı. Son yılların en kararlı ve militan taşeron karşıtı mücadele olan Greif Direnişi’ni arkadan hançerleyen, direnişi etkisizleştirmek için patron-taşeron ve polisle işbirliği yaptığı ispatlı olan bu tescilli işçi düşmanının adı “Taşerona karşı direnişçi” olan bir mitinge onur konuklarından biri olarak davet etmek ancak DİSK bürokratlarına yakışan bir tutumun ifadesi sayılmalıdır. Bu tutum bile DİSK bürokrasinin genelde sınıf mücadelesine özelde ise İz-Enerji işçilerinin mücadelesine nasıl baktığının özlü bir göstergesi olmaya yeter. Sınıf devrimcileri bu hain işbirlikçinin alandaki varlığına karşı gösterdiği tepki üzerine bütün DİSK bürokrasisi ortak bir tavırla Rıdvan Budak savunusuna geçtiler. Taşeron değişimi içinde olağan şüpheli durumunda olan “Aziz başkanla” kol kola yürümede beis görmeyenler, Rıdvan Budak’ı protesto eden ve alandan atmaya çalışan sınıf devrimcilerine hep beraber saldırdılar. Lakin bu saldırıyı bile “sendikamıza saldırıyorlar” diye kışkırttıkları işçilerin arkasına sığınarak yaptılar. Sonuçta ağırlığı saldırganlardan olmak üzere onlarca kişi yaralandı. Olaylar bizleri mücadele alanlarından tanıyan işçilerin müdahalesi ve bazı sendikacıların araya girmesi ve sınıf devrimcilerin kendilerini savunmasıyla sona erdi. Tahmin edilebileceği gibi saldırıya dahil olan birçok işçinin meselenin aslını olaylar sırasında anlamadığı, birilerinin “sendikamıza saldırıyorlar” diye ortalığı velveleye vermesiyle olaya müdahil oldukları şimdi daha net görünmektedir. Geride kalan 2 gün boyunca birçok işçi ya arayarak ya da kurumlarımıza bizzat gelerek olaya dair tepki ve üzüntülerini belirttiler.

Bu durum karşısında ise, şimdi birileri alttan alta bizim eylemi provoke ettiğimize dair bir söylenti yaymaya çalışmaktadır. Bu karalama kampanyasına zerre kadar önem vermemekle birlikte sınıf hareketine, özellikle de belediye işçilerin mücadelesine duyduğumuz sorumluluk gereği, yaşananları İzmir işçi sınıfı ile paylaşmayı bu vesileyle

bürokrat takımına da bazı hatırlatmalarda bulunmayı zorunlu görüyoruz.

1 - İlk olarak söylemek gerekir ki, Rıdvan Budak sıradan bir sendika bürokrati değildir. Devrimci işçilerin direnişini kırmak için polise ihbar edecek kadar düşkünleşmiş ve çürümüş bir kişiliktir. Bu zat 60 günü fabrika işgali olarak gerçekleşen 100 günü aşkın Greif Direnişi boyunca attığı her adımla sermayenin tartışmasız bir ajanı olduğunu göstermiştir. Greif Direnişi’ni kırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Tüm bu gelişmeler ve Rıdvan Budak ile çetesinin Greif öncesi tüm ihanetleri devrimci basında ortaya konmuş, İzmir’dekiler de dahil olmak üzere sendikal, devrimci ve ilerici kamuoyuna bizzat sınıf devrimcilerinin özel çabasıyla taşınmıştır. Nitekim mitinge katılacağını ortaya çıkmasından sonra da mitingin düzenleyicisi olarak konuşan kişi ve kurumlara da Rıdvan Budak gerçekliği bir kez daha hatırlatılmıştır. Onun ismi “Taşerona karşı direnişçi” olan bir miting bulunmasının her şeyden önce İz-Enerji işçilerinin mücadelesine bir hakaret olacağı anlatılmıştır.

Buna rağmen Rıdvan Budak “işçi sınıfının önderleri”nden biri olarak eylemde yer almış, her ne kadar etrafındaki koruma duvarından burnunu dışarı uzatıp kürsüde konuşma cesaretini kendinde bulamamış olsa da eylem alanından ayrılırken (gene aynı koruma duvarının arkasından) kendisini takip ederek protesto eden sınıf devrimcilerine yönelik

ağır hakaretlerde bulunmuştur. Bu davranışıyla yalnız düşkünlüğünün yeni bir örneğini sergilemekle kalmamış aynı zamanda kabarık suç dosyasına affedilemez yeni bir sayfa daha eklemiştir.

Bu ahlaksız saldırganlığa o sırada orada bulunan birkaç sınıf devrimcisi gereğince tepki göstermiş, bu tepki üzerine bir yandan maaşlı korumalar, öte yandan ise bir kısım “sendikacı” tarafından kışkırtılan işçiler saldırıya geçmiş, bir linç atmosferi oluşturulmaya çalışılmıştır. Bu atmosfer bizleri sahiplenilen işçilerin çabaları, başta DİSK bölge temsilcileri olmak üzere bazı sendikacıların araya girmesi ve sınıf devrimcilerinin kendilerini savunmalarıyla etkisizleştirilmiştir.

Rıdvan Budak’a gösterdikleri tepki ile sınıf devrimcileri eylemi provoke etmek şöyle kalsın tam da eylemin ruhuna uygun davranmış, tescilli bir taşeron uşağının kürsüden konuşması engellenerek işçilerin eylemine sürülmeye çalışılan kara bir lekenin önüne geçilmiştir.

2- DİSK bürokrasisinin “şanlı” Rıdvan Budak savunusu ne şaşırtıcıdır ne de kendini bizim "dostumuz" addeden bazı sendikacıların söylediği gibi “kendilerine emanet bırakılan birinin korunmasından” ibarettir. Kendileri nasıl gerekçelendirirse gerekçelendirsinler, bu sahiplenmenin arkasında açık bir sınıf tutumu bulunmaktadır. Sağcısından-solcusuna, alt kademesinden kaşarlanmışına her türden bürokrat doğru olarak kavramaktadır ki;

Budaklar şahsında tepki gösterilen, hesap sorulan köhnemiş eski sendikal düzendir. Bu düzenin en önemli özelliklerinden biri ise, ihanet edenin ettiğinin yanına kâr kalmasıdır. Çarkın içinde bulunan her bürokrat bu durumdan fazlasıyla memnundur. Ve yeri geldiğinde bundan gereğince yaralanmayı da ummaktadır. Örneğin saldırıya açıkça çanak tutan (henüz netleştirilmeyen bazı bilgilere göre de bizzat katılan) bazı Genel-İş yöneticilerinin Rıdvan Budak için gösterdikleri “şanlı direnişin” arkasında bugün bir avuç sınıf devrimcisinin ona karşı yaptıklarının yarın binlerce belediye işçisine yapmaya çalışacakları açık olmalıdır.

3- 22 Eylül günü gerçekleşen mitingde olayların tüm sorumluluğu tescilli işçi satıcılarını kendileri için vazgeçilmez gören İzmir sendikal bürokrasisindir. Yanlış yönlendirme ve kışkırtmalarla saldırıya alet edilen işçilere karşı bir kan davası gütmemiz düşünülemez. Kendi söylemleri ne olursa olsun Rıdvan Budak şahsında kendilerinin de boy verdiği zemini savunan bürokrasiye karşı mücadelemiz ise kesintisiz olarak sürecektir. Sınıf devrimcilerine karşı saldırıyı kışkırttığı ve hatta bizzat katıldığı söylenen bazı kimselerin davranışları ise sadece bürokratikla açıklanamayacak kadar vahimdir. Eğer söylendiği gibi bazı sendika bürokratlarının saldırıya bizzat katıldıkları doğru ise akıbetlerinin Budaklar’dan farklı olmayacağını şimdiden söylemek gerekir.

4- Sol etiketli olanlar da dahil olmak üzere komünist basın dışında kimsenin yer vermediği olaylar üzerinden estirilmeye çalışılan yalan rüzgarları devam ederse eğer, sınıf devrimcileri, önümüzdeki haftadan itibaren başta belediye işçileri olmak üzere tüm İzmir işçi sınıfına Greif Direnişini, buradaki sendikal ihaneti, eylemde neden böyle bir tutum aldıklarını ve bu tutuma karşı İzmir sendikal bürokrasisinin gösterdiği davranışı kapı kapı, fabrika fabrika dolaşarak anlatacaklardır.

5- 2 Ekim’de sonuçlanacağı söylenen İz-Enerji işçilerinin süreci de tarafımızdan çok daha yakın olarak takip edilecek, işçilerin kararlı mücadelesine rağmen sendikal bürokrasi tarafından gerçekleştirilecek herhangi bir satış durumunda belediye işçisine bunun hesabını sorması için her türlü destek verilecektir.

6- Budaklar’a gelince; dün olduğu gibi yarın da bu hainlerin sendikal mücadele içinde herhangi bir konumda rahatça yer almaları artık mümkün değildir. Gittikleri her yerde, bulundukları her alanda ihanetleri yüzlerine çarpılacak, bunu engellemeye kimsenin gücü yetmeyecek, giydikleri sendikacı zırhı kendilerini artık kurtaramayacaktır. Onların yapabileceği tek şey, yıllardır işgal ettikleri ve sermayenin hizmetine sundukları koltuklarını bir daha dönmek üzere derhal terk etmeleridir. Bu işledikleri suçlara karşı kendi cephelerinden verebilecekleri tek kabul edilebilir özeleştirici olacaktır.

Son olarak sarsılmaz bir inançla belirtmek isteriz ki; sendikal bürokrasinin sınıf hareketi üzerindeki tahakkümü tabandan yükselen devrimci bir sınıf hareketinin eseri olarak son bulacaktır. İşçi hareketindeki bazı gelişmeler bugünlerin çok da uzak olmadığını şimdiden müjdelemektedir. Sınıf devrimcileri bir yandan işçi hareketinin bugünlere ulaşması için var gücüyle çalışırken öte yandan ise açık bir ihanet içinde olanların hareketin dışına atılması için üzerine düşen her şeyi yapacaktır.

Bundan kuşku duyulmamalıdır.

İzmir’den sınıf devrimcileri

25 Eylül 2014

İzmir’de binler “taşerona hayır” dedi!

Taşeron köleliğine karşı DİSK tarafından çağrısı yapılan İzmir mitingi binlerce işçinin katılımıyla 22 Eylül günü gerçekleştirildi.

Basmane Meydanı’nda toplanan ve kortejlerini oluşturan işçi ve emekçiler Plevne Bulvarı’nı trafiğe kapatarak Gündoğdu Meydanı’na yürüdüler.

Eyleme katılan işçiler ayrıca, “taşerona hayır” yazılı siyah tişörtler giyerek yürüyüşte yer aldılar. Alkış ve ısıklarla başlayan yürüyüş, Gündoğdu Meydanı’na gelindiğinde miting programıyla devam etti.

Kürsüden selamlamalarla başlayan miting programında, 12 Eylül’den bu yana iş cinayetlerinde ve Soma’da ölen işçiler için saygı duruşuyla ilerledi. DİSK, KESK, TMMOB yöneticilerinin kürsüye davet edildiği mitingde basın metnini DİSK Genel Başkanı Kani Beko okudu. Beko, taşerona karşı mücadele eden işçileri selamlayarak başladığı konuşmasında taşeron çalıştırmanın kölelik olduğunu ifade etti.

İş cinayetlerine değinen Beko, taşeron olduğu müddetçe iş cinayetlerinin bitmeyeceğini söyledi. DİSK olarak işyerlerinin sendikalar, meslek odaları ve üniversiteler tarafından denetlenmesini önerdiklerini belirten Beko, işçilerin mutlaka sendikal olması gerektiğinin önemine dikkat çekti. Beko’nun konuşmasının ardından sahne Hilmi Yarayıcı’ya bırakıldı.

İzmir’de DİSK’in çağrısıyla düzenlenen mitinge Genel-İş Sendikası tüm gövdesiyle katılırken Türk-İş’e bağlı Belediye-İş Sendikası da üyelerini kattı. Mitinge Türk-İş’e bağlı sendikalardan Belediye-İş dışında DERİTEKS, TÜMTİS, Tez Koop-İş, Türk Metal katılırken siyasal güçlerden ise HDP, EMEP, ÖDP, Devrimci

Hareket, Halkevleri, Partizan, Kaldıraç ve BDSP de mitingde yer aldılar.

Sınıf devrimcileri eyleme “Taşeronlaşmaya, güvencesiz çalışmaya hayır! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni / BDSP” ve “Hakları için örgütlendiler 100 gün direndiler DİSK/Tekstil’in ihanetine uğradılar Greif’i unutmadık, unutturmayacağız / BDSP” pankartları ile katıldılar. Yürüyüş boyunca belediye işçilerine seslenen ve sendikaları göreve çağırarak genel grev genel direniş vurgulayan bildiriler sınıf devrimcileri tarafından dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Rıdvan Budak ve çetesi teşhir edildi

İzmir’de gerçekleştirilen “Taşerona Hayır!” mitinginde ihanetçi sendika ağaları da boy gösterdi. DİSK/Tekstil Sendikası üyesi GREİF işçilerinin işgal eylemi ve direnişine ihanet eden DİSK/Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak, İzmir’deki mitingde ön saflarda yerini aldı.

Sendika ağalarından hesap sorma çağrısı yapan BDSP’li sınıf devrimcileri ise, Budak ve çetesinin ihanetlerini işçi ve emekçilere teşhir ettiler.

Yürüyüş esnasında işçi düşmanı Rıdvan Budak’ı kortejde gören sınıf devrimcileri “Greif’in hesabı sorulacak!”, “İşçi düşmanı Rıdvan Budak!” sloganları ile Budak ve çetesini protesto ettiler. Gündoğdu Meydanı’na gelindiğinde ise kürsünün önüne geçilip “Hakları için örgütlendiler 100 gün direndiler DİSK/ Tekstil’in ihanetine uğradılar. Greif’i unutmadık, unutturmayacağız! / BDSP” pankartını açan işçiler ihanetçi çeteyi teşhir etmeye devam ettiler.

Atılan sloganlar kürsü tarafından bastırılmaya çalışılsa da sınıf devrimcilerinin ısrarlı protestoları sonucunda işçi düşmanı Budak kürsüye çıkamadı.

Miting esnasında müzik programı devam ederken Rıdvan Budak, sendika başkanları koridor oluşturularak eylem alanından çıkarılmaya çalışıldı. Bu esnada sınıf devrimcileri pankartları ve sloganları ile Rıdvan Budak ve ihanetçileri teşhir etmeye devam etti. Ancak alandan uzaklaştığı esnada Budak’ın bizzat yönlendirmesi ile bir grup tetikçi, sınıf devrimcilerine saldırdı.

Bu saldırıya karşılık veren sınıf devrimcileri, sendika bürokratlarının kışkırtması ve provokasyonlarıyla işçiler tarafından linç edilmek istendiler. Ancak bir grup belediye işçisi ise saldırıyı durdurarak sınıf devrimcilerini korumaya aldı. Bu arbede sırasında bir sınıf devrimcisinin kaburgalarında kırıklar oluşurken saldırgan gruptan 5-6 kişi ise sınıf devrimcilerine saldırmanın bedelini ödediler ve acil servise kaldırıldılar. Budak’ın tetikçilerinin saldırısı sırasında yaralanan BDSP’li, Ege Üniversitesi Hastanesi’nde tedavi altına alındı. Yaralanan BDSP’linin sağlık durumu iyi. Olay esnasında bir grup sınıf devrimcisi ise kitle içerisinde ajitasyon konuşmaları ile Budak ve çetesinin Greif’teki ihanetini teşhir etmeye devam etti. Mitingin dağılması ile toparlanan sınıf devrimcileri alandan ayrıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Hema'da madencilerin öfkesi büyüyor!

Maden işçilerinin Zonguldak Valiliği önündeki bekleyişleri sürerken, ocakta üretimin durmasını hazmedemeyen Hema patronu, polislerle talimat vererek işçiler hakkında tutanak tutturmaya kalktı.

Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'ne bağlı Kandilli Beldesi'ndeki Hema Kömür İşletmeleri A.Ş.'de çalışan yüzlerce işçi, işten atma saldırılarına karşı 22 Eylül sabahı ocağa inmedi. Türkiye Taş Kömürü Kurumu (TTK) ile aralarında yaşanan anlaşmazlık nedeniyle işçi kıyımına girişen HEMA patronunun, 16 işçiyi işten atmasına ve 13 işçiye de çıkış tebligatı göndermesine öfkelenen işçiler harekete geçti.

İşten atılan arkadaşlarının geri alınması için Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) üyesi işçiler yaklaşık 40 kilometre mesafedeki Zonguldak merkezine uzun bir yürüyüş gerçekleştirerek taleplerini dile getirdiler.

Geceyi GMİS binasında geçirmelerinin ardından 23 Eylül sabahı eylemlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Maden işçilerinin Zonguldak Valiliği önündeki bekleyişleri sürerken, ocakta üretimin durmasını hazmedemeyen Hema patronu, polislerle talimat vererek işçiler hakkında tutanak tutturmaya kalktı.

İşçileri üst üste 3 gün işe gelmemeleri halinde işten atmakla tehdit eden patronun saldırısı karşısında işçiler sendika bürokratlarının da yönlendirmesiyle tekrar işbaşı yaptılar.

Uzun yürüyüşle gösterilen irade

Uzun yürüyüşleri boyunca 'Ankara Ankara duy

sesimizi, bu gelen madencinin ayak sesleri' sloganıyla tepkilerini gösteren işçiler Kozlu'ya ulaşınca maden işçilerine Kozlu'dan da maden işçileri ve Şehit Madenci Aileleri Derneği katıldı. Buradan Zonguldak Madenci Anıtı'na yürüyen 500'den fazla maden işçisi yoldan geçen işçi servislerinden de alkış aldı. Madenci Anıtı'na ulaşıldığında yorgunluğun yerini coşku aldı.

Maden ocağında 4 yıldır çalışan **Sertan Gökyeşil** ise "Ha işsiz kalmışsın, ha göçükte kalmışsın aynı. 2 çocuğumuz var. İşsiz kalsak da bakamayacağız, göçükte kalsak zaten bakamayacağız" dedi.

İşten atılan 10 yıllık madenci **Yılmaz Sarıkan** ise arkadaşlarının kendileri için ortaya koyduğu mücadeleden mutlu olduğunu söyledi.

Eylem yapan madencilerin aileleri de destek için valilik binası önüne geldiler. Ailelerin gelmesiyle coşku daha da artarken, işçiler "Hükümet şaşırma sabrımızı taşıрма!" sloganını attılar.

Sendika yöneticileri 'eylemi bitirelim' diyerek işçilerin kararlılığını kırdı. İşçiler "Ankara yolumuz ölüm olsa sonumuz!" sloganını atarak işten atmaya karşı kararlı bir duruş sergilenmesini istese de bunu pratiğe geçiremedi. Bürokratlar bir kez daha kararlı işçilerin eylemini kırmayı başardı. Hema'daki mücadelenin seyrini ise madencilerin sendika bürokratları karşısında alacağı tutum belirleyecek.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Vahşi kapitalizmin kanunu:

Ya kölece ve ölümüne çalış ya da işsiz kal!

Geçtiğimiz günlerde Torba Yasa içinde maden işçilerine dair birtakım düzenlemeler yapılmıştı. Soma'da yaşanan işçi katliamından sonra maden işçilerinin kabaran öfkesi ve ülke genelinde eylemlere konu olması nedeniyle Torba Yasa'ya birtakım maddeler eklenmişti. Ve görülmüştü ki, madenlerde emeği ve sağlığı korumaya yönelik bir takım düzenlemeler için büyük bir işçi katliamının yaşanması gerekmişti.

Torba Yasa'nın çıkmasından sonra ise birçok maden şirketi maliyetleri gerekçe göstererek işçi çıkarmayı tercih etti. Ve bir kez daha görüldü ki patronlar için, yerin altında ölümle burun buruna çalışan işçiler için koruma önlemi almaktansa işletmeyi kapatmak daha kârlıdır. Çünkü onlar için önemli olan tek şey kazançlarıdır.

Şimdiye kadar Zonguldak'ta 22 maden firması toplamda 4500 işçi çıkartırken, Ermenek'te 9, Kütahya'nın Gediz ilçesinde 7 maden ocağı faaliyetlerini durdurdu. Toplamda 6 bine yakın madenci işsiz bırakıldı. Aydın'da ise 247 işçisi bulunan özel bir maden şirketi aynı gerekçeyle ocağı kapatacağını açıkladı. Şirket ilk olarak 138 işçiyi işten çıkardı. Kalanları ise ay sonunda çıkaracağını duyurdu.

Maden işçisinin emeği ve kaniyle büyüyen patronlar, yasanın kendilerine ek maliyetler getireceğini düşünerek maden işçisine karşı işsizlik sopasını kullanıyorlar. Zaten işçi ölümleri de bu aynı mantık sonucu yaşanıyor. Onlar maliyeti yüksek diye koruyucu önlemleri almıyorlar. Sonra da onların adına 'kaza' dedikleri cinayetleri ise kaçınılmaz oluyor. Yaşananlar kapitalizmin fitratında vardır. İşçinin kaniyle, canıyla semiren kapitalistler işine gelmediğinde işçiyi kapı önüne koyarlar. Büyüyen kârlarına karşılık işçilerin tükenen ömürlerinin ise hiçbir önemi yoktur.

Tek seçenek mücadele!

Maden işçisine iki seçenek dayatılıyor. Ya kölece ve ölümüne çalış ya da işsiz kal! Ki işsizlik kapitalist sistemde ölümle eşdeğerdir. Oysa maden işçileri bu seçeneklere mecbur değildir. Tek gerçek seçenek bu vahşi kapitalist sisteme karşı mücadele etmek ve örgütlenmektir. Maden işçileri Soma Katliamı'ndan sonra bu arayışa girmiştir. Bugün de işten çıkarma saldırısına karşı Hema'da, Aydın'da işçiler direnme yolunu seçmiştir. Bu direnme eğilimi gelişip, madenlerde ve diğer iş kollarında işçilerin birleşik gücüne dönüştüğünde, sermaye yenilecek, kazanan işçi sınıfı olacaktır.

Termikel’de çocuklara “işkence” yapılıyor

Termikel’de yaşanan baskıları ve çocuklara yapılan “işkenceyi” gündeme taşıyan Sincan İşçi Birliği bu zulme son vermek için Termikel’de çalışan işçilerin kendi güçlerine güvenerek örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerektiğine dikkat çekiyor.

Ankara’da Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nin en büyük fabrikalarından biri olan Termikel’de çocuklara adeta işkence yapılıyor. Ebeveynleri gece geç saatlere kadar zorunlu mesaiye bırakılan çocuklar, bu saatleri anneleri ile birlikte üretim alanının içinde geçirmek zorunda bırakılıyor.

Zorunlu fazla mesailerin tek mağduru işçiler değil

Bugün, zorunlu fazla mesailer işçilerin gündelik yaşamının bir parçası haline gelmiş bulunuyor. Adına asgari ücret denilen sefalet ücretleri nedeniyle işçilerin önemli bir bölümü en temel insani ihtiyaçlarını karşılayabilmek için fazla mesailerini bir kurtuluş olarak görüyorlar. Fiziki ve sosyal yönden tüm yıpratıcı sonuçlarına rağmen sermaye sınıfının işçi sınıfını içine ittiği sefalet koşullarında fazla mesailer artık, zorunlu olarak boyun eğilen bir saldırı olmanın ötesinde işçilerin yaşam ihtiyaçlarını karşılama amacıyla özel olarak talep edilen bir sözde “hak” durumuna gelmiş bulunuyor. Öyle ki, birçok fabrikada şeflerin ve idarecilerin istediklerini yapmayan işçileri cezalandırma, kendi yandaşlarını ödüllendirme yöntemini de “fazla mesai yazmak” oluşturuyor.

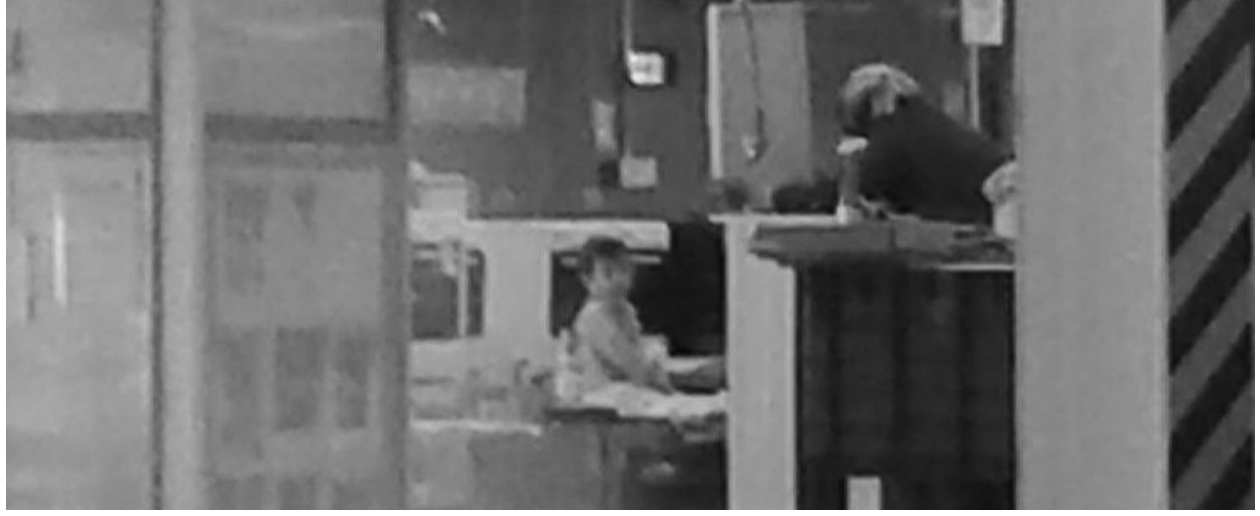
Ancak bu durumun işçiler için faturası oldukça ağır. Yarattığı fiziksel yıpranma bir tarafa, sürekli olarak fazla mesailere kalan işçilerin ailesi başta olmak üzere tüm sosyal çevresi ile de bağları koparken, yalnızlaşma ve yabancılaşma ise en üst düzeye ulaşıyor.

Termikel’de yaşananlar ise bu durumun vardığı en son noktayı gözler önüne seriyor. Sermayenin aşırı kâr hırsı sadece doğrudan sömürdüğü işçilere değil, onların çocuklarına bile her türlü zulmü yapma hakkını kendisinde görmesine yol açıyor.

Sincan İşçi Birliği:

Termikel’de çocuklara işkence yapılıyor!

Termikel’de yaşanan bu işkenceyi gündeme taşıyan Sincan İşçi Birliği, Termikel’de yaşananların önemli bir bölümünün Türkiye’nin diğer fabrikalarında yaşananlardan bir farkının olmadığını, ancak bir fotoğraf karesi ile yansıyan gerçeğin kapitalizmin çıplak gerçeğini en yalın şekilde ifade ettiğini söylüyor.

Geçtiğimiz hafta, Termikel’de çekilen bu fotoğrafta işçiler bir kez daha zorunlu olarak gece geç saatlere kadar zorunlu mesaiye bırakılırken, işyerinin kreşinde bulunan çocukları ise kreş saati sona erdiği için üretim alanında annelerin yanında bulunuyorlar.

Böylesi bir tablo içerisinde, işçi çocuklarının da adı “kaza” olan cinayetlere kurban gitmesi hiç de şaşırtıcı olmayacağı gibi, çocukların bedensel ve zihinsel gelişimlerinin önünde de bugünden kalıcı engeller yaratılıyor.

3-5 yaşlarında olan çocuklar, uykuda ya da oyunda olmaları gereken saatleri anneleri ile birlikte Termikel fabrikasının üretim alanında geçirirken bu durumun yaratacağı her sonucun sorumluluğunu ise dolaysız olarak Termikel patronu Ahmet Kaya, büyük bir şevkle yandaşlığını yaptığı AKP Hükümeti ve elbette ki bir bütün olarak sermaye sınıfı taşıyor.

Ahmet Kaya’nın ilk vukuatı değil!

Ayrıca Termikel’de çocukların yaşadığı bu işkence patron Ahmet Kaya’nın ilk vukuatı da değil. Şubat 2007’de İstanbul Şirinevler’de dere ıslahı şantiyesinde 5 yaşındaki Dilara’nın açık rögar kapağında çukura düşerek ölmesinden sorumlu tutulan MVM firması da Termikel Şirketler Grubu’nun üyesi. Özcesi, elinde çocuk kanı bulunan Ahmet Kaya, Termikel’de işçilerine yaptığı zulüm ile birlikte yeni çocuk cinayetlerinin de umrunda olmadığını gösteriyor.

Bununla birlikte, AKP’nin yandaş sermayedarları

arasında bulunan ve işçilerin dini duygularını sömürmeyi özel bir hobi haline getiren Ahmet Kaya ve Termikel Şirketler Grubu’nun adı geçmişte kimi yolsuzluk iddiaları ile de gündeme gelmişti.

Termikel Şirketler Grubu’na bağlı Elektromed ile doğalgaz ve su sayacı işleri yapan Ahmet Kaya, AKP’li CHP’li ayrımı yapmaksızın tüm belediyelerde ihaleleri alabilmek için her türlü kirli ilişkinin içine giriyor. Bu yolsuzluklar, Ahmet Kaya gibi patronlar için dinin işçilerin duygularını sömürmekten başka bir anlamı olmadığını da gösteriyor.

Ahmet Kaya işçilere hakaret ediyor

İşçilerin dini duygularını sömüren Ahmet Kaya işçilerini hırsızlıkla suçlamaktan da geri durmuyor. Termikel işçilerinin ifade ettiklerine göre geçtiğimiz günlerde tüm işçileri toplayarak bir toplantı yapan Ahmet Kaya, fazla mesailerin nedeninin işçilerin yavaş ve verimsiz çalışması olduğunu söylemiş. Bununla birlikte fazla mesailer nedeni ile işçilerini kendi cebinden para çalmakla suçlayan Ahmet Kaya bir de işçilerine hakkını helal etmediğini söyleyerek bir kez daha hakaretlerini işçilerin dini duygularına yönelik sömürüsü ile süslemiş.

Sincan İşçi Birliği göreve çağırıyor

Termikel’de yaşanan baskıları ve çocuklara yapılan “işkenceyi” gündeme taşıyan Sincan İşçi Birliği ise, Termikel’de işçilerin üyesi olduğu Çelik-İş Sendikası yöneticilerinin de patronun sağ kolu gibi davrandığını ve yaşanan her gelişme karşısında üç maymunu oynadığını ifade ederken, yaşanan bu zulme son vermek için Termikel’de çalışan işçilerin kendi güçlerine güvenerek örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerektiğine dikkat çekiyor.

Termikel işçilerine “Termikel işçisi bu hakaretleri hak etmiyor! Kurtuluş kendi kollarımızda!” başlığı taşıyan bir bildiri ile seslenen Sincan İşçi Birliği, Termikel’de çocuklara yapılan işkence ile ilgili olarak da tüm duyarlı kamuoyunu harekete geçmeye, Termikel üzerinde kamuoyu baskısı oluşturmaya çağırıyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

ICF işçilerinden eylem

Eskişehir’deki ICF fabrikasında çalışan işçiler, Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılmışlardı. İşlerine dönebilmek için bir aydan fazla bir süredir direnişlerini sürdüren işçiler 18 Eylül akşamı yaptıkları yürüyüşle bir kez daha işlerini istediler.

“Atılan işçiler geri alınsın!” pankartının açıldığı yürüyüşte, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları atıldı. Yürüyüşün sonunda Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuştu.

ICF işçilerinin sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını belirten Serdaroğlu, bir buçuk aydır işlerine geri dönebilmek için direndiklerini söyleyerek “*Bu insanlar işten atılıyorsa eğer bunun hesabını vereceksiniz. İşverenlerin yaptıkları bizi yıldırma yerine mücadele azmimizi güçlendiriyor*” dedi.

Serdaroğlu mücadelenin sürecini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Renault işçisi: Disiplinli ve örgütlü hareket etmeliyiz!

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci kapsamında bulunan ve Bursa'da kurulu Oyak Renault fabrikasından Türk Metal üyesi bir işçi ile Grup TİS sürecini, fabrikadaki örgütlülük düzeyini ve sürecin tarafı sendikaların tablosunu konuştuk...

- Fabrikada hava nasıl?

- Şu an fabrikada sözleşme havası yok. Ama ileriki süreçte ücretlerle ilgili toplantılar başlayınca asıl o zaman ortam ısınır. Sendikacılar sadece yemeklerde ve çay molalarında gelip ikinci toplantı şu tarihte, şu toplantıda şu kararlar çıktı gibi açıklamalar yapıyor. Zaten işçi de izlenilen yolu iyi biliyor. Asıl kararın hangi toplantıda çıkacağını iyi bildiği için şu an beklemede. Beklentiler daha sonraki toplantılara yönelik çünkü işin rengi daha belirgin olarak o zaman ortaya çıkacak.

Sendikanın zam talebi yüzde 14. Fakat daha önceki sözleşmelerden de gördüğümüz gibi bunlar hep kağıt üzerinde kalıyor. Geçen sözleşmede de yüzde 17 dediler yüzde 7'yi ancak aldılar. Şimdi yüzde 14 diyorlar ama biz işçiler bu sendikanın patrone bu rakamı koparamayacağını çok iyi biliyoruz. Biz somut rakamlar da koyuyoruz ortaya. Eminiz ki alacağı rakam yüzde 5 ya da 6'dır. Bunun üstüne çıkamaz.

Bu sene 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda bir cumhuriyet altını verileceği gibi bir söylenti var. Aslında fabrikanın böyle bir kararı var ama sendika da bunun üzerinden prim yapmaya çalışıyor. Sendika bunu kopararak almadı, fabrikanın verdiği bir şey ama sendika bunun üzerinden işçilere yaranmaya çalışıyor.

- Sözleşme satışla sonuçlanırsa tepkiler ne olur?

- Geçmiş sözleşme döneminde sendika yönetimine karşı çıkan arkadaşlarımızın işten çıkarılması, işçiler üzerinde ciddi anlamda bir tedirginlik ve baskı yarattı. Hem sesini çıkaran, hak arama mücadelesinde ön saflarda bulunan öncü işçiler çıkarıldı hem de onlar üzerinden diğer işçilere psikolojik baskı uyguladılar. Bundan kaynaklı yüzde 6 da alsa ciddi bir tepki oluşmayabilir. Ama bu bir öngörü. Geçen sene ciddi bir patlama yaşandı fabrikada ve kez de umarım böyle bir şey olur. Türk Metal'e ciddi bir cevap veririz.

Ama kimse Türk Metal'e boyun eğmiyor. Onları muhatap almıyor. Kendi kendilerine konuşuyorlar, çıkıp gidiyorlar. Sendikanın ne mal olduğunu bütün işçiler biliyor. Birkaç tane yalaka kesim haricinde herkes

bunlara tepkili. İşçiler bunların patrona çalıştığını biliyor. Ama örgütlü bir işleyiş olmadığında da bunlar hep havada kalıyor.

Ciddi anlamda bir alternatif olsa, fabrikanın ortasına sandıkları kursalar, referandum yapsalar, işçiler yüzde 95 civarında Birleşik Metal-İş'e evet diyerek Türk Metal'i fabrikadan kovar. Ciddi bir alternatif, başka bir güç olmadığı için insanlar mecburen burada.

- Türk Metal'in Birleşik Metal-İş'i fotokopiye imza atan sendika olarak göstermesine ne dersin?

- İşçi sözleşme masasında BM ile Türk Metal'in farkını görmek istiyor.

Türk Metal'in çıkardığı aylık yayınlarda sürekli BM'yi karalayan haberler yer alıyor. Sıfırcı sendika diye sürekli yazılar yazıyorlar. Bu sayısında da Bosch sürecini ele almışlar. Örneğin Gebze'deki bir fabrikada örgütlenme başarısızlıkla sonuçlanmışsa onu hemen yayına taşıyor.

Türk Metal işçiden yana bir baskı hissettiği için bunları zorunlu olarak yayınlıyor. Çünkü Birleşik Metal-İş'i kendine rakip olarak görüyor. Bosch süreci çok etkiledi. Birçok işçi fabrikada bunu konuşuyordu. İşçilerin Bosch'ta çalışan yakınları, akrabaları olduğu için o da etkiliyordu.

Hala gönüller Birleşik Metal-İş'ten yana. Birleşik

Metal-İş işçinin dinamizmini kucaklayacak bir yapıda değil. Taşın altına ellerini sokmuyorlar. İşçinin gönlü onlardan yana ama onlar ne yapıyor dediğiniz zaman ciddi anlamda da bir şeyler yapılmıyor. Yapmalarını bekliyoruz.

- Türk Metal'in biz değıştik iddiaları var. Türk Metal'de bir değışim var mı?

- Ortada kendi adamlarıyla yaptıkları oyunlar var. TİS sürecinde temsilci, "delege bazında bütün insanları Ankara'ya toplayacağız" diyor. Gittiler de. Renault Türkiye'ye damgasını vuran fabrikalardan ama bizim fabrikadan kim gitti haberimiz yok. Bu süreçle ilgili ne söylediler bunu kimse bilmiyor. Dergilerinde de yayınlıyorlar. Kocaman toplantı salonlarına oturmuş bir sürü kişi "biz tabanın sesini dinleyerek, işçinin isteklerine göre sözleşme taslağı hazırlıyoruz" diye yayınlıyorlar. Gerçek dışı söylemlerde bulunuyorlar. Bizi dinledi de mi gitti. Boy boy resimler çıkıyor ama biz kimin gittiğini dahi bilmiyoruz. Kimsenin bize bir şey sorduğu yok. Böyle bir çalışma var bunu kimle yapıyorlar. Bizi temsil eden insanlarla mı yapıyorlar yoksa kendi seçtikleri insanlarla mı?

- Metal işçilerine mesajın nedir?

- Metal işçilerine bu süreçte ani tepkilerden ziyade daha disiplinli ve örgütlü mücadele etmeyi öneriyorum ben. Biz bu sendikadan memnun değiliz fakat bu ferdi çıkışlar da bize bir kazanım sağlamıyor. Geçmiş dönemlerden ders çıkararak yolumuza devam etsek bizim için daha iyi olacak. Kendi aramızda küçük şeyleri tartışacağımıza daha çok kendi sorunlarımızı tartışmalıyız. Bugün bu ülkede kar hırsı için bir sürü insan ölüyor. Maden ocaklarında, inşaatlarda, tekstil atölyelerinde. Bu kadar işçinin ölmesine gerçekten engel olunabilir. Bunlar kader değil, biz bunların önüne geçebiliriz. Her türlü hakkımızı da alabiliriz. Ama örgütlü olmalıyız.

Bu arabaları da üretenler biziz, bu kömürleri de çıkaranlar biziz, bu iplikleri işleyip elbise haline getirenler de biziz.

Metal TİS'lerinde 2. görüşmeler

120 bin metal işçisini ilgilendiren MESS Grup TİS sürecinde, Birleşik Metal-İş ve Türk Metal MESS'le ayrı ayrı görüşmelerinde ikinci oturumlar yapıldı.

17 Eylül'deki Türk Metal görüşmesinde 25 idari madde onaylanarak geçirildi. 25 Ağustos günü yapılan ilk oturumda da 20 madde üzerinde anlaşma sağlanmıştı. Üçüncü oturum 14 Ekim günü Türk Metal Genel Merkezi'nde yapılacak.

Grup TİS süreci kapsamında MESS ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasındaki görüşmelerin ikinci oturumu 19 Eylül günü yapıldı. Grup sözleşmesi kapsamında 41 işyerinden 15 bini aşkın işçiyi temsil eden Birleşik Metal-İş Sendikası görüşmelerinde 28 madde ele alınırken, 8 madde üzerinde mutabakat sağlandı, 20 madde ertelendi.

Taraflar arasındaki üçüncü oturum 17 Ekim tarihinde Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'nde yapılacak.

Sütaş işçiyi köleleştirerek büyüyor

İşçilerin en temel haklarını gasp eden, “iş kazaları”na karşı önlem almayarak birçok yaralanmaya neden olan Sütaş patronu, gasp ettikleriyle büyüyor.

Sütaş'ta hakları için direnen işçilerin sendikal örgütlenme mücadelesi sürerken, ekonomi haberlerinden yansıyanlar şirketin büyümeye devam ettiğini gösteriyor. Sütaş patronu yaptığı açıklamalarda iki yeni fabrika için hazırlıklarını sürdürdüğünü övünçle aktarıyor.

Sütaş işçilerinin Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenmesinin ardından Bursa ve Aksaray'daki iki fabrikada da baskıyı arttıran, işten atma saldırısını devreye sokan Muharrem Yılmaz, şimdi yatırım şovlarıyla gündeme geliyor. İşçilerin direnişini kırmak, seslerinin diğer işçilere ulaşmasını engellemek için her yolu-yöntemi kullanan Yılmaz, işçilerin sırtından nasıl yükseldiklerini anlatıyor. 80 milyon dolarlık yatırım planıyla “Doğu’da hayvan çiftliği ve süt fabrikası kurma” planını aktaran Yılmaz, ayrıca Tire’de de 4. fabrika için hazırlıklarının sürdüğünü belirtti.

“Bölgeye yatırım” şovuyla AKP’den büyük destek

Sermaye hükümeti AKP’nin patronlara teşvik için bölgelere göre farklı yardım planı Sütaş patronuna da büyük destek sundu. “Çözüm süreci” şovuyla süslenen yatırım için Sütaş Bingöl’de fabrika kuruyor. Bölgeye geçişi için AKP’den tam destek alan Sütaş’ın fabrika kurmasına yetecek genişlikte arazi bulunamayınca bizzat AKP hükümeti konuya el atarak arazi toplulaştırma çalışmasını yürütmüş. Muharrem Yılmaz, TÜSİAD’ın, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’ı

“onur konuğu” olarak ağırladığı Yüksek İstişare Konseyi toplantısı öncesinde şunları söylüyordu: “Bingöl’e yatırım kararımızda değişiklik yok. Sözümün arkasındayım. 1-2 yıldır Bingöl’de süt alımı yapıp, 800 kilometre mesafedeki Aksaray fabrikamıza taşıyoruz.”

Arazi toplulaştırmasının zaman aldığını söyleyen Yılmaz işlemlerin bittiğini, artık ihaleye çıkma aşamasına geçileceğini söyledi. Yılmaz AKP’den aldığı büyük desteğe rağmen daha fazlasını da isteyerek ihalenin 49 yıllık kiralama şeklinde düşünüldüğünü vurgulayıp, “Yatırım yapacağımız arazinin bize ait olmasını isteriz” dedi.

Asalaklar palazlanırken...

Dördüncü süt fabrikasını da Tire’ye kurmayı planlayan Sütaş patronu bölge için Çevre Etki Değerlendirme Raporu’nu bekliyor. Sermayenin talanı ÇED raporlarının nasıl da prosedüre dönüştürüldüğü, bölgedeki emekçilerin itirazlarına, bilimsel değerlendirmelere rağmen raporlar çıkarıldığı düşünülürse, AKP’nin desteğini alan Sütaş patronunun 4. fabrika hayali de kısa sürede tamamlanır. İşçilerin en temel haklarını gasp eden, “iş kazaları”na karşı önlem almayarak birçok yaralanmaya neden olan Sütaş patronu işçilerden gasp ettikleriyle büyüyor.

Asalak patronlar işçilerin sırtından yükselirken işçilerin direnişi de sürüyor. İnsanca yaşam, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin sağlanması talepleriyle tüm baskılara rağmen işçiler direniyor.

UÜ yönetiminden Sütaş direnişine tahammülsüzlük

Uludağ Üniversitesi’nde 22-26 Eylül tarihlerinde yapılan şenlikler kapsamında üniversitenin kapıları bir kez daha sermayeye ardına kadar açıldı. Birçok şirket üniversitede boy gösterip dilediklerince reklamlarını yaparken yönetim direnişçi Sütaş işçilerine tahammül edemedi.

Sendikalaştıkları için işten atılan Sütaş işçileri, işe dönüş talebiyle “Sütaş’a boykot!” kampanyalarını 23 Eylül günü Uludağ Üniversitesi’ne taşıdı. Mediko Sosyal önünde stand açarak, boykot çağrısı yapan bildiriler dağıttılar. Aralarında DGB’nin de olduğu birçok öğrenci örgütü de direnişçi işçilere destek verdi. Boykot çalışması öğrenciler ve üniversite emekçileri tarafından ilgiyle karşılandı.

Fakat DİP’li öğrenciler tarafından asılan ve üzerinde Sütaş işçilerine destek çağrısı bulunan pankart okul yönetimi tarafından tahammülsüzlükle karşılandı. DGB’lilerin masasına gelen ÖGB, bunun siyasi bir partiye ait pankart olduğu ve okul yönetiminin bunun indirilmesini istediğini belirtti. Sermayenin istediği gibi okulda standlar açtığı, pankartlar astığı söylenerek öğrencilerin de kendilerini ifade edeceği dile getirildi. Diğer gençlik örgütlerinin de pankartı sahiplenmesi üzerine okul yönetimi adına konuşan şahıs direnişçi işçilerin masasındaki sticker ve bildirileri göstererek “bakın bunları yapıyorsunuz bir şey demiyoruz ama şenlikte böyle pankartlar asamazsınız” dedi. Gençlik örgütleri Sütaş’a destek pankartları asmaya devam edeceklerini söylediler.

Bursa Sheraton’da işçi kıyımına protesto

Bursa Sheraton Hotel’de DİSK’e bağlı Devrimci Turizm-İş Sendikası’na üye olan üç işçinin işten atılması, 20 Eylül Cumartesi günü otel önünde protesto edildi.

DİSK pankartının açıldığı eylemde işten atılmaların sendikalaşma çalışmasının önüne geçemeyeceği belirtilerek, Sheraton yönetiminin işçi düşmanı yüzü teşhir edildi.

Eylemde “Sheraton işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İş, ekmek, yoksa barış da yok!” sloganları atıldı.

Eylem saatinde Fransız Başkonsolosu’nun otelde olmasını gerekçe gösteren polis, eylemin otelin giriş kapısında yapılması halinde saldırı tehdidinde bulundu.

Eyleme DİSK’e bağlı sendikalardan Birleşik Metal-İş ve Emekli-Sen’den yöneticiler dışında, BDSP, DİP, Halkevleri, İMD ve ÖDP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Brzezinski'nin "Strateji

"Tarihin sonu" - Yeni vizyon

1989 Berlin Duvarı yıkıldığında emperyalizmin ideologları artık "tek kutuplu dünya" söylemini sıkça tekrarlamaya başladılar. Politik bilimcisi Charles Krauthamer "tek kutuplu bir momentin" ortaya çıktığını ve ABD'nin dünya ölçeğinde politikayı biçimlendirebilecek tek güç olduğunu savunur. ABD emperyalizminin dünyanın kaderini belirleyen yegane güç olduğu ve önündeki engellerin "Doğu Bloku" ve Varşova Paktı'nın çözülüşüyle ortadan kalktığı resmi söylemlerde ifade edilmeye başlanmıştır. Bu anlayışlar, Batı Avrupa, Japonya ve dünyanın diğer geri kalan güçlerinin ABD'nin liderliği konumunu kabullenmekten başka seçeneklerinin kalmadığını ileri sürerler. Bu analizler sürecinde Francis Fukuyama "tarihin sonu" kavramıyla, uygarlığın tarihi gelişim düzeyinin ABD modeli liberal-kapitalist sistemle son evrimini yaşadığını duyurur. Bu liberal-kapitalist ekonomik model, başka alternatif çözümlerin ortadan kalktığını gösterdiği gibi, bütün yerküreyi kapsayarak sınıf çatışmalarının da sonlandığının altını çizer. Ekonomistler sermayenin dünya ölçüsünde akışının önündeki engelleri kaldırmak ve tek kutuplu bir dünyada, özel mülkiyeti güvenceye almak, pazarlara müdahale ve ham madde kaynaklarını sermaye birikimi için kullanmak, ulus-devlet sınırlarının nasıl aşılacağını tartışmaya açtılar. Somutta ABD'nin yayılmacı amaçlarını ve hedeflerini açık biçimde dillendiren ise Zbigniew Brzezinski'ydi.

"Tek kutuplu dünyanın coğrafyası"

Brzezinski için kıtaların fiziksel yapısı, coğrafyası, dağ silsileleri, boğazlar ve denizlerin konumu öteden beri stratejik ve politik önem taşımaktadır. Brzezinski, '90'lı yıllarda jeopolitik stratejiyi kapsayan bir çalışmayla, büyük tartışmalara yol açan tezlerini ortaya koydu. 1997'de "*Büyük Satranç Tahtası*" adıyla yayımlanan kitabında, ABD'nin süper güç olarak etki alanını genişletmek ve pekiştirmek bakımından Avrasya bölgesinin kilit konumuna işaret ediyordu. ABD ana üst olarak belirlediği bu bölgeye dayanarak, bu yeni uygarlık modelini bütün dünyaya yayma angajmanına girecektir.

Polonyalı bir diplomatın çocuğudur Brzezinski. Önce Kanada, sonraları ABD'de yaşamaya başlayan Brzezinski, bugüne kadar ABD emperyalizminin, politika ve iktidar gücünü ayrılmaz öge olarak değerlendiren en etkili "güvenlik uzmanıdır". Emperyalizmin saldırgan, yayılmacı stratejisti, sosyalizm düşmanı, hastalık boyutunda ifade ettiği anti-komünist tutumu ve "soğuk savaş" derinleştirmenin savunucusu ve uzmanıdır. Başkan

Nixon ve Henry Kissinger güç dengelerinde var olan statükonun korunmasını savunurken, Brzezinski 1977'den 1981 yılına kadar Jimmy Carter'ın güvenlik danışmanı olarak Sovyetler Birliği'nin çözülmesi için sürekli bir şekilde programlar üretti ve bu programlar uygulandı. ABD'nin "güvenlik politikasında" ürettiği konseptler Reagan yönetimi tarafından uygulanacak ölçüde etkili bir kişi. 1989 yılında Fransız gazetesi "*Le Nouvel Observateur*"da yapılan bir röportajda, Sovyetler Birliği'nin, Afganistan'a girmeden önce mücahitlerin silahlandığına, onlara mali destek verdiğine altını açık bir şekilde çizer. Bu politikanın amacı Sovyetler Birliği'nin, Afganistan'a müdahale ihtimalini yükseltmek ve provoke etmektir. "İslami-fundementalist grupların güç kazanmasına bugün üzülüyor musun?" sorusuna Brzezinski'nin yanıtı şöyledir: "*Neden üzüleceğim? Bu gizli operasyon harika bir fikirdir. Rusların, Afganistan tuzağına düşmesine gerçekten üzülecek miyim? Rusların Afganistan sınırını aştıkları gün, başkan Carter'e şu notu yazdım. Şimdi Sovyetler Birliği'ne, Vietnam'ını verme olanağı doğdu.*"

Muhabirin köktendinci İslami terörün güçlenmesini yeniden bir sorun olarak tartışmasına karşı Brzezinski; "*Dünya tarihinin gelişmesinde belirleyici olan nedir? Şaşırmış birkaç müslüman mı, yoksa Orta Avrupa'nın kurtuluşu ve Soğuk Savaş'ın bitmesi mi?*"

On iki yıl süren ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasında etkili olan Afganistan macerasını Brzezinski kendi özel başarısı olarak değerlendirir.

ABD'li ekonomist James K. Galbarait yazdığı bir makalede "Rusya'ya zarar vermek, Brzezinski için bir tür hobi" diye nitelendirir. Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra da Brzezinski jeopolitik stratejiler geliştirerek,

soğuk savaş konseptinin Rusya'ya yönelik sürekliliğinin korunmasını savundu. Farklı makalelerinde Rusya'yı "sınırları yapay, suni olan bir ülke", "kara bir leke" hatta, üç parçaya ayrılması zorunlu olan bir ülke olarak niteler: "Avrupa Rusyası", "Sibirya Cumhuriyeti" ve "Uzak Doğu Cumhuriyeti".

Brzezinski'nin "politik coğrafyasında" Avrupa ve Asya (Avrasya) en önemli kıtayı oluşturmaktadır. Avrupa ve Asya'yı ayrı olarak değerlendirmenin sadece kültürel bir boyutunun olduğunu, bu iki kıtanın coğrafi olarak tek kıta oluşturduğunu savunur. Avrasya 4,62 milyar nüfusa sahip, yani dünya nüfusunun yüzde 65'i. Sadece büyük nüfus oranıyla değil, Avrasya aynı zamanda enerji hammadde deposunu oluşturmaktadır. Tarihsel olarak dünyanın kaderini etkileyen bütün büyük güçlerin anayurdu Avrasya olmuştur. Başta antik Yunanistan'ı, Pers İmparatorluğu, Hindistan, Çin ve Moğollar, Rusya ve Osmanlılar ve Batı Avrupa güçleri Portekiz, İspanya, Hollanda ve Fransa gibi güçler Avrasya'ya dayanarak egemenliklerini sağlamışlardır. Bu belli ölçüde İngiltere ve Japonya için de söylenebilir. Avrasya'ya dayanmayan tek güç ABD olmuştur. ABD'nin tam da burada bir dönüm noktasıyla yüzyüze olduğunu ve dünya gücü, hegemonyasını güçlendirmek ve korumak için Avrasya'ya egemenliğinin zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu belirtir.

Dünya hegemonyası ya da Avrasya

Brzezinski, tek kutuplu dünya düzeni coğrafyasına dayandığı tezlerini, ABD'nin bu tarihsel momentte dünyaya yön verecek iradeye sahip tek süper güç

"Stratejik Vizyonu" ve Ukrayna

A. Eren

gerçeği üzerinde inşa eder. Öyle ki, ABD'nin Batı Avrupa'daki etkinliği 1945 yılından bu yana pekişmiş bulunmaktadır. Bu açıdan Avrasya kıtasına bir köprü inşa edilmiş bulunmakta. ABD eski Doğu Bloku ülkelerini başta AB üyeliğine ve ardından NATO üyesi yapması durumunda Avrupa-Asya'yı kapsayan bir "transavasya güvenlik sistemini" -ki bu- dünya egemenliği için vazgeçilmez bir ön koşul oluşturabilir. Burada anahtar rolü Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO üyeliği oluşturacaktır. Ukrayna'nın NATO üyeliği Rusya'nın Avrupa dışında tutulmasının belirleyici faktörüdür. Brzezinski her defasında Ukrayna'sız bi Rusya'nın, Avrupa'ya ait olmayacağını ve ancak bir Asya bölgesel gücü olarak kalacağını altını çizer. Ayrıca Gürcistan'ın NATO'ya üye olması ABD'nin Orta Asya'ya etkisinin, gücünün pekişmesinin kapısını açmış olacaktır. Gürcistan ile birlikte 1952'den bu yana NATO üyesi olan Türkiye de gözetildiğinde ABD 21. yüzyıl kaderini belirleme fırsatını elde etmiş olacaktır. Bu durumda Azerbeycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kırgızistan, Tacikistan ve Afganistan, ABD'ye bağlanmış olacaktır. Rusya'dan bağımsız petrol ve gaz akışının sağlanması, bu ülkelerde askeri üsler oluşturulması ilk adım olarak hayata geçirilmesi gerekmektedir. 1989 yılından sonra ABD'nin bu fırsatı yakaladığını ve bunun etkili bir şekilde kullanılmasını sürekli gündemde tuttu.

Yeni aktörler

Fakat 1989 yılında "tarihin sonunu" ilan eden ve emperyalist gericiliğin zaferini kutlayanların sevinçleri uzun sürmedi. 11 Eylül 2001 saldırıları, Irak'ta yaşanan hezimet, 2008 büyük ekonomik kriz, bu "uygarlık sistemini" sarstı. Sınıf mücadelesinin kazandığı kitlesel boyut, Arap dünyasındaki halk ayaklanmaları, emperyalist güçler arasındaki rekabet, savaşlar, elde edilen güç dengesine paralel dünyanın yeniden paylaşılma kavgası gündeme oturdu. Kâr hırsı, eşitsiz ekonomik ve politik gelişme yasası, savaşı emperyalist güçlerin baş vurduğu ve artık kabul gören politik bir araç konumu kazandırdı. Militarizm toplumsal hayatın tümünü etkisi altına aldı. Brzezinski'nin "tek kutuplu dünya" ve ABD egemenliği konsepti sonuçsuz kaldı. Rusya içine girdiği çalkantıları Putin'in başkanlığına paralel aşmaya başladı ve tek kutuplu dünya hevesini zor durumda bıraktı. Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika'nın oluşturduğu BRICS olarak bilinen ortak işbirliği ABD'nin "tek dünya lideri" hayallerini boşa çıkardı. Rusya'ya yönelik uygulanan saldırganlık ve 2008'de Gürcistan'da CIA tarafından başlatılan savaş sonuç vermediği gibi, Abhazya ve Güney Osetya, Gürcistan'dan ayrıldı. Gürcistan ve Ukrayna'nın NATO üyeliği böylece boşa çıkmış oldu.

İkinci şans!

Brzezinski, "tek kutuplu dünya" konseptinin ve ortaya çıkan tarihsel fırsatı batılı diğer güçlerin kendi egoist çıkarları peşinde koşma ve ABD başkanlarının beceriksizliğine bağlar. 2007'de *"The Second Chance" (İkinci Şans: Üç Başkan ve Süper Güç ABD krizi)* kitabı ile ABD başkanlarının izlediği politikaları eleştiriye tabi tutar. Özellikle G.W. Bush'u ABD'nin "İslam dünyasındaki" etkisini sarstığı, Çin ve Rusya ile ortak çalışmayı rafa kaldırdığı için ağır şekilde eleştirir. Ayrıca Obama'nın birinci başkanlık döneminde bu şansın kullanılmadığının altını çizer. Brzezinski 2007 hala "tek süper güç" konseptine sadık ve *"esas belirleyici olan ABD'nin ikinci şansı 2008 yılındaki seçimlerden sonra başarılı şekilde kullanmıştır. Zira üçüncü bir şans olmayacaktır."* Savunduğu bu stratejiden dört yıl sonra Brzezinski, yeni bir kosept yayınlar.

"Stratejik Vizyon"

"Stratejik Vizyon: Amerika ve Küresel Güç Buhranı" adıyla 2012'de yayınladığı yeni kitapta, ABD'nin artık tek küresel güç olmadığını, dünya jandarması rolünü üslenmesi durumunda iflasa ve çöküşe sürükleneceğinin altını çizer. Özellikle ortaya çıkan yeni bölgesel güçler dikkate alınmak zorunda tespitinde bulunur. Açık ifadeyle ABD'nin Orta Asya'daki tek güç olma hevesi kursağında kalmıştır. Çok kutuplu bir dünya ve güvenlik sisteminin oluştuğuna dikkat çeken Brzezinski yeni bir konseptin hayata geçirilmesi zorunluluğu üzerinde durur.

Soğuk savaşın düşünce ve stratejisini biçimlendiren Brzezinski'nin bu yeni yönelimi, birinci oranda ABD'nin yıpranan gücünü canlandırmak ve diğer güçleri hesaba katarak ve sürecin içine çekerek ABD'nin varolan güç konumunu korumaktır. Zira yeni kitabında ABD'nin içinde bulunduğu durumu Sovyetler Birliği son yıllarıyla kıyaslamaktadır. Yani içte birikmiş birçok sorunu (eğitim, sağlık, işsizlik vs.) çözemeyen yönetimler ABD'yi güçsüzleştirmişlerdir.

Jeopolitik açıdan en temel strateji iki öğeden oluşmaktadır: Birincisi; Rusya'yı (ama Putin'siz) ve Türkiye'yi kapsayan "büyük bir batı" projesi. Brzezinski Rusya'da; dünya pazarına, batıya entegre olmaya hazır güçlü bir oligarşiden söz eder. Jeopolitik açıdan ortak çıkarları olan ABD, Avrupa ve Rusya birliği, Çin ve Rusya arasındaki yakınlaşmasını da engellemiş olacaktır.

İkincisi; Çin, Hindistan ve diğer Asya ülkeleriyle sağlıklı ilişki ve işbirliği geliştirmek. ABD ve Çin farklı ekonomik sistemlerini ideolojik olarak değerlendirmeyerek, ortak çıkarları öne çıkarmalıdır. Böylece ABD, Asya'daki farklı güçler arasında bir

denge kurarak, bir taraftan farklı blokların oluşmasını engelleyecek, diğer taraftan ABD etkisini pekiştirecek.

2014'e gelindiğinde... Ukrayna

Brzezinski'nin bu yeni yönelimine bakıldığında -ki, 2013-2014 makaleleri öğreticidir- temel stratejik konseptinde bir dönüşümün olmadığı görülecektir. Anti-komünizm ve Rusya düşmanlığı histerik bir şekilde düşünce dünyasını belirlemektedir. Esas sorun ABD'nin yıpranmış konumunu yeniden tazelemek, Almanya gibi güçlü emperyalist rakiplerini de bu süreçte çekerek "sorumluluk" almalarını sağlamaktır. Ukrayna sorununda, Rusya'yı ablukaya alma politikasının arkasındaki esas stratejinin 1997 tezlerin devamı olduğu ve bunun farklı şekilde, bir ittifak içinde sürdürüldüğü netleşmektedir.

ABD eski başkanı Jimmy Carter'ın ve Obama'nın ulusal güvenlik danışmanı ve dünyanın en önemli stratejistlerinden biri olarak kabul edilen 86 yaşındaki Zbigniew Brzezinski, bu günlerde yaptığı açıklamalarda, Batı'nın (AB) Ukrayna çatışmasında bir dünya gücü olma fırsatı ve olanaklarının ortaya çıktığını belirterek, Ukrayna'da savunma ve direniş güçlerinin aktif şekilde silahlandırılarak uzun sürecek olan bir savaş stratejisinin izlenmesini önerir. Zira ancak Rusya uzun sürecek ve güç yıpratıcı bir tarzda sürdürülecek sokak, ev çatışmaları içine çekildiğinde politik değişime gidebilir tanımlamasında bulunur. Ukrayna'yı kaybetmesi durumunda Rusya'nın "bölgesel imparatorluk gücü olma" çabası da son erecektir. Müttefikleri, Avrupa'yı Ukrayna sürecinde kazanma, ortak olarak görmek yeni bir stratejik yönelimin, "vizyon"un da ilanıdır. Son olarak *Almanya'nın Sesi Radyosu*'na verdiği mülakatta, Almanya'nın başta olmak üzere, NATO üyelerinin Baltık ülkelerine askeri destek sunarak, Rusya'ya caydırıcı bir güç gösterisi pratiğini sergilemelerini önermektedir.

Ukrayna sorununun, IŞİD'e karşı mücadeleden daha stratejik öneme sahip olduğunun altını çizerek, bu doğan tarihsel fırsatı kaçırmaması uyarısında bulunmakta. IŞİD'e karşı mücadelenin Ukrayna ile kıyaslandığında tali planda olduğunun altını çizmekte. Brzezinski Alman emperyalizminin "Doğu Avrupa'ya açılımda" iştahlı olduğunu bilmekte. Alman emperyalizmi 1989 yılından sonra II. Dünya Savaşı ile hedeflediği amaçlarını gerçekleştirmiş bulunuyor: Doğu Bloku'nun tasfiyesi ve Avrupa üzerindeki egemenliğinin pekiştirilmesi. Almanya'nın tekelci burjuva grupları sadece ABD'nin gölgesinde kalarak değil, kendi egemenlik çıkarları doğrultusunda aktif bir şekilde Ukrayna'da faşist ve batı yanlısı oligarşik grupları desteklemektedir. Bu açıdan Ukrayna gelecekte sadece Rusya'nın değil, diğer emperyalist

güçler arasındaki çatışma ve ilişkilerin düzeyini belirlemede dönüm noktasını oluşturacaktır.

Daha önce de vurgulandığı gibi, 1997’de yayımladığı ‘*Büyük Satranç Tahtası*’ şeklinde adlandırdığı tezinde, ABD’nin küresel güç pozisyonunu sürdürebilmesi için oynaması gereken en verimli oyun alanı olarak Avrasya’yı tanımlar. Brzezinski bu tezde Ukrayna’yı da bu bölgenin en önemli ülkesi kabul eder. Zira Ukrayna jeopolitik konumu nedeniyle Avrasya’nın kontrolü için hayati önemdedir.

Şubat 2014 emperyalist güçlerin "50. Münih Güvenlik Konferansı" ve gündem Ukrayna’nın geleceği. Brzezinski ana sunumu yapmaktadır. Katliamcılar Almanya’nın yetiştirdiği boksör Klitschko, Romanya Devlet Başkanı Traian Băsescu, Gürcistan Başbakanı Iraklı Gharibaschwili, Ukrayna Dışişleri Bakanı Leonid Kozhara ve Leonid Slutsky Ukrayna Parlamento üyesi. Ukrayna üzerinden Rusya’nın yeni bir tuzağa düşürülerek, bölgedeki etkisini zaafa uğratacak bir planı detaylı bir şekilde hazırlanmaktadır. Emperyalizmin sadık uşağı faşist gruplar rolünü Kiev’de üstlenmiştir.

Putin ve Rusya’nın tepkisinin ardından Mart 2014 tarihinde *Washington Post* gazetesinde yayınlanan makalede Brzezinski şunları ifade eder: "*Birçok şey batının -bir türlü Mussolini’yi komik şekilde taklit eden, gittikçe Hitler’e benzeyen tehlikeyi hatırlatan- Kremlin’deki diktatörün NATO’nun Avrupa’da çıkacak bir savaşa karşı pasif kalmayacağını gösterecek tutuma bağlıdır.*"

Ve kısa süre sonra Ukrayna’da gerçek anlamda bir darbe gerçekleşir!

Bu darbenin üzerinde durulması gereken en önemli boyutu, darbenin içeriği, yönü, amaç ve hedefleri. Ukrayna bu bağlamda batılı emperyalist uşağı bir rejimin, vahşet saçan faşist grupların kullanılması ve desteği ile inşa edilmesidir. Ukrayna’da faşist gruplar ilk kez açık biçimde emperyalist sermaye güçleri tarafından aktif şekilde kullanılmıştır. Avrupa genelinde giderek artan faşist akımların gelecekte işçi sınıfı mücadelesine karşı nasıl konuşlandırılacağına dair de bir gösterge olmaktadır. 2 Mayıs’ta Odessa sendika binasına saldırarak ateşe veren ve birçok insanın ölümüne neden olan bu grup, ABD ve AB temsilcileri tarafından sessizce alkışlanmıştır. Bu olay faşizmin sermayenin çıkarlarını savunmada saldırgan, katliamcı bir işlevi yerine getirdiğini yeniden göstermiştir.

Swoboda üyeleri ve diğer faşist gruplar bugün Ukrayna’da kitlelere karşı terör estirerek, korku salarak "yardımcı polis" ve güvenlik birimi rolünü üstlenmiş bulunuyor. Kendi bağımsız askeri formasyonlarıyla, bugün Ukrayna’da en örgütlü karşı devrimci gücü oluşturmaktadırlar. Ve NATO doğrudan Ukrayna içinde. Bu haftadan itibaren bin 300 askerden oluşan NATO gücü Batı Ukrayna’da "Rapid Trident 2014" tatbikata başladı. Geçen hafta Karadeniz’de "Sea Breeze 2014" adı altında bir tatbikat gerçekleştirilmişti. Ayrıca Güney Ukrayna’da Romanya, Moldova, Ukrayna ve Polonya savaş uçaklarının katıldığı askeri "eğitim" devam etmektedir. Buna paralel Avrupa Birliği ve Ukrayna arasında "Ortak İşbirliği Anlaşması" 16 Eylül 2014 tarihinde imzalandı.

Ukrayna’ya yönelik uygulanan bu emperyalist politika ve müdahalenin "stratejik arka planını" -ki bu "stratejik vizyonun" mimari Brzezinski- önümüzdeki dönemde derinleşecek olan emperyalist güçlerin arasındaki çelişki ve çatışmalar ve Rusya’nın

Belçika’da sosyal yıkım saldırısı

NVA, CD&V ve liberal partiler, İsveç modeli bir koalisyon kuruyorlar. Bu sağcı koalisyonun en büyük önceliklerinden biri de emeklilik haklarına saldırmak. Emekli aylıklarının ödenmesinde, ödenen primler değil, bütçenin elverdiği oranda ücret ödenecek! Bu tedbir, "reform" adı altında alınıyor.

Sağcı koalisyon, büyük şirketlere 2 milyar avro teşvik ve çalışanlara da 17 milyar avro kemer sıkma hedefi koyuyor. Büyük şirketlere, sözde iş alanı yaratmaları için her yıl 2 milyar avro teşvik veriliyor. Nedir ki, bu şirketlerin bugüne kadar yeni iş alanları yarattıkları görülmedi.

Bu arada, sağcı koalisyon, halkın kazanmış olduğu sosyal haklara saldırıya hazırlanıyor. İşçilerin tatil paraları, iş kazası ve hastalık masrafları, aile yardımı ve işsizlik paraları tehdit altında.

Sağcı hükümetlerle, zengin daha zengin, fakir ise daha fakir olmaya devam edecek. Federal planda Flaman bölgesine 1,9 milyar avro, Valon bölgesine 1,2 milyar avro tasarruf hedefi konuldu. Bu durumda; Flaman bölgesindeki kültürel-sportif kuruluşlara, 200 milyon daha az yardım yapılacak. Valon bölgesinde ise, eğitim bütçesinden 300 milyon avro tasarruf edilecek..

Bu "reform" ayrıca mezarda emekliliği de iyice pekiştiriyor. Örneğin, emeklilik yaşı 2020’de 66’ya, 2030’da da 67 yaşına çıkarılacak.

Kurulacak olan yeni koalisyon hükümeti 5 yıl sonunda Belçika’daki çalışanların maaşları ile komşu ülkelerdeki çalışanlar arasındaki farkı sıfırlamak istiyor. Ancak bunu Belçika’da bulunan otomatik maaş endeksasyonuna (maaşların enflasyon oranında otomatik olarak arttırılması) dokunmadan yapmayı amaçlıyor. Koalisyondaki tek Frankofon parti olan MR maaş endeksine dokunduğu takdirde bunun kendisi için bir intihar olduğunun farkında, ancak maaş endeksasyonu reformuna sıcak bakıyor.

Maaş endeksasyonunun reformu, yine geçmiş yıllarda uygulanan mantık ile yapılacak. 1996 yılındaki rekabet yasasında belirtilen şartlara göre örneğin maaş müzakerelerinde inter-profesyonel anlaşmaların sergilediği değişimler yanında referans ülkelerin maaş durumları da dikkate alınacak.

Patronların maaşlar üzerindeki yükünün azaltılması ise ikinci bir uygulama olacak. Patronların maaş üzerindeki vergi yükü %33’ten %25’e indirilecek. Bunun yanında bütçede yapısal indirimlere gidilecek. Tüm bu indirimlerle sosyal güvenlik sisteminde oluşacak olan bütçe açığı şirketlerin üzerinde bulunan idari yükleri hafifletme yoluyla kapatılmaya çalışılacak. Örneğin elektronik faturalama ve sosyal ve vergi yasalarında basitleştirme uygulamaları ile ek kaynak yaratılması planlanıyor.

Halka kemer sıkma politikaları dayatılıp 17 milyar tasarruf yapması isteniyor. Ama Kris Peeters ve Charles Michel gibi politikacılar 40 savaş uçağı almak için kolayca para bulabiliyorlar. Bu savaş uçaklarının maliyeti 6 milyar avro. Bu parayla, Belçika’da 4 yıl boyunca insanların, fakirlik sınırının altında kalması engellenebilir. Bir uçağa ödenecek parayla, bir yıl

boyunca 3 bin 750 öğretmen işe alınabilir.

Hükümet kurma görüşmelerinde yeni bir "fikir" ortaya atıldı. Aslında bu "fikir" yeni değil. MR daha önce de bu öneride bulunmuştu.

Yeni hükümetle birlikte, saldırılar daha bir hız kazanacak. Örneğin, şomajcılar (işsizlik parası), toplum çıkarına kolektif bir hizmette çalıştırılacaklar. Şomajdan alınan paranın bir bölümü, bu işin bedeli olarak sayılacak.

Dışlanmaya Karşı Dayanışma Kolektifi (CSCE) sözcüsü Yves Martens, konuya ilişkin olarak şu açıklamayı yaptı:

"Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) ücretsiz çalıştırmayı kesinlikle yasaklamıştır. Madem ki yapılacak bir iş var, o zaman kadro açın insanlar çalışsın. 3 yıl çöpçülük yaptıktan sonra işten çıkarılıp şomajcı olan birisine, aynı işi ücretsiz, sosyal hakları olmadan ve emekliliğine sayılmadan yaptırmak istiyorlar. Bu gönüllü bir çalışma değil, zorla çalıştırmadır. Belediyelerin sosyal yardım kuruluşları (CPAS), insanlara insani yardım yapmamak için bu işlerde çalışmaya yönlendiriyorlar, bunu bir bahane ve tehdit olarak kullanıyorlar. Aynı yöntem, Valon bölgesi ve Brüksel’de başka biçimde uygulanıyor. İşe alınan gençler, 6 ay boyunca stajyer sayılıyor. Bu stajyerleri çalıştırmak, büyük şirketlere ayda 200 avroya mal oluyor."

Öte yandan, grev yapılması sırasında, minimum hizmet verilmesi gerekçesiyle grev kırıclılığı amaçlanıyor. Konu, Belçika Demiryolları SNCB’de sökonusu olan grev nedeniyle tekrar gündeme geldi.

Havaalanları, hapishaneler ve toplu taşıma alanlarında grev yapılması durumunda, acil durumlar için minimum bir hizmet verilmesi gerekiyor. Fakat, örneğin tren ve havayolları grevlerinde, minimum hizmet vermek için, maksimum sayıda personelin çalışması gerekiyor. Bu, yolcuların güvenliği için zorunlu. Personelin çoğunluğunun çalışması durumunda ise, grev pratikte kırılmış ve etkisi ortadan kaldırılmış oluyor.

Grev, işçilerin yaşamı dayanılmaz hale gelince kaçınılmazdır! Grev, hükümetler ve işverenler üzerinde, işçilerin son çare olarak uyguladıkları savunma silahıdır.

Grev hakkı, Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) sözleşmesinin 87’nci maddesiyle garanti altına alınmıştır. Kaldı ki, elektrik santralleri ve hastanelerde uygulanan yaşamsal minimum hizmete, işçilerin hiçbir itirazı yoktur. Ve dahası, demiryollarında yapılacak bir grev, hiç kimsenin yaşamını tehlikeye atmıyor.

Dolayısıyla, "minimum servis" adı altında uygulanmaya hazırlanan grev yasaklaması, özelleştirmelere ve kamu sektöründe uygulanan liberal politikalara karşı, işçilerin direnişini kırmaya yönelik bir saldırıdır.

Belçika işçi ve emekçileri bu saldırıya sessiz kalmayacaklardır. Zaten şimdiden bu saldırıya karşı güçlü bir çıkış için sendikalar üzerinde baskı kuruyorlar. Belçika’da önümüzdeki dönem yoğun bir hareketliliğe sahne olacaktır.

İskoçya bağımsızlık referandumu ve kapitalizmin çözümsüzlüğü

Kapitalizmin en eski kalesi olan Britanya Krallığı'nda İskoçya halkının gündeme getirdiği bağımsızlık talebi, kapitalizmin bu sorunları çözmekte ortaya koyduğu yeteneksizliği kanıtlamak bakımından hayırlı olmuştur.

İskoçya'da yapılan bağımsızlık referandumu çıkan sonuçlardan bağımsız olarak burjuvazinin, kapitalist sistemin ortaya çıkardığı hiçbir temel sorunu çözmeye yeteneğine sahip olmadığını göstermesi bakımından oldukça öğretici olmuştur.

Burjuvazi, bir dönemi feodal ve burjuva krallık altında olmak üzere tam 300 yıldan beridir, 'ortak' bir krallık altında yaşayan ulusların ulusal sorunlarını çözebilme başarısını gösterememiştir. Bu burjuva krallık, kapitalizmin en eski ve en rafine geliştiği ülke olan Britanya bile olsa sonuç değişmiyor. Şişine şişine 'Güneş batmayan krallık' olmakla övünen Britanya-İngiliz burjuvazisinin tarihsel başarısı, kolonilerde tıtmaya devam eden kanlı icraatlarının barut ve kan kokusundan ibarettir.

İngiliz burjuvazisi, sömürge ve bağımlı ülkelerin zenginliklerini kendi anavatanına taşımasının önüne çıkan engelleri aşmak için en kanlı savaşlar da dahil olmak üzere hiçbir aracı kullanmaktan geri durmamıştır. Bu aynı burjuvazi, sorunların 'çözümüne' her daim sermayenin yoğunlaşması perspektifiyle bakmış, 'çözümü' de bununla sınırlı olmuştur.

Nitekim İskoçya'daki bağımsızlık referandumu da, burjuvazinin dar-milliyetçi ve gerici politikalarının bir devamı olarak gündeme getirilmiştir. İskoçya halkının İngiliz emperyalizminin sömürgeci politikalarına karşı duyduğu tepki tümüyle haklı ve meşru bir tepkidir. Nedir ki, sorunun 'çözümü' için ileri sürülen politikalar baştan aşağı gerici politikalar ve sorunun kaynağına inmekten, gerçek ve kalıcı bir çözüm önermekten uzaktırlar. Gerçek şu ki, "büyük Britanya petrol ve gaz rezervlerinin yüzde 80'ine, Avrupa Birliği'nin yenilenebilir enerji kaynaklarının da yüzde 20'sine sahip bir ülke neden bağımsız olmasın" diye sorunu burjuva sınırlar içerisinde ortaya koyan İskoçya burjuvazisinin tek derdi bu kaynaklara 'ulus' adına sahip olmaktır.

Mülkiyetin burjuva karakterine dokunmadan, burjuva mülkiyetin varlık alanı olan uluslararası kapitalist sistemden kopmadan elde edilecek olan 'bağımsızlık', haliyle işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına çözüm getirmekten ve gerçek bir bağımsızlıktan uzak olacaktır.

İskoçya Ulusal Partisi'nin lideri Alex Salmond, Kuzey Denizi petrolünün adil paylaşılmadığını, bağımsız İskoçya'nın bu petrol rezervini kontrol etmesi halinde dünyanın en zengin ülkelerinden biri olacağını, 'İskoçya'nın kendi kaderini kendisinin belirlemesi, İskoçların Birleşik Krallık parlamentosunun 'zincirlerinden kurtulması' gerektiğini söylerken 'bağımsızlık' ufkunun burjuva sınırlarla sınırlı olduğunu ortaya koyuyor. Bağımsızlıktan sonra NATO'ya, AB'ne üye olacaklarını da açıklayan 'bağımsızlık' yanlıları, kapitalist-emperyalist sistem içinde kalarak 'İskoçya'nın bu petrol rezervini kontrol' edebilecekleri ham hayallerini kuruyorlar. Ne var ki, devlet bağımsızlığını elde etmeleri durumunda İskoç

burjuvazisinin payına düşen payın nispi olarak artması mümkün olsa bile, bunun bağımsızlık ve gerçek bir çözüm olarak sunulması, emekçileri burjuva milliyetçi yalanlarla oyalamaktan başka bir anlam taşımayacaktır.

Bu tabloya, dünyadan 'yalıtık', emperyalist dünyanın en eski yırtıcı kurtlarından İngiliz emperyalizmiyle aynı adada beş milyon gibi nispeten küçük ve görece daha geri bir ülke olduğu gerçeği de eklenirse, İskoç burjuvazisinin ufkunun ne kadar olduğu daha iyi anlaşılır. Bu bayların saf olduklarını söylemek çok hafif kaçacaktır. Gerçekte yaptıkları, işçi sınıfı ve emekçileri aldatmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Onlara, daha büyük rezervlere sahip olan, ama kapitalist-emperyalist sistem içerisinde kalan ülkelerin başına gelenleri hatırlatmak yeterlidir.

Milliyetçi ideolojiyle yaşıt olan burjuvazi, rakip güçlere karşı olduğu gibi emekçi halk hareketlerine karşı da aynı paslı silahı hep kullandı. Milliyetçilik dün gümrük duvarlarının, ulusal sınırların bekçisi olurken, kapitalist üretimin yoğunlaşmasıyla, özellikle de büyük emperyalist devletlerin elinde sermaye ve meta dolaşımının uluslararası arenada dolaşımının önüne çıkan engelleri aşma çabasında, 'kendini' toplumunu savaş arabasına bağlamanın ideolojik aracı olarak işlevsel gördü.

İngiliz emperyalist partilerinin (Muhafazakâr, İşçi ve Liberal Demokrat) iğreti de olsa İskoçya'nın 'bağımsızlık', daha doğrusu birleşik krallıktan kopma ihtimaline karşı ortak bir bayrak altında, Britanya/İngiliz bayrağı altında birleşik krallığın sınırlarının muhafızları olarak ortaya çıkarlarken, İskoçya Milliyetçi Partisi'nin (SNP) ise, İskoç milliyetçilik silahına sarılarak

daha mütevazî sınırları çizmeye kalkışması, milliyetçi ideolojinin onu kullananın gücüne göre alanını genişletip daralttığının tipik örneği olmuştur. İngiliz emperyalizminin emperyalist yayılma ve ülkeleri, bu arada İskoçya'yı da yağmalama politikalarına karşı İskoçya halkının duyduğu tepki ne kadar büyük ve haklı olsa da, 'kendini' burjuvazisinin ülke kaynaklarından daha çok araklamak için milliyetçilik silahıyla emekçileri avlamasına müsaade etmemelidir.

Kapitalist üretim sürecinin derinlemesine ve genişlemesine gelişmesi, ulusal sorunları döne döne üretmekten ve bu sorunların gerçek çözümlerinin araçlarını yaratmaktan yakasını kurtaramamıştır. Bu sorunların kalıcı gerçek çözümü sömürüye ve kâra dayalı özel mülkiyet sisteminin varlığının ortadan kaldırılmasıyla olanaklı olacaktır. Kapitalizmin en eski kalesi olan Britanya Krallığı'nda İskoçya halkının gündeme getirdiği bağımsızlık talebi, kapitalizmin bu sorunları çözmekte ortaya koyduğu yeteneksizliği kanıtlamak bakımından hayırlı olmuştur. Sorunun varlığı kapitalist zeminde ortaya konulabilse de, bir kez daha, sorunun çözümü kapitalist sistemin yadsınmasından geçtiği kanıtlanmıştır. Adadaki kutuplaşmada ada işçi sınıfı ve emekçilerinin bir çıkarı yoktur ve bu savaş onların savaşı değildir.

Burjuvalaşmış adada işçi sınıfının tek devrimci politikası, kapitalizmin gelişmesinin kaçınılmaz sonucu olarak silikleşen milliyetçi çizitleri yeniden diriltmek yerine, burjuvaziye karşı kendi sınıf bayrağı altında birleşerek adayı devrime, gerçek ve kalıcı özgürlüğe ve sosyalizme taşımaktır. İşte o zaman adada güneş hiç batmayacaktır.

Cengiz Baysoy'un "cahil cesareti" üzerine...

Üçüncü yol kapitalizme çıkar, tek yol sosyalizmdir!

K. Toprak

SSCB dağıldıktan sonra, sözde sosyalizm/komünizm adına marksist-leninist ideolojiye saldırılar hız kesmeden devam etti. Bazen bu saldırılar öyle bir hal aldı ki, saldırganlar kapitalizm karşısında sosyalizm dışında bir alternatif bulunduğu gibi naif iddialarla ortaya çıktılar. Gün geldi, kendilerini sermaye sınıfının iki kesimi arasındaki çatışmaya yerleştirerek "üçüncü cephe" oluşturdular; gün geldi, sosyalizme açıktan saldırarak "üçüncü yol"cu oldular.

Bu "üçüncü yol"culardan biri, Cengiz Baysoy, 21 Eylül günü Özgür Gündem'de bu iddiasını ileri bir noktaya taşıyarak "Sosyalizm kavramı 'demokratik özerklik' kavramından geri bir kavramdır" başlığı ile bir yazı yayınladı. Yazı her ne kadar Özgür Gündem'de yayınlansa da, Cengiz Baysoy'un Kürt hareketi ile bir bağı bulunmuyor. Baysoy, aslında Otonom Yayıncılık'ın editörü, yani kendisine "Otonomist Marksistler" diyen anlayışın Türkiye'de önde gelen temsilcilerinden.

Kendilerine marksist diyen, ancak Marx'ı anlamayı bir türlü beceremeyen, anladığını sandığında da tahrif etmekten başka bir şey yapmayan Otonomcular'ın, sosyalizme yaptığı saldırıları aslında çok da ciddiye almak gerekemeyebilir. Zira bu çevre tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de uzun yıllardır liberalizmin bayrağını taşıyor. Ne var ki, bu sefer Cengiz Baysoy şahsında Otonomistler, kendi çarpık ideolojilerini Türkiye'de Kürt hareketinin gündeme taşıdığı "demokratik özerklik" tartışmalarının teorik cephaneliği haline getirmeye çalışıyorlar, anlaşıldığı kadarıyla. Yani, İmrallı zindanında "Lenin'i aştığını iddia eden" Abdullah Öcalan'ın teorik arka planını gerekçelendirmeyi bir türlü başaramadığı, bilumum liberal yazardan aldığı aforizmalarla gelişkin bir "belediye sosyalizmi"nden öte bir anlam yükleyemediği "demokratik özerklik", Negri'ci Otonomistlerimiz'in eliyle yüceltmeye çalışılıyor. Yani, içinden geçtiğimiz bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminde kapitalizmin çözümsüzlüğü derinleşir, sosyalizmin zorunluluğu her gün daha fazla hissedilirken, sözde "sol" cepheden sosyalizme yeni bir saldırı dalgası başlatılıyor. Cengiz Baysoy'u olmasa da, yaptığı tartışmayı ciddiye almak bir yanı sıra bu nedenle gerekiyor.

Bununla birlikte, Cengiz Baysoy'un kiminle tartıştığı da aslında belli değil. Baysoy, yazısı ile "sosyalizm", "sınıf" gibi kendi deyimi ile "büyük abi" kavramları kullanarak Kürt hareketini eleştiren politik güçlerle mi tartışmaktadır, yoksa Karaburun Bilim Kongresi'nde yazar Barış Yıldırım ile Rojava üzerinden girdiği polemige mi yanıt üretmek istiyor anlayabilmiş değiliz. Kendisi muhatabını açıkça ifade etmediği gibi, yazısı boyunca girdiği kavram karmaşasında daldan dala atlayarak gevezeliği ile "cahilliğini" de örtmeye çalışıyor.

Diğer bir cepheden ise; Cengiz Baysoy haddini aşan bir fütursuzlukla sosyalizmin temel kavramlarına ve sosyalizm savunusuna saldırıyor. Otonomistler'in, tüm

teorik gevezelikleri bir tarafa siyasal bir irade ortaya koymayı bir türlü beceremedikleri gerçeği bu tabloyu bir parça anlaşılır kılıyor. Ancak "Rojava Devrimi"nin sosyalizm ve sınıflar gerçeği ile ilişkisi üzerinden sorgulanması, Cengiz Baysoy'a göre "cahillik" anlamına geliyor. Kendince bu sorgulamayı, "Allah kimseyi cahil cesareti karşısında çaresiz bırakmasın!" diyerek küçümseme yoluna giren Baysoy, aslında yazısı boyunca Otonomist Marksistlerimiz'in Marx'tan aslında tek bir kelimeyi bile doğru anlamadıklarını ortaya seriyor. İşte bu "cahil" cesaretinin, devrimci politikadan değil, kavram karmaşasından beslenen teorik lafazanlığın hak ettiği "değeri" görmesi de özel bir önem taşıyor.

Marksistler her toplumsal/siyasal gelişmeye sınıfların penceresinden bakarlar

Az önce de ifade ettik. Cengiz Baysoy'un ne kiminle tartıştığı, ne de ne tartıştığı belli değil. Sosyalizmin temel kavramları üzerinden başlayan bir tartışma, onun kalemi ile önce Rojava'ya, oradan sosyalizmin çözümlüğünün sorunlarına, oradan ise Ricardocu emek-değer teorisine kadar uzanıyor. Ancak, tüm bu tartışmalar boyunca kendilerinin marksist olduğunu iddia eden Otonomistler'in, Marksizm'in üzerinde inşa edildiği temel kuramlara ne kadar uzak ve yabancı oldukları da ortaya çıkıyor.

Baysoy'un kaleminde, "sınıf" kavramı zaten daha başlarken "büyük abi" bir kavram olarak aşağılanıyor, ekonomi-politiğin karşısına "etik-politik" gibi bir kavram ile çıkılıyor. Elbette bu kavram sosyalizme yönelik liberal saldırıları bilenler için yabancı bir kavram değil. Ne var ki bu kavramı kullananların kendilerinde ciddi bir kafa karışıklığı olduğu da açık. Nasıl, Abdullah Öcalan İmrallı zindanında "Lenin'i aştığını" iddia ediyorsa, "etik-politik" kavramı ile olayları anlamlandırmaya çalışanların önemli bir bölümü de zaten Marx'ı aştığını iddia ediyor. Neyse ki, Otonomistlerimiz halen cahil cesaretlerini bu noktaya

taşıyabilmiş değiller. Bırakalım Marx'ı aştıklarını iddia etmeyi, onlar kendilerinin hala marksist olduğunu iddia ediyorlar.

Kuşkusuz burada, Marksizm'in gerçekten ne olduğu gibi bir tartışmaya girecek değiliz. Ancak bununla birlikte Marx'ın hayatını adadığı çalışmalarının temel çerçevesini ve Marksizm'in üzerinden yükseldiği temel kavramları hatırlatmak da bir zorunluluk. Bu açıdan Marx'ın, kadim dostu Engels ile birlikte kaleme aldığı en önemli eseri olan "Komünist Manifesto"nun giriş cümlesini hatırlamak yeterlidir. Zira, "Bugüne kadar ki tüm toplumların tarihi sınıf savaşmaları tarihidir!" Yine, Marx'ın hayatını adadığı en önemli eseri olan *Kapital*'in içeriğini de sınıflar arası mülkiyet ilişkileri ve bu ilişkiler içerisinde ortaya çıkan sömürünün açıklanması oluşturmaktadır. Marx, hayatı boyunca kaleme aldığı tüm "politik" eserlerinde ele aldığı bu sorunlara bu eksen üzerinden yaklaşmış, her tartışmasında sınıflar gerçeğini özel bir tarzda gözetmiştir.

Sosyalizm ile komünizmi birbirinden mekanik bir şekilde ayıran Baysoy ise, sosyalizmi "Ricardocu emek-değer teorisinden kopmamak" ile eleştirmektedir. Burada sormak isteriz, Baysoy başta olmak üzere Otonomistlerimiz'in acaba Marx'ın, Ricardo başta olmak üzere kendinden önceki tüm burjuva iktisatçılarından nerede ayrıldığını açıklamaları mümkün müdür? Eğer bilmiyor iseler biz hatırlatalım; Marx'ı kendinden önceki tüm burjuva iktisatçılardan ayıran nokta üretim sürecindeki sömürü mekanizmalarını tanımlamasından başka bir şey değildir, bu ise doğrudan sınıflar arası ilişkilerin tanımlanması anlamına gelmektedir.

Tablo böyle iken, Otonomist "Marksistlerimiz" artık bir karar vermek zorundadır. Elbette, sınıf kavramını geride bırakmakta, "çokluk" gibi ne olduğu, ne ifade edildiği belirsiz kavramları kullanmakta özgürdürler. Burjuva liberaller gibi Lenin'in emperyalizm kavramını başka yerlere çekştirerek "küreselleşme" değil ama "imparatorluk" kavramını da kullanabilirler.

Ancak bir şeyi hatırlatmak isteriz ki, tüm bunları yaparken öncelikle üzerilerine giydirdikleri marksist sıfatını da terk etmek zorundalar. Bunu yaptıkları, yani değerlerimizi ve terimlerimizi taşıdıklarını ifade etmekten vazgeçtikleri koşullarda, istedikleri terimleri istedikleri yerde kullanmakta fazlası ile özgür olacaklarına teminat verebiliriz. Kaldı ki bu tablo bizi üzmez, tam tersine mutlu da eder. Zira sosyalizme (ya da kendi deyimleri ile komünizme) yapılan saldırılarda “gerçek komünistleri” rahatsız eden bir şey varsa, o da bu saldırıların sözde Marksizm ve komünizm adına gerçekleştirilmesidir. Yok eğer, “biz halimizden memnunuz!” diyorlarsa Marksizm’in eleştiri kırbacının sırtlarından eksik olmayacağı konusunda kendilerine garanti verebiliriz.

Rojava deneyiminden “demokratik özerkliğe” bakmak

Öyle görünüyor ki, bugüne kadar kendilerine politik bir kimlik yaratmayı başaramayan Otonomistler, geline aşamada kendilerine Kürt hareketinin teorisyenliği rolünü biçmiş görünüyorlar. Bunda Kürt hareketinin sol hareketin önemli bölümünü arkasından sürükleyen politik aktivizmi ile birlikte, Otonomistler’in ve Abdullah Öcalan’ın aynı liberal anarşizan kaynaklardan beslendiği gerçeğinin etkili olduğunu söyleyebiliriz. Ancak yine de ifade etmeliyiz ki, Cengiz Baysoy şahsında otonomistlerin kendilerine biçtikleri bu görev kendilerini kat be kat aşmaktadır.

Bununla birlikte Rojava deneyimi üzerinden sosyalizme saldıran Baysoy’un temel argümanı, “demokratik özerkliğ’in”, “komünalist bir demokrasi” içerdiği tespitine dayanmaktadır. “Demokratik özerkliğ’in” sözde devletleri reddeden söylemleri de bu tespitin arka planını oluşturmaktadır. Bunda Abdullah Öcalan’ın, devletlerin sınıfsal kimliği ve niteliği gerçeğinden özel olarak kaçınarak, ulusal sorun başta olmak üzere tüm sorunların kaynağını devletin varlığına indirgeyen yaklaşımı belirleyici olmaktadır.

Kuşkusuz, Rojava deneyimi her boyutuyla özel olarak irdelenmesi gereken bir deneyim durumundadır. Özellikle, emperyalist kapitalizmin bölgeye yönelik politikalarında temel belirleyenlerden biri durumuna gelen Rojava deneyimi, güncel politikalar ekseninde oldukça kritik bir önem de taşımaktadır. Ancak, güncel politikalar ekseninde taşıdığı tüm önem bir tarafa, marksistler için böylesi bir değerlendirme, yazarımızın hiç de hoşuna gitmeyecek şekilde sınıflar arasındaki ilişkiler ekseninde ele alınmak zorundadır.

Dolayısıyla, Kürt hareketinin abartılı aktarımları bir tarafa ne kadar demokratik bir işleyişe sahip olduğunu bilemediğimiz Rojava Özerk Yönetimi’nin sınıfsal karakteri temel bir tartışma konusudur. Ve Rojava “Devrimi”nin sahiplenicileri bu konuda en ufak bir söz dahi söyleyememektedir. Rojava üzerinden söylenemeyenler ise başka konularda yapılan tartışmalarda açığa çıkmaktadır. Abdullah Öcalan’ın “Kürt sorununu çözen bir Türkiye Ortadoğu’da şaha kalkar!” söylemleri ile legal Kürt siyasetinin sermayeyi Kürdistan’a davet etmek konusunda sergilediği ısrarlı tavır Rojava’daki pratiği hayata geçiren siyasal anlayışın sadece sermaye değil, devlet konusunda da nasıl bir yaklaşıma sahip olduğunu fazlası ile göstermektedir.

En az bunun kadar önemli olan bir diğer nokta ise, Rojava Özerk Yönetimi’nin çevresinde bulunan devletlerle ve emperyalist dünya sisteminin merkezinde bulunan devletlerle ilişki düzeyidir. Biliyoruz ki, Rojava Özerk Yönetimi halen, Suriye

merkezi yönetimi ile doğrudan bir ilişki içerisinde. Bununla birlikte Rojava’daki politik çizginin temsilcisi olan Kürt hareketinin politik olarak içinde salınım yaptığı asıl eksen emperyalist devletler arasındaki güç ilişkileri ve bu güç ilişkileri içerisinde kendisine bir yer edinebilme arayışıdır. Tablo böyle iken, Rojava deneyimi üzerinden “demokratik özerkliğ’in” devlet kavramını reddettiğini iddia etmek en hafif deyiimi ile safdillik olarak ifade edilebilir. Tam da bu nedenle yazarın Kürt hareketinin devrimci değerlere saygısını yitirmediği iddiası da başka bir safdillik örneğidir.

Bu tartışma hiç de yazarın iddia ettiği gibi, Kürt hareketini proleter bir çizgiye sahip olmadığı için eleştirmek anlamına gelmemektedir. Kuşkusuz Türkiye sol hareketi içinde ulusalcı önyargılarını kıramamış, Kürt sorununa ve Kürt hareketine yaklaşırken de bu önyargıların üstünü örterek Kürt hareketine yönelik eleştirilerini bu eksene sıkıştıranlar da bulunuyor. Ancak gerçek marksist-leninistler, yani sınıf devrimcileri, Kürt hareketine yönelik temel eleştirilerini devrimci politikanın terk edilerek burjuva reformist bir çizginin harekete hâkim hale gelmesi temel gerçeği üzerinden yapıyorlar. Bunu ise ulusal hareketin doğası gereği kapsadığı farklı sınıflar arasındaki güç ilişkilerinden bağımsız ele almıyorlar.

Özcesi, Kürt hareketinin ve onunla doğrudan bağlantılı olarak “demokratik özerklik paradigmasının” temel eleştirisi devrimci değerlerin ve birikimin reddedilmesi üzerine oturmaktadır. Kaldı ki, ulusal hareketten proleter sosyalist bir çizgi beklenmiyor oluşu, ulusal sorunun da sınıflar üstü bir sorun olduğu anlamına gelmemektedir. Diğer tüm sorunlar gibi ulusal sorun da her koşul altında özünde bir sınıfsal sorun, bir yoksul köylülük ve emekçi yığınlar sorunudur. Adına ister “demokratik özerklik” ister başka bir şey deyin, bu sınıfsal gerçeğin üzerini örtmeye çalıştığınız her adımın sizi sürükleyeceği nokta emperyalist kapitalist dünya sistemi ve burjuva reformist ideolojik çizgidir.

Rojava deneyimi üzerinden yürütülen sosyalizm tartışmalarının asıl karşılığı ise aslında içinden geçtiğimiz günler içinde oldukça net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Yaklaşık on gündür IŞİD çetesinin Kobane üzerinden, Kürt halkına yönelik yürüttüğü saldırılar, sınıflar ve devlet gerçekliği içerisinde “demokratik özerkliğ’in” sınırlarını da ortaya sermektedir. “Demokratik Özerklik paradigması” sınıflar ve devlet arasındaki ilişkinin üzerini örterek tasfiyeci ve yozlaştırıcı bir karakter taşıdığı gibi, beslendiği asıl kaynak olan “ütopik sosyalizm”den de dersler çıkartmayı becerememiştir. Ütopik sosyalistlerin 1800’lü yılların ortalarında ve kuşkusuz farklı bir ölçekte ortaya koydukları pratik aslında bugünün “demokratik özerklik” tartışmalarına bakarken bir ayna işlevi görmektedir. Kurulu toplumsal düzeni

kökünden değiştirmedığınız her pratik sizleri hayal aleminde gezmeye ve gerisin geri kapitalist mülkiyet ilişkilerinin içine sürüklemeye mahkumdur. Kaldı ki, 1800’lü yılların “ütopik sosyalizmi” kendi içerisinde bir arayışın ve iyi niyetli bir çabanın ifadesidir. Sınırları çok geçmeden ortaya çıkan bu deneyim sadece teorik planda değil, Paris Komünü gibi deneyimlerle pratik olarak da çoktan aşılmış bulunmaktadır. Aradan neredeyse 150 yıl geçtikten ve sorunun özü tüm açıklığı ile teorik ve pratik olarak ortaya serildikten sonra benzer limanlara demir atmak, bu kez bir iyi niyetin değil açık bir tasfiyeciliğin ifadesidir.

Sosyalizm mi, komünizm mi?

Tüm bu tartışmalardan sonra nihayet yazarımızın asıl karın ağrısını oluşturan konuya gelmiş bulunuyoruz. Bu öyle bir karın ağrısıdır ki, reel sosyalizm deneyiminden öğrenmek ve eksikliklerini aşmak çabasından ziyade onu iğdiş ederek anlamsızlaştırmak çabasına dönüşmektedir.

“Dünyanın en güçlü kızıl ordusuna, en derin polis gücüne ve devletine sahiptik. Dünyanın üçte birini emperyalizmden koparmıştık. Fakat çözüldük, çürüdük ve çöktük. Bu hikâye sosyalizm kavramının hikâyesidir. Yaşadığımız dünyada bu kadar acı çekiliyorsa en önemli nedenlerinden biri bu hikâyedir” cümleleri ile koca bir tarihsel deneyimi aşağılayacak cüreti kendinde bulan Baysoy, bir de buna dünyanın içinde bulunduğu tablonun ve çekilen acıların faturasını sosyalizme kesme gafletini eklemektedir. İşte burası, yazarımız için cahil cesaretinin ve haddini bilmezliğin ulaştığı en son noktadır.

Kapitalizmin mutlak egemenliğini iddia eden burjuva ideologların bile ortaya attıkları iddiaları sorgulamak zorunda kaldığı bir dönemde sözde “komünizm” adına ortaya atılan bu savların açık ki elle tutulur bir yanı bulunmamaktadır.

Peki, bu basit ve mesnetsiz iddialar nasıl bir algının üzerine oturmaktadır? Yazarımızın temsil ettiği çizgiye göre, sosyalizm kitleler için bir özyönetim biçimi değil “temsili” bir yönetim biçimidir. Bu argümanın temel kaynağı ise bir kez daha halen devletin varlığında gizlidir.

Bu tartışma içinde hiç utanmadan bir de Marx’ı kendisine tanık gösterme gafletinde bulunan Baysoy, sosyalizm koşullarında ücretli emeğin reddedildiğini savunmakta, bu reddiye içerisinde devletin varlığının anlamsızlığını sorgulamaktadır. Yani Baysoy’a göre, reel sosyalizm deneyimi özgülünde “sosyalizm” kavramı burjuvaziyi bir sınıf olarak ortadan kaldırmasına rağmen mülkiyet hakkını devlete devrederek tarihsel bir yanılığın içerisine düşmektedir.

İşte bu nokta liberal anarşizmin kaynağıdır. Otonomistler’in Marx’ı zerre kadar anlamadıklarının

bir başka kanıtını da burası oluşturmaktadır. Zira hem Marx, hem de marksist ideolojiyi gerçek devrimci içeriğine kavuşturan ve pratik bir deneyim ile birleştiren Lenin'in anarşizm ile yaptığı tartışmaların bu baylar için zerre kadar bir hükmü bulunmamaktadır. Gerçi, hem yazarımız hem de savunduğu çizgiyi farklı noktalardan sahiplenilenler için Lenin çoktan "aşılmıştır", dahası reel sosyalizm deneyiminin de gösterdiği gibi Lenin, dünyada çekilen acıların "biricik sorumlusudur!".

Lenin'e ve Bolşevizm'e yönelen bu haddini bilmez saldırganlığı bir kenara koysak bile, az önce de ifade ettiğimiz gibi "aşamadıkları" Marx'ın kendisi de yaşamı boyunca bu anarşizan laf ebeliklerine hak ettikleri dersi defalarca kez vermiştir.

Yine de bir kez daha ve reel sosyalizm deneyimi ışığında ifade etmek gerekirse, "bilimsel sosyalizm" sınıfların bir bütün olarak ortadan kaldırılması temel ereğini taşıyan bir "toplumsal devrimi" öngörmektedir. Ancak "komünizme" yürüyen "toplumsal devrimin" "sosyalizm" aşamasında sınıfların ortadan kalktığı ham hayalinde bulunmak ancak yazarımız gibi ham kafalı liberallere özgü bir tespittir.

Gerçek şu ki, "toplumsal devrim" ekonomik, toplumsal ve siyasal nitelikleri olan çok boyutlu bir sorundur. Yine tarihsel deneyimin gösterdiği gibi, bu toplumsal devrim kendisini ilk olarak siyasal planda ifade etmekte, iktidarı ele geçiren devrimci sınıf, ulaşılacak olan "komünizm" hedefi ile birlikte kendisini de ortadan kaldıracığı bir toplumsal devrimin motor gücü olmaktadır. Komünizmi inşa etme misyonunu ve gücünü taşıyan işçi sınıfının, diğer bütün sınıflardan ayrılan temel farkı da zaten tam da burada, uygun koşullar içerisinde kendisini de ortadan kaldırma yeteneğinde yatmaktadır. Otonomizmin "çokluk" kavramının komünizmi nasıl inşa edeceği ise sadece bizler için değil, aslında bu anlayışın sahipleri için dahi halen belirsizliğini korumaktadır. Bunun da ötesinde bunun nasıl yapılabileceğini görmek hiçbir zaman mümkün olmayacaktır.

Yani sosyalizm hiç de yazarımızın iddia ettiği gibi komünizmden farklı bir düşünce sistemi değil, tam tersine nihai hedefi sınıfsız, sömürsüz toplum olan komünizmin bir ara geçiş halkasıdır. Komünizm mücadelesi ise son muzaffer zafere kadar sayısız yengi ve yenilgiler toplamıdır. Bu halkayı gözden kaçırın liberaller ise tüm güçleri ile "sosyalizme" ve aslında bununla birlikte kendilerinin de savunduklarını iddia ettikleri "komünizme" saldırmaktalar.

Son bir nokta olarak yazarımıza bir hatırlatma daha yapmak gerekiyor. Kimi "büyük abi" kavramları tarihsel süreç içinde farklı kimlikleri temsil eder hale gelirler. Örneğin "sosyal demokrasi" kavramı bunlardan biridir. Tarihin belli bir döneminde komünistleri tanımlamak için kullanılan sosyal demokrat kavramı, bugün burjuvazinin belli bir kesimini temsil eder hale gelmiştir. Bizler, tam da bu nedenle 1800'lü yılların sonlarında "sosyal demokrasi" olarak kavramlaştırılan devrimci geleneği büyük bir ciddiyet ile sahiplenir ve özümseriz.

Peki siz? Sosyalizm ve komünizm arasına bu derece kavramsal bir uçurum koyarken, bugünün "sosyal demokrasininin" biricik temsilcilerinden biri haline geldiğinizin farkında mısınız? Büyük bir riyakarlıkla halen kendinize "komünist" sıfatını layık görürken, taşıdığınız bu gerçek kimliği ifade edecek ve savunacak cesaretiniz bulunuyor mu?

İşçilere hapis ve kırbaç cezası!

İran hükümetinin insanlık dışı cezalarını protesto et!

Basra Körfezi'nde küçük bir liman şehri olan Bender İmam Humeyni'deki bir mahkeme Razi Petro-Kimya Tesisi'nde çalışan 4 işçinin 6 ay hapis ve 50 kırbaçla cezalandırılmasına hükmetti.

İranlı İşçilere Destek Kampanyası'ndan Temyiz Başvurusu

Basra Körfezi'nde küçük bir liman şehri olan Bender İmam Humeyni'deki bir mahkeme Razi Petro-Kimya Tesisi'nde çalışan 4 işçinin 6 ay hapis ve 50 kırbaçla cezalandırılmasına hükmetti. Geçen yılki grev ve protestolar sırasında işçi arkadaşlarını temsil eden işçiler, mahkeme tarafından kamu düzenini bozmak ve grev düzenlemekten suçlu bulundu.

İran yargısının işçilerin kırbaçlanarak vahşice cezalandırılmasına hükmetmesi ilk değil. 2007'de İran Özgür İşçi Sendikası'nın dokuz üyesi ile Senendec şehriden iki işçi kırbaç cezasına çarptırılmış, ancak İran'daki ve uluslararası işçi organizasyonlarının protestoları nedeniyle bir işçinin hariç cezalar iptal edilmişti.

İşçi temsilcileri ve aktivistlerinin yüz yüze kaldığı tüm bu tutuklanma ve mahkumiyetler Cumhurbaşkanı Ruhani'nin sistematik politikasının bir parçası. Zira Ruhani İran'da varolan sınırlı istihdam kurallarını değiştirmeye ve böylelikle de sermayenin varlığını ve kârlılığını güvenceye almaya çalışmaktadır.

Katlanılmaz sosyal ve ekonomik baskılar

Son birkaç aydır, İranlı işçiler üzerindeki katlanılmaz sosyal ve ekonomik baskılar; özelleştirmeye, düşük ücretlere ve iş güvenliği tedbirlerindeki yetersizliklere karşısında işkolu grevlerinde ifadesini bulan değişik

bölgelerdeki eylemlere yol açtı. Buna karşılık, hükümet ve İslami rejimin mahkemeleri bu protestoları işçilere dönük tutuklamalar ve insanlık dışı cezalarla baskılamaya çalışıyor. Yezd ve Bafg'da madenciler tutuklandı; yine İsfahan Poliakrilik Fabrikası'ndaki işçiler ve İran Serbest İşçi Sendikası'nın yönetim kurulu üyesi işçiler arasında tutuklamalar ve işten çıkarmalar yaşandı. Bu politikanın başka örnekleri, son birkaç ay içerisinde metal sektöründe, onlarca işçi temsilcisi ve aktivistinin işten çıkartılmasıyla sonuçlandı.

Bütün kurum ve kuruluşlar ile tüm işçi aktivistlerini İran Hükümeti'nin canavarca ve barbarca mahkumiyet ve kırbaç cezalarını protesto etmeye; Razi Petro-Kimya Tesisi'ndeki (Razi Petrochemical Plant) işçi temsilcilerini desteklemeye çağırıyoruz.

Lütfen aşağıdaki makamlara protesto meilleri gönderin:

- İran Dışişleri Bakanlığı (Iranian Ministry of Foreign Affairs): [info\[at\]mfa.gov.ir](mailto:info[at]mfa.gov.ir)
- İran Kooperatifler, Çalışma ve Sosyal İşler Bakanlığı (Iranian Ministry for Cooperatives, Labour and social welfare): infopack@mcls.gov.ir

socialistworld.net

22 Eylül 2014

Kaynak: www.socialistworld.net/doc/6918

***socialistworld.net sitesinden
kizilbayrak.net için çevrilmiştir...***

Belçika'da işçilerden kitlese uyari

23 Eylül günü Brüksel Pl de la Monnaie'de toplanan yaklaşık 7000 sendika üyesi, kurulacak sağcı iktidarı uyararak amacıyla bir gösteri gerçekleştirdi.

Kurulacak sağcı koalisyon, endeks, emeklilik reformu, KDV'nin yükseltilmesi, işsizlik reformu ve sosyal güvenlik haklarının kısıtlanması konularında hazırlıklar yapıyordu.

Öte yandan, sendikalar, çalışanların haklarını savunmada kararlı olduklarını söylüyor ve sıcak bir sonbahar yaşanacağını belirtiyorlardı. Gerçekleştirdikleri kitlese eylem, bir bakıma işçilerin haklarını savundukları konusundaki ciddiyetlerinin ve kararlılıklarının bir göstergesi oldu.

Belçika'nın üç büyük işçi sendikası, bu eylemle, yeni koalisyon programını daha kesinleştirmeden, çalışanları, sosyal yardım ve işsizlik parası ile geçinenleri vuracağını ifade ettikleri saldırılara geçit vermeyeceklerini açıkladılar. Bu yönlü kararlılık, eylem sırasındaki tüm konuşmalara da yansdı.

Şöyle ki; Sosyalist sendika FGTB-ABVV Genel

Sekreteri Anne Demelenne; "Ya hükümet bizi dinler, daha adaletli bir vergi sistemiyle bütçesini denkleştirir, ya da toplumsal cehennem yaşarız" dedi.

FGTB-ABVV Başkanı Rudy De Leeuw ise; "Bu hükümetin uygulayacağı tedbirler, felakete yol açacak, zenginler daha zengin olacak, çalışanlar ise fakirleşecekler" öngörüsünde bulundu. Sosyalist Sendika Başkanı Rudy De Leeuw, eylemin tasarruf tedbirlerine karşı "sadece bir başlangıç" olduğunu söyledi. Ve "kurulacak olan hükümet, ikinci Dünya Savaşı'ndan sonraki en muhafazakar hükümet" ifadesini kullandı. De Leeuw sözlerine şöyle devam etti: "Zenginlere ve şirketlere dokunulmazken her şey çalışanların sırtından finanse edilecek. Şimdiye kadar duyduğumuz önlemler kör tasarruf önlemleri ve 50 bin kişiyi işinden edecek. Ayrıca maaşların enflasyon endeksi oranında arttırılmasına ara verilmesi çalışanlara iş yaşamları 20 bin Euro'ya mal olacak." CSC-ACV Sendikası Genel Sekreteri Marie-Helene Ska ise "Eşi görülmemiş bir toplumsal baskının eşiğindeyiz. Reel sektöre yatırım yapmaya cesaret etmek, gençliğe yatırım yapmak, büyük servetler üzerine vergi konması gerekir" ifadelerini kullandı.

Kızıl Bayrak / Belçika

Ölümünün 80. yılı anısına...

Erich Mühsam: Devrimci yazar Bavyera (Münih) Devrimi'nin neferi

E. Eren

Antifaşist mücadelenin sembolü olan E. Mühsam katledilişinin 80. yıldönümünde anılıyor. 2014 yılının sonuna kadar sürecek ve Erick Mühsam'ın anısına birçok politik, edebiyat, sanat, anma toplantı ve seminerler düzenlenecek. Bu faaliyetler hala Almanya'nın birçok kentinde devam ediyor. Devrimci boyun eğmezliğin bir neferi, işçi sınıfı hareketi tarihinde hep hatırlanacaktır.

"Yalan söylemektir boyun eğmek!"

Mühsam, Oranienburg toplama kampında Hitler faşistleri tarafından 16 ay süren ağır işkence, zulüm ve baskıdan sonra 10 Haziran 1934 yılında katledildi. Hitler'in propaganda bakanı Göbbels'in defalarca, ilk kurşuna dizilmesi gereken kişi olarak andığı E. Mühsam, 1919 Nisanı'nda ilan edilen Münih Kosey Cumhuriyeti'nin mimarlarından. 6 Nisan 1878 yılında Yahudi kökenli bir ailenin dört çocuğundan biri olarak dünyaya gelen E. Mühsam, 17 yaşında "sosyalist faaliyetlerinden" dolayı okuldan uzaklaştırıldı. Devrimin yenilgisinin ardından "vatana ihanet" suçlamasıyla tutuklanarak 15 yıl zindana mahkum edilir. 5 yıl sonra "af" kararıyla serbest bırakılır. Reichstag binasının yakıldığı 28 Şubat 1933 yılında tutuklanarak Toplama Kampı'na (KZ) atılır. Erich Mühsam, Hitler faşizmine karşı mücadeleyi örgütlemek için Prag'a gitmek üzereyken yakalanarak tutuklanır.

Hitler'in iktidara geldiği ve tutuklanışından bir hafta önce Berlin Alman yazarları grup toplantısında yaptığı son konuşmada şunları söylemişti: *"Burda toplananlara söylüyorum, bu belki de son görüşmemiz olacaktır. ...3. Reichen zindanlarında yüz kere ölsek de, gerçekleri bugün haykırmamız gerekiyor, boyun eğmediğimizi duyurmalıyız."*

Tutuklama terörü çoktan başlamıştı.

"Bu devlettir, özgürlüğümü çalan"

E. Mühsam yaşamı boyunca küçük burjuva radikal bir entelektüel olarak değil, ayrıca önemli bir şair, edebiyatçı olarak tanınıyordu. 1910 yılında Münih'te kurduğu anarşist bir grupta (Tat-eylem) toplumun dışına itilmiş kesimleri "sosyalist ve komünist fikirlere" kazanmak amacıyla faaliyet yürütür. Bu ilk girişimi sonuçsuz kalır. Gizli örgüt kurmakla yargılanır ve dikkatleri üzerine çeker. 1911 yılında *"Kain"* (Kabil) adıyla bir dergi daha yayınlar. Dergi "insanlık için" alt başlığını taşımaktadır. Fakat E. Mühsam sadece bir edebiyat insanı olarak değil, gerçek anlamda kurulu egemen düzenin tasfiyesi amacını güdüyordu. 1. Dünya Savaşı'nda pasifistlerin saflarında yer alarak, savaşın bir an önce bitirilmesini savundu. Tez ve düşüncelerini yaymak için zor ekonomik koşullar altında 1931 yılına kadar 1926'da yayın hayatına başlayan *"Fanal"* dergisini çıkarır. Dergi devrimci edebiyat, sanat, günlük olayların değerlendirmesinden, politik analiz ve Weimer Cumhuriyeti'nin sınıf hukukunun teşhirine

kadar kapsamlı temaları işler. Derginin esas profilini anarşizm ve işçi hareketi tarihine dair programatik değerlendirmeler oluşturur. Bu bağlamda özellikle Bavyera Konsey Cumhuriyeti deneyimleri önemli bir yer tutar. Edebiyat onun için devrimci davaya adanan faaliyettir.

Öğretmeni olan anarşist Gustav Landauer gibi E. Mühsam da burjuva parlamentarizmini reddediyor ve büyük kapitalist, militarist aygıtların Kaserreichen içine girdiği krizle çözüleceği inancını besleyenlere de savaş açıyordu. Bu açıdan SPD yönetiminde olan "savaş sosyalistleri"nden nefret ediyordu. Ayrıca Kurt Eisner gibi Münih'te savaş sonrası dev gibi büyüyen devrimci kitle eylemlerini parlamentarist demokratik kulvara yönlendirenlere de savaş açtı. Lenin'in önderliğinde Rusya'da oluşan işçi, köylü, asker konseyleri düzenini tarihsel bir örnek olarak değerlendiren Mühsam "devrim ... son amacına kadar" sürdürülecek, "kapitalist toplumsal düzenin düşürülmesi ve yerine komünist sosyalizmin" inşa edilmesini savundu.

Bu inanç temelinde Kasım Devrimi sürecinde E. Mühsam, Spartaküsler'in devrimci şiarlarının tutkulu savunucusu ve ajitatörü olur. Münih'te devrimci bir muhalefeti örgütleyerek, Berlin'de KPD önderliğindeki ayaklanmanın bastırılmasının ardından, Bavyera'da Konsey Cumhuriyeti'nin ilan edilmesi için çalışır. Lenin ve Bakunin birbirini tamamlayan kişiler ilizyonuna dayanan Mühsam, Lenin'in strateji ve taktikini, anarşist "doğrudan eylem" doktrini temelinde subjektif bir tarzda yorumlar.

"Etik sosyalizmi" ve devrimci süreçteki anarşizm

1918-1919 Alman Devrimi'nde, Bavyera (Münih) anarşist hareketin kitlesel olarak en etkili olduğu yerdir. Münih'te devrimci hareketin önderliğini kısa süre de olsa elinde tutan anarşist hareket, gerçek anlamda işçi, köylü, asker konseylerinin iktidar gücüne sahip olmadığı bir durumda, yeni cumhuriyeti ilan eder.

İktidar için mücadele, her gerçek sosyal devrimin esas sorununu oluşturur. Devlet aygıtında somutlanmış olan politik iktidar gücü esasta ekonomik olarak egemen sınıfın çıkarlarını korur, savunur. Kapitalist sömürü ve sınıf egemenliğine son vermek için, işçi sınıfı iktidara el koyarak, kendi politik egemenliğini burjuvazi üzerinde sağlamak durumunda. Bu sosyalist devrim sürecinin objektif bir gelişme yasıdır. Burjuva devlet aygıtının parçalanması ve proletarya iktidarı kurma mücadelesi proleter devrimin ana içeriğini oluşturur.

Bavyera Konsey Cumhuriyeti ilan edildiğinde devrimin temel sorununu oluşturan iktidar sorunu çözülmüş değildi. Proletarya diktatörlüğü ilan edilmiş fakat burjuva devlet aygıtı, ekonomik gücünü oluşturan büyük tekeller, bankalara dokunulmadığı gibi, burjuvazinin elindeydi. Bürokratik aygıt olduğu gibi korunuyordu. Devlet çalışanları "yeni cumhuriyet" için

çalışmaya davet ediliyordu. Rusya'da Şubat Devrimi yapıldığında, Almanya Kasım Devrimi'nin ilk başkanı olan Bağımsız SPD'li (USPD) olan Kurt Eisner, Lenin'e yönelik eleştirilerine karşın, E. Mühsam, Lenin ve Bolşevikleri savundu. Erich Mühsam, komünistlere ve Sovyetler Birliği'ne ilişkin tutumunda her dönem dürüst, objektif ve devrimin lehine davrandı. Anarşist düşüncelerinden dolayı o bilimsel sosyalizmin öğretisine karşı her zaman uzak durdu. E. Mühsam, devrimci faaliyetleri sonuna kadar etik-humanist bir temele dayanıyordu.

Kendi politik düşünce gelişimini şöyle açıklıyordu: "Düşüncede bazı tereddütler beni bazen Stirne'ye yakınlaştırıyordu. Sonra Landauer (*Gustav Landauer, Almanya'da 20. yüzyıl başlarında anarşizmin en önemli teorisini ve aktivistidir. Peter Kropotkins'in komünist anarşizminden etkilenmiş olan Landauer savaşa karşı pasifistti. Alman Kasım Devrimi'nde aktif olarak yer alır, örgütler. Devrim hunharca bastırıldıktan sonra, Landauer Freikorbs- askerleri tarafından zindanda katledilir*) etkisi altında Proudhoncu oldum, koşulsuz sınıf mücadelesi düşüncesi yerleşene kadar, mücadele yöntemlerinde Michael Bakunin, mücadelenin amaçları açısından Peter Kropotkin belirleyici oldular. 1909 yılındaki Bakunist olmam Münih'te lümpen proletaryayı örgütleme çabasına itti."

E. Mühsam karşı devrimin demokrasi bayrağı altında proletaryaya karşı nasıl birleşip örgütlendiklerini kendi öz deneyimiyle yaşadı. E. Mühsam, anarşist düşüncelerinden dolayı komünist parti önderliğini reddetti (devrimin çıkarları partinin çıkarlarının altında tutulacağı gerekçesiyle.) E. Mühsam sosyalist bir devrimin, devrimci bilimsel teori ve kitle hareketini, işçi sınıfını örgütleyen, strateji ve taktikleriyle yöneten, sınıf mücadelesi deneyimiyle yoğrulmuş bir parti olmadan başarı sağlayamayacağı bilincini taşımadı. E. Mühsam yaşamının son nefesine kadar Alman militarizmine ve faşizme karşı yiğitçe, soluksuz bir mücadele sürdürdü. Faşizme karşı mücadelenin unutulmaz bir sembolü oldu. Devrimin yenilgisi üzerine değerlendirmeler yaptı. Lenin'e "Eisner'den Levine" adlı makaleyi yolladı. Tarihsel gerçekliğe bağlı kalarak söylenecekse; o son nefesine kadar düşüncelerine bağlı bir anarşist olarak ölümü kucakladı. Anarşizmin subjektif, idealist-etik sosyalizm düşünceleri, sınıf mücadelesinin objektif koşullarına uygun bir programatik duruş sergilemeleri önünde engel oluşturdu. Landauer gibi E. Mühsam da devrimci duygu ve düşüncelerinde Prometheus karakterine sahipti. E. Mühsam'ın Kasım Devrimi dönemindeki şiirleri Almanya'da, proletaryanın devrimci edebiyat geleneğinin en etkili eserleridir. 1920'li yıllarda işçi toplantılarında en çok onun şiirleri okunurdu. Erich Weinert, 1928 yılında E. Mühsam'ı Gorki, Barbusse, Becher ve Kisch'in yanında işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine anlam kazandıran sanat ve edebiyatın en önemli temsilcileri arasında saymaktadır.

Torbadan bir kez daha ölüm çıktı

Soma'da 301 maden işçisinin göz göre göre katledilmesinin ardından sözde maden işçilerinin çalışma koşullarını düzenlemek için hazırlanan Torba Yasa nihayet 10 Eylül günü Meclis Genel Kurulu'nda yasalaştı ve Tayyip Erdoğan'ın onayladığı ilk yasa olarak yürürlüğe girdi.

Her ne kadar maden işçilerinin haklarını korumak ve genişletmek için hazırlandığı ifade edilse de mecliste kabul edilen yasa bir kez daha çorbaya döndü ve sermaye sınıfı ile AKP hükümetinin ihtiyacı olan her türlü düzenleme bu yasa ile birlikte hayata geçmişti. Öyle ki sözde maden işçileri için gündeme gelen yasa toplamda 146 maddeden oluşuyorken maden işçileri ile ilgili sadece 6 maddenin bulunuyor olması göz boyamalarla hayata geçirilen yasanın gerçek içeriğini ve niteliğini ortaya seriyor.

Yandaş medyada maden işçileri için getirdiği düzenlemelerin yere göğe sığdırılmadığı bu yasa, aslına bakılırsa maden işçileri için bile dişe dokunur bir düzenleme getirmiş değil. Zira özelleştirme, taşeron ve rödovans uygulamalarına son vermeden ne maden işçilerinin emeğini koruyabilmek mümkün, ne de Soma benzeri yeni faciaların önüne geçebilmek.

İlgili yasada, maden işçileri için gündeme getirilen maddeler, linyit ve taşkömürü çıkaran madenlerde yeraltında çalışan işçiler için asgari ücretin genel asgari ücretin iki katı tutarında olması, kıdem tazminatında süre sınırlamasının ortadan kaldırılması, fazla çalışma ücretlerinin yüzde yüz zamlı ödenmesi, yeraltı madenlerinde çalışan işçiler için emeklilik yaşının 55'ten 50'ye düşürülmesi, madenlerde ölen işçilerin ailelerinden birine kamuda istihdam zorunluluğu ve yeraltı işlerinde haftalık çalışma süresinin 36 saat ile sınırlandırılmasından ibaret.

Bu maddelerle maden işçileri için ekonomik anlamda sınırlı iyileştirmeler yapılmış olmakla birlikte sağlıklarını ve yaşamlarını koruyacak hiçbir düzenleme öve öve bitirilemeyen yasanın içerisinde yer almıyor. Düzenleme gündeme ilk geldiğinde, en ileri düzenleme

olarak dikkat çeken maden işçileri için haftalık çalışma süresinin 36 saat ile sınırlandırılması ise maden patronlarının baskısı ile geri çekilmiş bulunuyor. Yapılan düzenlemede 1 Ocak 2015 tarihinden itibaren yeraltında çalışma süresi 36 saat ile sınırlandırılırken 9 saat de yerüstünde çalıştırılarak maden işçilerinin yine haftalık 45 saat zorunlu olarak çalıştırılmaları öngörülüyor.

Tüm bu gerçeklerle birlikte AKP hükümetinin maden patronlarının gerçek niyeti yasanın yürürlüğe girmesinin hemen ardından ortaya serilmiş bulunuyor. Yasa kabul edilir edilmez Zonguldak'ta maden patronları yaptıkları toplantı ile madenleri "sözde" kapatarak maden işçilerini işsizlik sopası ile tehdit etmeye başladı bile.

Basına '4200 işçi işsiz kaldı' haberleri ile yansıyan bu durumun altında yatan gerçekler ise Zonguldak Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı M. Salih Demir'in açıklamaları ile ortaya çıktı. Yasanın kabul edildiği ilk gün basına ağlayan patron imajı ile pozlar veren Arılar Madencilik Firma Sorumlusu Ali İhsan Aygün, yasanın patronlara telafisi mümkün olmayan yükler getirdiğinden yakınıyor, madeni kapatmak zorunda kaldıklarını söylüyordu. Oysa ZTSO Başkanı M. Salih Demir'in açıklamaları ile ortaya çıktı ki, madenler kapatılmadığı gibi hükümete 5 maddelik bir öneri paketi de çoktan sunulmuştu.

Bu öneri paketinde olanlar ise maden patronlarının ağlayan yüzlerinin arkasında sakladıkları gerçek

niyetlerini açık bir şekilde ortaya seriyor. Demir'in dile getirdiği ve hükümete ilettiklerini ifade ettiği öneri paketinde "Rödovans uygulamasının sona ermesi, TTK'ya ödenen rödovans sahalarının ruhsatlarının verilmesi, TTK'ya ödenen rödovans payının kaldırılması, TTK ruhsatının bölünerek işletmecilere devredilmesi, SGK işveren payının yeraltı çalışanları için azaltılması, iş güvenliği tesis ve teçhizatlarında yüzde 50 teşvik verilmesi ve SGK işveren primlerinin düşürülmesinden sonra kalan diğer fark maliyetlerin vergiden mahsup edilmesi" bulunuyor. Bununla birlikte devletten alım garantisi de isteyen Demir, kısa süre içerisinde bu talepleri yerine getirilmezse ocaklarını kapatacaklarını ve binlerce maden işçisini açlığa ve kaçak ocaklarda ölüme mahkûm edeceklerini büyük bir pişkinlikle dile getirmekten de geri durmuyor.

Bu açıklamada en dikkat çekici noktayı, verilen sürede istekler yerine getirilmezse işçilerin çıkışlarının verilmek zorunda kalınacağı söylemi oluşturuyor. Zira, ilgili haberler bilinçli bir tutumla maden işçileri işsiz kaldı biçiminde yansıtılırken anlaşılıyor ki durum işçileri zorunlu olarak izne göndermekten ibaret. Kaldı ki, bu tutumun arkasında bile ancak patronlara yakışır bir küçük hesap bulunduğunu görmek de zor değil. Torba Yasa ile birlikte yeraltında çalışan maden işçileri için en düşük ücret asgari ücretin iki katı olmak durumunda. Bu durumda, yasa yürürlüğe girdiği andan itibaren işçilerini bir gün bile çalıştırmış olsalar maden patronlarının vermek zorunda olduğu kıdem tazminatı da bu ücret üzerinden hesaplanmış olacak. İşte bu nedenle, maden patronları istedikleri düzenlemeler yapılan kadar işçileri madene indirmedikleri gibi, istediklerini elde edemedikleri durumda da işçilerine girdi-çıkta yaparak en azından kıdem tazminatında meydana gelecek bu değişimden kurtulmanın hesabını yapıyorlar.

Tüm bunlarla birlikte eksik kalan düzenlemeler için meclisin açılması ile birlikte yeni bir yasanın daha gündeme geleceği haberleri de basına yansıyor. Açık ki bu yeni düzenlemelerin maden işçileri için temel çerçevesini ZTSO Başkanı Demir'in talepleri oluşturacaktır. Yürürlüğe giren yasada dişe dokunur bir düzenleme gerçekleşmediği gibi yapılacak olan yeni düzenlemelerle maden işletme ruhsatlarının da bütünüyle özel sermayeye devredilmesi, yeni hak gasplarının ve cinayetlerin önünün açılması gündeme gelecektir. Yasalaşan ve hazırlıkları devam eden yeni torbalarla birlikte maden işçilerini bir kez daha ölüm beklemektedir.

Pervasızlıkta sınır tanımıyorlar!

İşçilerin kaniyle sermayelerini büyüten patronlar, tüm yaşananlara rağmen pervasızlıkta sınır tanımıyorlar. Bu pervasızlığın bir örneği de İstanbul Ticaret Borsası Başkanı Ç. Ali Kopuz tarafından sergilendi. Kopuz, Mecidiyeköy'deki Torun Center'da yaşanan işçi katliamında ölen işçiler için gösterilen tepkinin trafik kazaları için gösterilmemesini eleştirdi!

İstanbul Ticaret Borsası Başkanı Ç. Ali Kopuz, "Türkiye'nin her alanda olağanüstü saldırılarla karşı karşıya olduğunu" öne sürdü. 'Dış mihraklar' demagojisine sarılan Kopuz "Türkiye'yi hedef tahtasına çeviren odakların facialardan bile nemalanmaya çalıştıklarını" savundu ve şunları söyledi: "Bu odaklar, facialardan bile nemalanmaya çalışıyorlar. Dün Soma faciası üzerinden Türkiye'yi zayıf düşürmeye çalışanlar, bugün asansör faciasını istismar ediyorlar. Her can kaybını bahane ederek meydanlara dökülenler, 7 ayda 1943 insanımız trafikte can verirken kılları bile kıpırdamıyor."

İşçi katillerinden hesap sormak için alanlara çıkan kitleleri eleştiren Kopuz, AKP şefinin 'dış mihraklar' demagojisini sürdürerek 'taşeronlar'ın kamuoyunu galeyana getirmeye çalıştıklarını ileri sürdü. Kopuz, işçi katliamlarının ardından oluşan tepkinin basıncıyla ardından iş güvenliğine yönelik olarak yapılmak zorunda kalınan yeni yasal düzenlemeleri de eleştirdi: "Ben, hangi alanda olursa olsun yapılması gereken düzenlemelerin bütün taraflarıyla ve ülke gerçeklerine göre yapılması taraftarıyım. Önce iş güvenliği, sonra ekonomi ve en sonunda da kâr olmalı. Ama biz bu düzenlemeleri facialardan sonra ve dayatmalarla değil, kendi kendimize ve bilimsel olarak yapmalıyız."

Belediye işçilerinin taşeron sınavı

Dün kadrolu işçileri tasfiye edenlerin bugün belediye şirketlerindeki operasyonu örgütlülüğün de nasıl bertaraf edildiğini gösteriyor. Belediye işçileri için 2015 başı asıl sınav alanı olacağından buna örgütlü bir hazırlık gerçekleştirilmelidir.

Belediyelerde yeni dönem taşeronlaştırma saldırısı için düğmeye basıldı. Belediye işçiliğinden belediyeye bağlı şirket işçiliğine geçilen dönem artık tamamen bitirilerek özel taşeron şirketlere devir hızlandırılıyor.

İzmir belediyeleri ise bu saldırının merkezi durumunda. Bunun bir yanı bugüne kadar “sosyal demokrat belediyecilik” görüntüsü için ötelenen özel taşeron şirket adının bugün devreye sokulması diğer yanı ise saldırının hedefi olan işçilerin sendikal örgütlülük içinde olması. Bu yanıyla bir dizi kentte çoktan uygulaması tamamlanan taşerona geçişler İzmir’de mücadelelere sahne oluyor. Bu belediyelere bağlı şirketlerde çalışan tüm işçilerin hesaplaşması haline gelmesi de bu yanıyla önemli. Belediye işçilerinin her yerde çoktan tasfiye edildiği düşünüldüğünde belediyeye ait şirkette çalışmak bugün önemli bir iş güvencesi olarak görülüyordu. Zira dolaysız olarak belediyeye bağlı bir şirketin taşeronluğu da bugünün ücretli kölelik koşullarına nazaran daha iyi görülüyor. Ölümü gösterip sıtmaya razı edilen işçiler şimdi ücretli köleliğin en ağır ve güvencesiz halkası özel taşeron şirketlere karşı direniyor.

Tamamen özel bir şirkete devir, her yıl tekrarlanan ihalelerle yeni şirketin yeni koşulları (ki ihaleyi almak için en düşük fiyatı verecek şirketlerin bunu işçi sayısından, işçilere verilen hakların gaspından çıkarmayı isteyecekleri de aşıkardığı için) kaygı büyütüyor. Belediyeye bağlı şirkette çalışmayı bir mevzi olarak gören işçiler bunun için mücadele ediyor. Fakat İzmir merkezli mücadelede bugüne kadar verilen sınav ve yerel belediyelerdeki tutumlar protestocu bakışı aşamamaktadır. Binlerce işçinin çalıştığı İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı İzenerji ve İzeltaş şirketlerinin tasfiyesi düşünüldüğünde

eylemlerin katılımı önemsiz kalıyor. Kitlesele eylemlerin içeriği taşeronun teşhiri, ajitatif itiraz boyutunda kalıyor. Binlerce işçiyi ilgilendiren bu dönüşümde hala üretimden gelen güçlü eylemler konmazken “büyük mitingle” zaman geçiriliyor.

Keza buna paralel gelişen yerel belediyelerdeki süreçler de aynı yaklaşımın olumsuz sonuçlarını taşıyor. Karabağlar Belediyesi’nde taşerona geçiş “büyük miting” sabahında imzaların atılmasıyla yasal olarak tamamlandı. KABEL işçileri belediye önünde nöbete başlamış olsa da bu tepkinin yasal süreci tamamlanan taşeron şirket karşısında dağıtılması kaçınılmazdır. Benzer bir olgu Çiğli Belediyesi’nde de geçtiğimiz haftalarda tekrarlandı. Kafesan işçileri şirketin ihaleye girememesiyle fiilen ortada bırakılıp ardından yeni şirkete geçişleri dayatıldı.

BELTAŞ grevinden yansıyanlar

İzmir her ne kadar merkezi oluştursa da benzer süreç İstanbul ve Ankara’da da yaşanıyor. İstanbul’da Beşiktaş Belediyesi’ne bağlı BELTAŞ şirketinin tasfiyesi bu açıdan belli bir özgünlük taşıyordu. Zira BELTAŞ’ta sendikal örgütlülüğün kırılması için yasal ve hukuki boşluklara oynayan belediye yönetimi taşeron adımıyla iki temel hedefini birleştirdi. İşçilerin yıllardır bürokratik-uzlaşmacı yöneticiler eliyle sendika yetkisi sürüncemede bırakılması ve taşeron şirket hamlesine duyulan öfke grevi getirdi. Grev karşısında tüm gericiğini kusan belediye yönetimi işçilerin iradesini dağıtmak için elinden geleni yaptı. Grev kırıclardan işçilere saldırı için eli sopalı gürhurların salınmasına kadar en pervasız saldırılar öncü işçilerin fiili-meşru tutumuyla aşıldı. Gerici propaganda için, çim olan

parka çim ekmeye giden belediye başkanının karşısına çıkılması, saldırılara, polis saldırılarına rağmen tepkinin büyütülmesi kazanımları getirdi. Grev kırıclığı iş müfettişleri tarafından rapora geçilerek suçüstü yapılmış, işçilere saldırı örgütleyerek çeteciliği de teşhir olmuş bir yönetim karşısında çok daha fazlası kazanılabilirken belediyeye bağlı şirkette devam dayatılabilir.

Fakat bürokratların tutumu, işçilerin deneyimsizliği ve iç örgütlülüğe dayanmaması bunu engelledi. İşçiler bunca eksiklikle boğuşurken en azından TİS imzasını ve iş güvencesini bugün için kazandı. Sendika yeni gelen Polen şirketiyle bu alanda ilk kez devreye sokulan “iyi niyet” protokolü imzalamasıysa kağıt üzerindedir. Birçok benzer protokolün patronlar tarafından kenara atıldığı sayısız örnek varken bu çaba beyhudedir.

Uzlaşmacı anlayışın grevi son seçenek sayan yapısı grevde de geri tutumlar sergilerken tabanda biriken tepkinin açığa çıkmasının bu kısmi kazanımlı sonucu yarattığı görülmelidir. Bürokratları da aşan bu örgütsüz dinamik, yarının taban örgütlülüğüne dayanan mücadele hatlarında nasıl kazanılacağına kanıttır.

Kazanmak için hazırlanalım!

Fakat belediye şirketinin tasfiyesi ve özel şirkete geçiş kabul edilmiş olundu. Keza esas tehlikenin üç ay sonra gerçekleşecek yeni ihale ile geleceği de açıktır. Bugün BELTAŞ’tan İzmir’deki diğer örneklerle tasfiye operasyonlarında üç aylık geçici ihaleler yapılarak belediye şirketleri ayıklanıyor. Yarın 2015 başında birbirini takip edecek olan özel şirketlerin ihale savaşlarında belediye işçilerinin kazanımları ve örgütlülüğü daha açık bir hedef olacak. İhaleyi kazanmak isteyen şirketlerin yasalara dayanarak sendikayı tanımama hakkı karşısında fiili tutumlar sergilenmezse, belediye yönetimleri aracılığıyla masa başı çözüm arayışları sürdürülürse sendikaların adı dahi alanda bırakılmayacaktır. Dün kadrolu işçileri tasfiye edenlerin bugün belediye şirketlerindeki operasyonu örgütlülüğün de nasıl bertaraf edildiğini gösteriyor. Belediye işçileri için 2015 başı asıl sınav alanı olacağından buna örgütlü bir hazırlık gerçekleştirilmelidir. Ayrıca sınıf bilincinin kazanılması için eğitim süreci örgütlenmeli, işçilerin kendi karar mekanizmaları için zemin hazırlanmalıdır. Bugüne kadar işçi iradesine değil belediye yönetimiyle masa başı hesaplamalarına güvenen bürokratların yarın ne alacağı aidat kalacak ne de yönetimi oluşturabileceği şubesi. Belediye-İş’in ibretlik tasfiyesi bugün Genel-İş’in karşısına çıktı. Sendikal anlayışında meşruluğu hukuki haklılık, fiili tutumu ise protesto eylemine indirgeyenlerin tavırlarını değiştirmesini beklemiyoruz. Bu tutumu BELTAŞ’ta, Kafesan’da olduğu gibi öncü işçilerin göstermesi gerekiyor.

Bu öncü işçiler Karabağlar, Kafesan, Kartal, BELTAŞ, Kent deneyimlerine bir daha bakmalıdır. Yarın İzenerji ve diğerleri için aynı şeyi söylemek istemeyen herkes sınıf adına kazanmak için hazırlanmalıdır.

Eğitim emekçileri rotasyona, kadrolaşmaya karşı grevdeydi

24 Eylül günü ülke genelinde gerçekleştirilen eylemlerde, eğitim emekçileri eğitimdeki dönüşüm adı altında devreye sokulan gerici-baskıcı uygulamalara karşı mücadeleyi yükselteceklerini ilan ettiler.

İzmir

İzmir'de eğitim emekçilerinin grev alanı Basmane Meydanı oldu.

Eğitim Sen İzmir Şubeleri Basmane'ye gelmeden önce Ege ve Dokuz Eylül üniversitelerinin rektörlük binaları önünde ve bulundukları okullarda basın açıklamaları gerçekleştirerek binalara "Bu işyerinde grev vardır" pankartlarını astı.

Polis, Konak-Eski Sümerbank önüne yürüyüşe izin vermeyeceğini, eğitimcilerin sadece bulundukları alanda basın açıklaması yapıp dağılmalarını istedi. Emekçilerin ısrarı sonucu barikat açıldı.

Yürüyüşte Şengal, Kobane, Rojava direnişleri selamlanarak dayanışma mesajları belirtildi.

Eyleme DİSK, İzenerji işçileri, BDSP, Halkevleri, Kaldıraç, Devrimci Hareket, HDP, EHP, Dev-Lis katılım sağladı.

Yoğun polis ablukası altında gerçekleşen yürüyüşte coşku ve öfke vardı.

İstanbul

İstanbul'da eğitim emekçileri kitlesel katılım sağlayarak alana çıktı.

Sultanahmet'te buluşan Anadolu ve Avrupa Yakası Şubeleri, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne yürüdü. İki eğitim emekçisi, temsili olarak Kürtçe dersini verdi. Dersin ardından "Be ziman jiyan nabe!" sloganı haykırıldı.

Eğitim emekçilerinin grevine veli örgütleri de katıldı. Kadıköy'den Kaptan Hasanpaşa İlköğretim Okulu ve Yeşilbahar Ortaokulu velileri, Şişli'den Talatpaşa İlköğretim Okulu velileri, Kartal'dan Uğur Mumcu Vakfı İlköğretim Okulu velileri ve Veli-Der de eyleme destek verdi.

İlk sözü KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse aldı. Köse'nin ardından söz alan Eğitim Sen Merkez Eğitim Sekreteri Elif Çuhadar ise bilimsel eğitimin karşısına dini inançların 'özgürlük' adına çıkarılmayacağını belirtti. Eylem basın açıklamasının ardından sona erdirildi.

Eyleme Halkevleri, ÖDP, EMEP, EHP, SDH, Kaldıraç ve Mücadele Birliği de destek verdi. Devrimci Gençlik Birliği (DGB) de "Emekçiler grevde öğrenciler boykotta!" diyerek greve katılım sağladı. DİSK ve KESK bileşeni diğer sendikalardansa temsili birkaç kişi katıldı.

Türk Eğitim Sen de Vatan Caddesi üzerinden Sultanahmet'e, buradan da İstanbul Valiliği önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Ankara

Güvenpark'ta toplanan Eğitim Sen üyeleri ve destekçi güçler sloganlar ve alkışlar eşliğinde Atatürk Bulvarı'nın iki şeridi trafiğe kapatarak Milli Eğitim Bakanlığı'na yürüdü.

Milli Eğitim Bakanlığı önünde polisler TOMA eşliğinde hazır tutuldu. Bakanlık bahçesi ve etrafını kuşatma altına alan polisler alana girişe izin vermediler.

Basın açıklamasının ardından Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) MYK Üyesi Ramazan Gürbüz konuştu. Konuşmaların ardından eylem sloganlarla bitirildi. Eyleme, BDSP'nin de aralarında bulunduğu birçok devrimci-ilerici kurum destek verdi.

Mersin

Yüzlerce eğitim emekçisi Forum AVM önünde toplandı. Davul-zurnalar eşliğinde çekilen halaylardan sonra Mersin İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yüründü.

Çevredeki emekçilerin alkışlarla ve tencere-tava çararak desteklediği yürüyüşe kitlesel bir katılım oldu.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde ise basın metni okundu. Çekilen halaylarla eylem bitirildi. Eğitim emekçilerinin yürüyüşüne direnişte olan Parkomat işçileri de katıldı.

Gebze

Gebze'de yürüyüşe birçok eğitim emekçisi, sendika temsilcisi ve devrimci-demokratik kurum katıldı.

Balkonlardan ve cadde boyunca destek olanlara eğitim emekçilerinin yaşadığı sorunlar teşhir edildi. Yol boyunca alkışlarla destek olanlar, sloganlara katılanlar oldu. Çamlık Parkı'na gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasının ardından STFA öğrencisi olan Oğuzhan Çalışkan'ın Filli Boya'da staj yaparken geçirdiği iş kazasının ardından yaşamını yitirdiğini belirten ve staj sömürüsüne değinen bir konuşma

gerçekleştirildi. Konuşmanın ardından “Oğuzhan’ın hesabı sorulacak!” sloganı atıldı.

Eyleme “Atılan işçiler geri alınsın” pankartıyla **M&T Reklam işçileri**, Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube yöneticileri ve fabrika temsilcileri katıldılar. Birçok sendikanın yöneticisi ve fabrika temsilcilerinin yanısıra, siyasi parti ve örgütlerin katıldığı eylem kitlesel geçti. BDSP ve DLB de eyleme katılanlar arasındaydı.

Gebze Cumhuriyet Meydanı’nda bir araya gelen Türk Eğitim Sen ve Eğitim İş’e üye eğitim emekçileri de grevde olduklarını ve yaşanan soruna karşı tepkili olduklarını ifade ederek basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Bursa

Ünlü Cadde’de biraraya gelen emekçiler davul-zurna eşliğinde halaylar çekti. Eğitim emekçileri İnönü Caddesi’nden trafiğin tek şeridini kapatarak Fomara’ya yürüdü.

Fomara’da Kent Meydanı’ndan gelen Türk Eğitim Sen ve Eğitim-İş üyeleriyle biraraya gelindi. Burada ortak miting programı gerçekleştirildi. Şube başkanlarının konuşmalarında eğitim emekçilerinin karşı karşıya kaldığı sorunlara değinildi. Eylem halaylarla sona erdi.

Fethiye

Turizm ve Otelcilik Lisesi önünde toplanan eğitim emekçileri yolun tek şeridini trafiğe kapatarak Fethiye Kaymakamlığı önüne yürüdüler. Yürüyüşe halk da alkışlarla destek verdi.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen Fethiye Temsilcisi Ali Türk, eğitimin sistemli gericileştirilmesine karşı mücadele edeceklerini ifade etti.

Eyleme, SES üyelerinin yanısıra EMEP, HDP ve ÖDP de destek verdi. İş bırakan diğer iki sendika Türk Eğitim Sen ve Eğitim-İş ayrı basın açıklamaları yaptılar.

Kayseri

Eğitim Sen Kayseri Şube binası önünde toplanan eğitim emekçileri sloganlarla Almer önüne yürüdü.

Basın metnini Ulaş Apaydın okudu. Apaydın, eğitim ve bilim emekçilerini, velileri ve öğrencileri örgütlenmeye ve birlikte mücadele etmeye çağırdı.

Eyleme BDSP, DHF, HDP, Genç-Sen destek verdi. Eğitim Sen ve KESK’e bağlı sendikalar eyleme zayıf bir katılım sağladılar.

Denizli

Eğitim-İş Sendikası Denizli Şubesi üyeleri, Delikliçınar Meydanı’nda toplandı. Tiyatro gösterisiyle eğitim sistemini eleştiren eğitim emekçileri adına basın açıklamasını Eğitim-İş Şube Başkanı Kadem Özbay okudu. İş bırakan Eğitim Sen üyeleri de aynı meydana bir araya geldi. Basın açıklaması yapan Eğitim Sen Denizli Şube Başkanı Mehmet Dede, eğitim sistemini eleştirdi. Dede, “Sonuna kadar mücadele edeceğiz” dedi.

Adana

Adana Büyükşehir Belediyesi önündeki eylemde Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Ahmet Karagöz açıklama yaptı. Sonrasında İnönü Parkı’na yüründü.

Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-İş ise İnönü Parkı’nda toplanarak açıklama yaptılar.

Açıklamalar sonrasında her üç sendikanın üyeleri birlikte İnönü Caddesi üzerinden yürüyüşe geçerek İnönü Parkı’nda eylemi sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul-Ankara-Mersin-Bursa-Fethiye-Kayseri-Adana

Liman işçisi taşeron istemiyor!

Mersin Limanı’nda MIP adlı ana firma, limanda yer alan taşeronlardan olan Uğursan Denizcilik firmasıyla sözleşmesini feshedince 274 işçi işsiz kalmıştı. İhaleyi alan yeni firmaya 87 işçi geçerken, 187 işçi ise ana firmada işe geri dönme talebiyle Mersin Limanı A Kapısı önünde eylem yapıyorlar.

İşçiler yasada yer alan 8424. maddeye dayanarak ana firma olan MIP bünyesinde işe geri dönmek için direnişe geçtiklerini ifade ediyorlar. Konuştuğumuz işçiler bu süreçte kendilerini bilgilendirmek ve örgütlemek konusunda Hak-İş’e bağlı Liman-İş Sendikası’nın sessiz kaldığını ifade ederek eleştiriyorlar. “İşçinin ekmekten çok sendikaya ihtiyacı var” diyen bir işçi ise sendikanın desteğine ihtiyaçları olduğu halde sendika bürokratlarının, işçilerin ana firmaya girme şanslarının olmadığını söylediğini ifade ediyor. Görüşlerini aldığımız işçiler Liman-İş Mersin Şubesi’nin mücadeleden geri durduğunu söylüyorlar.

Liman işçileri, MIP’in Operasyon Müdürü Ahmet Vardar’ın MIP yönetimine “ben bu işi 60 saatte çözerim” dediğini ancak 26 gündür direndiklerini ifade ediyorlar. Ahmet Vardar ise sicili oldukça bozuk bir kapitalist. Eylemci işçiler kendisini Kumport Limanı’nda “500 kişiyi dışarı koydum” diyerek tanıtan ve bu şekilde gözdağı vermek isteyen Vardar’ın sendika yönetimi ile birlikte işçilere baskı oluşturduğunu söylüyorlar. İşçiler yine şu an için sessiz bir bekleyişte olduklarını ancak mahkeme sürecini beklediklerini, bu sonuca göre eylemlerine çeşitli şekillerde devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Mersin Limanı, taşeronlaştırmanın yaygın olmasından kaynaklı, geçmiş dönemde de direnişlere konu olmuştu. Bu son eylemdeyse işçilerin çalıştığı taşeron firma Uğursan Denizcilik şirketinin işçilerin sigortasını yatırmaya devam etmesinin yanı sıra, eylemci işçilerin yemek ihtiyacını karşıladığı da söyleniyor. Mersin Limanı’nda ihale alamayan bu firmanın açtığı dava sürmekte. İşçiler kendilerine dayatılan başka bir taşeronda daha kötü koşullarda çalışmak istemiyor. Ana firmada kadrolu işe girmek istiyor.

Kızıl Bayrak / Mersin

İŞKUR işçilerinden Davutoğlu’na protesto

Van depreminden sonra İŞKUR bünyesinde işe alınan ve geçtiğimiz haziran ayında işten atılan İŞKUR işçileri eylemlerini sürdürüyor. İşçiler, Başbakan Ahmet Davutoğlu’nun Sağlık Bakanlığı’nı ziyareti sırasında “sadece bunun için direniyoruz” diyerek, ellerinde ekmeklerle eylem yaptılar.

23 Eylül günü Sağlık Bakanlığı binasının yanında bulunan Abdi İpekçi Parkı’nda eylem yapan işçiler, Davutoğlu’nun Bakan Mehmet Müezzinoğlu ile görüşme yapacağı sırada seslerini duyurmaya çalıştı. İşçiler eylem sırasında “İşçiler burada Başbakan nerede!” ve “Biji berxwedana karkeran!” sloganlarını haykırdı. Başbakan’ın seslerini duymasını isteyen işçilerden biri şunları söyledi:

“Maalesef ekmeği elinden alınan insan, canı da alınsın diye böyle teşvik ediliyor. Bu mağdur insanlar acaba Başbakan veya o koltuğa oturan herkes düşünüyor mu Van’dan buraya ne için geldi, derdi ne? Kardeşim gel konuşalım desinler. Yani bize böyle şiddet uygulamaları gerekiyor. Gerçekten ekmek istemek kanunda yok mu, öyle bir yasa yok mu?”

“Sadece TC kimliği ve canımız kaldı”

Maaşallah Türkan adlı işçi ise *“İşçilerden bu kadar korkuyorsunuz ki, kimlik kontrolü yapıyorsunuz. Bizim zaten iki şeyimiz kaldı. Birisi bu T.C kimliği diğeri canımız. Alın bu son ikisini de rahatlayın. Buradan hükümeti uyarıyoruz. Bizim çocuklarımız aç, evden telefon açıyorlar. Baba okul için bu lazım, bayram için bunu al. Diyemiyoruz bir şey. Ankara’da dayanışma olmazsa biçare kalırdık. Sesimizi duyuyorlar ama duymazlıktan geliyorlar”* ifadelerini kullandı.

Ulucanlar Direnişi'nden, direnişin önderlerinden öğrenmek!

S. Soysal

26 Eylül '99 tarihinde gerçekleşen Ulucanlar katliamının üzerinden 15 yıl geçti. Kurulduğu günden bugüne kadar kanlı ve kirli bir sicile sahip sermaye devletinin katliamlarından biri olan Ulucanlar, aynı zamanda şanlı Ulucanlar Direnişi olarak anılır. Zira, on devrimcinin katledildiği ve onlarca devrimci tutsağın yaralandığı saldırıda ölümüne bir direniş sergilendi.

Ulucanlar Direnişi, aradan 15 yıl geçmesine rağmen çok farklı yönleriyle dersler barındırıyor.

Birincisi; devrimci tutsakların direniş geleneği yarattığı Ulucanlar'da, birçok cezaevinde olduğu gibi ciddi hak kayıpları yaşanmaktadır. Zira, devletin toplumu bir bütün olarak köleleştirme saldırısının bir parçası olarak devrimci öncülerine dönük imha politikası anlamına gelen F Tipi cezaevlerine geçiş gündemdedir. '90'lı yılların sonunda, F Tipi cezaevleri hazırlıklarının yoğunlaştığı bir dönemde zindanlarda dişe diş bir irade savaşı yaşanmaktadır. Böyle bir dönemde Ulucanlar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, sadece devrimci tutsaklara yönelik saldırılara yanıt vermeyi değil, yeni haklar elde etmek için fiili-militan mücadeleyi esas alırlar. Ulucanlar'da gerçekleşen operasyonda devletin uyguladığı vahşi terörün ve dört duvar arasında "teslim olun" çağrılarının gerisinde devrimci tutsakların eylemli süreçle devlete "meydan okuması" yatmaktadır.

İkincisi; bu vahşi terör karşısında ölümüne direniştir. Bugün emperyalist-kapitalist sistemin bunalımlar içinde debelendiği, Haziran Direnişi ile birlikte yeni dönem kapılarının aralandığı bir zamanda, sol hareketin sürecin ihtiyacına göre hazırlanmak bir yana gün geçtikçe tasfiyeciliğin ve liberalizmin batağına saplandığına tanık oluyoruz. Bugün Ulucanlar ve bir dizi direnişin unutulmasının gerisinde devrimden kopuş, düzen kulvarına boylu boyunca savrulma yatmaktadır. İşte bu yüzden, devrimin değerlerini her şeyin üstünde tutmak, unutulmuş değerleri hatırlamak, onları mücadelemize rehber edinmek büyük önem taşıyor.

Üçüncüsü ise siper yoldaşlığıdır. Türkiye devrimci hareketinin geçmiş mirasından devralınan siper yoldaşlığı, devrimciliğe ve devrimci değerlere aittir. Ulucanlar'da da siper yoldaşlığı tam da bu değerlere yaslanarak anlam kazanmıştır. Farklı siyasal hareketlere mensup devrimciler, üzerlerine gelen kurşunları paylaşmış, birbirlerine siper olmuşlardır. Bugün devrimden kopuşun, savrulmanın derinleştiği bir zamanda siper yoldaşlığı kavramı da çoktan unutulmuş durumdadır. Sol güçler arası şiddetin ve düşmanlık tohumlarının derinleştiği bugünlerde, Ulucanlar'daki direniş ruhunun ayrılmaz bir parçası olan siper yoldaşlığının önemini vurgulamak da büyük önem taşımaktadır.

Düşünen önderler, savaştan neferler!

Ulucanlar'ın komünistler için önem taşıyan bir başka yanı ise, bu katliamda 2 değerli yoldaşını kaybetmesidir. Yaşamları gibi ölümleri ile de örnek olan bu iki komünistten öğrenmek, onların

kimliğinde bütünleşen komünist hareketin değerlerini kavramak, özellikle genç komünistler için büyük önem taşımaktadır. Bugün Ulucanlar Direnişi'ni anarken, direniş şahsında yoldaşlarımızı ve onların bizlere bıraktığı mirası anmak, onların devrime adanmışlıklarından öğrenmek, devrim yürüyüşümüzde önemli bir yerde duruyor.

Habip ve Ümit yoldaşa dair Parti'nin açıklamaları ve değerlendirmeleri kitaplaştırılmış bulunuyor. Açıklamaları ve değerlendirmeleri, yoldaşlarımızın yaşamlarına ilişkin anlatımları tekrar etmek gerekmiyor. Ancak her fırsatta olduğu gibi içinden geçtiğimiz bu süreçte, yoldaşlarımızın taşıdığı, komünist hareketle bütünleşen değerleri bir kez daha anımsamak gerekiyor.

Her şeyin ötesinde, bugün içinden geçtiğimiz dönem, aynı zamanda gün geçtikçe devrimci değerleri tahrip eden liberalizmin bataklığında, devrimci örgüt bilincini kuşanmış dava insanı olmak büyük önem taşıyor. Birbirinden farklı sosyal-sınıfsal kökene sahip, farklı gelişim süreçlerinin içinden geçerek partili mücadelede yaşamları kesişen 2 yoldaşımız, yaprağın kımıldamadığı, toplumsal mücadelenin dünya ve Türkiye ölçeğinde geri olduğu "zor" bir dönemde tereddütsüzce devrim davasına kendilerini adanmışlardır. Kuşkusuz ki, Habip ve Ümit yoldaşı dava insanı haline getiren ise inandıkları dünya görüşünü, marksist-leninist ideolojiyi kuşanmaları ve temelde şekillenen komünist hareketin değerleriyle bütünleşmeleridir. Sovyetler'in yıkılmasının ardından sosyalizme dair gerici saldırganlığın tırmandığı, dünya ölçeğinde neo-liberal politikaları hayata geçirmek için işçi ve emekçilere kapsamlı saldırıların yaşandığı,

toplumsal mücadelenin dibe vurduğu bir dönemde, devrim davasını en ileriden sahiplenebilmek, kuşkusuz ki, bu değerleri içselleştirmek, bilince çıkartmak ve yaşamıyla da bütünleştirmekle olanaklıdır.

Gözetiminde, mahkemede, zindandaki direnişleri, yaşamlarının her anını işçi, emekçi ve gençleri devrim mücadelesine seferber etmek için enerjik bir çaba ortaya koymaları, yaşamlarını tümüyle davanın ihtiyaçları ekseninde kurlmaları dava insanı olmalarının da göstergeleridir.

"Kahraman" değil, her yönüyle insan olan yoldaşlarımız, bu davanın bir sıra neferi oldukları gibi, düşünen önderleri de olabilmişlerdir. Habip ve Ümit yoldaş'a cisimleşen üstün özellikler, örgütlü yaşam içinde kazanılmış, Parti'nin yarattığı değerlerin toplamıdır.

Habip ve Ümit yoldaşın yaşamlarını yitirmelerinin ardından kendilerine dair yapılan anlatımda "düşünen önder ve savaştan nefer" tanımlaması yapılmıştır. İlkokul mezunu bir işçi ve yarı-aydın kökenden gelen genç bir devrimci de, geleneksel sol hareketin kadro algılarının dışına çıkarak, bir yandan mücadelenin sarsılmaz neferleri olarak mücadele etmişler, öbür yandan çok yönlü bir gelişim süreci içinde olarak, var olanla yetinmeyerek, kendilerini her an devrimci mücadelenin çıkarları ekseninde çok yönlü olarak üretmeyi başaramışlardır. Bugün içinden geçtiğimiz dönemde yoldaşlarımızın yaşamlarından, onların çok yönlü gelişim çizgilerinden öğrenmek bir sorumluluktur.

Kuşkusuz ki, Habip ve Ümitler'in uğruna bedel ödedikleri bu davayı zafere taşımak, onların da bir parçası oldukları mirası sahiplenerek, büyüterek ve elbette onları da aşarak olanaklı olacaktır.

DGB Türkiye Meclisi Sonuç Bildirgesi:

Devrim mücadelesini güçlendirelim!

DGB Türkiye Meclisi 21 Eylül tarihinde Ankara'da gerçekleşti. Meclis toplantımıza 16 kentten onlarca lise ve üniversiteden 80 kişi katıldı. DGB'nin kuruluş sürecinde ilk Türkiye Meclisi'nin toplanmasının anlamı bizim için bir eşiği ifade etmektedir. Bu bağlamda, gerçekleştirdiğimiz Türkiye Meclisi; yerellerde yapılan tartışmaların merkezileşmesi ve söz, yetki, karar alma noktasında kolektif bir emeği yansıtmaktadır.

Türkiye Meclisi'nin ön sürecini kayıt dönemi ile birlikte ortaya koyduğumuz pratik hat ile örmeye başladık. Meclise yönelik hazırlığımız masa başı toplantılarla değil mücadele alanlarında şekillendirdiğimiz bir süreç oldu. Somut adımlar attığımız, kitle çalışması yürüttüğümüz, eylem, etkinlik ve yerel toplantılarla Türkiye Meclisi'ne adım adım yürüdük.

DGB Türkiye Meclisi'nde gençlik hareketinin gündemleri tartışıldı

Geride kalan dönem üzerinden çalışma tablosunu değerlendiren DGB Türkiye Meclisi, devamında; gençlik hareketi gündemlerini ve toplumsal gelişmeleri tartıştı. Bu kapsamda meclisimiz şu sonuçlara vardı:

- İçerisinden geçmekte olduğumuz dönem üzerinden her geçen gün tırmanan emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı antiemperyalist mücadele, toplam gençlik hareketinin olduğu gibi DGB'nin de temel bir gündemi olacaktır. Emperyalist saldırganlığın büyük yıkımlar ve acılar yaşattığı kardeş halklarla dayanışmayı büyütmek için birleşik, kitlesel, militan ve fiili-meşru bir eylemli dayanışma hattı örgütlemek önemlidir. Bu ekseninde yaşanacak her türlü gelişme karşısında refleks müdahale geliştirmek DGB'nin temel sorumluluğudur.

- Gericilik toplumsal bir olgudur ve toplumsal hareketliliğin önüne geçmek için her dönem burjuvazi tarafından kullanılır. Gençliği denetlemek ve düzene bağlamak için kullanılan dinsel, milliyetçi, şoven vb. her türden burjuva gericiliğine karşı mücadeleyi büyütmek, DGB'nin önünde duran bir başka önemli sorumluluktur. Bu kapsamda devrimci politikalar ekseninde gençliği kucaklamak ve devrime kazanmak büyük bir önem taşımaktadır. DGB Türkiye Meclisi önümüzdeki süreçte gençlik içerisinde burjuva gericiliğinin etki alanını daraltmak ve devrimci düşünce ve fikirleri gençlik içerisinde yaymak bakışı ile kitleleri örgütleyen - harekete geçiren etkin bir çalışma pratiği ortaya koymayı hedeflemektedir.

- Baskı politikaları ve devlet terörü tüm toplum açısından bir başka yakıcı sorundur. Bugün düzen, kendisine yönelen her türlü hareketi ezmek ya da etkisiz hale getirmek için her türlü yol ve yöntemi devreye sokmaktadır. Bu süreç polis-ÖGB baskısı, üniversitelerde soruşturma ve ceza terörü olarak işletilmektedir. Gençliği hedefleyen bu türden saldırılara karşı etkin bir karşı koyuşu gerçekleştirmek önemli bir yerde durmaktadır. Gençliği hedef alan saldırılar ile yerellerin gündemlerinin bağıni kurabilmek, etkin bir kamuoyu desteği ile birleştirmek

baskı politikalarını sonuçsuz bırakacaktır ve bir örgütlenme alanına dönüştürecektir.

- Gençlik mücadelesinin en temel gündemlerinden birisi olan 6 Kasım süreci yaklaşmaktadır. Bu açıdan 6 Kasım'ın ön günlerinde YÖK'e karşı mücadeleyi YÖK sınırlarından çıkarmak, YÖK'ü yaratan YÖK düzenine karşı mücadeleye dönüştürülmesi önemlidir. DGB Türkiye Meclisi bu çerçevede 6 Kasım sürecini etkin bir kitle çalışması ile örgütlemeyi; tüm yerellerde birleşik, kitlesel eylem ve etkinlikler örgütlemeyi önüne aldı.

- Üniversitelerin açılış sürecinde DGB'nin politik gündemlere müdahalesi gençliğin devrimci birliğini yaratmak noktasında önemli bir yerde durmaktadır. Okul açılış günlerini yukarıda tanımlanan gündemler üzerinden etkin bir politik çalışmaya konu etmek, yapılabilen tüm yerellerde bu aynı gündemler ve DGB tanıtımı eksensli etkinlikler örgütlemek DGB'nin bir başka hedefidir.

- Gençlik hareketinin önemli bir bileşeni liselilerdir. Meclisimiz liseli gençlik hareketinin gündemleri ve bu çerçevede örülecek mücadele hattını tartışmış ve çıkan sonuçlar üzerinden öncelikli görevlerimizi ortaya koymuştur. Yanı sıra Türkiye Meclisi çalışmasının önemli bir bileşeni olan devrimci liseliler, lise gündemli tartışma ve sunumlarında "gençliğin devrimci birliğinde biz de varız" diyerek meclis çalışmasına önemli bir dinamizm katmıştır.

- DGB ilke ve işleyişi Türkiye Meclisi'nde ayrıntılı ve canlı tartışmalara konu oldu. DGB'nin söz ve eylem birliğini sağlamlaştırması için ilke ve işleyiş planında yapılan tartışma ve değerlendirmelerin ardından genel kurula sunulacak olan somut öneriler çıkarıldı.

- Yayınlar kitle çalışmamız anlamında önemli bir araçtır. DGB'nin politikalarını kitlelere aktarması açısından sosyal medyayı etkin kullanması gerekmektedir. Web sitesi ve sosyal medya araçları üzerinden gerçekleştirilen merkezi yayın faaliyetleri yerellerden beslenmesi ve zenginleştirilmesi acil bir ihtiyaçtır. Meclisimiz bu kapsamda hali hazırda sosyal medya üzerinden süren yayın faaliyetimizi güçlendirmeyi, yanı sıra en kısa zaman içerisinde merkezi bir web sitesi açmayı karar altına aldı.

- Türkiye Meclisi'nde tüm gündemler genel kurulu örgütlemek bakış açısı ile ele alındı. Genel kurulun önemi üzerine tartışmalar yürütüldü. Gençliğin devrimci birliğini sağlamak, gençlik içerisinde güçlü bir devrimci-politik bir odak olmak adına genel kurul

sürecinin örgütlenmesinin ilk adımları atıldı. Genel kurulun her açıdan güçlü bir ön sürece konu edilmesi, yaygın bir çalışmasının yürütülmesi, her alanda gündemleştirilmesi tartışıldı ve karara bağlandı.

Mecliste yürütülen tartışmalar sonucunda şu kararlar alındı:

- 6 Kasım'ı yerellerde güçlü ve birleşik bir biçimde örgütlemek. Ön günlerinde seminer ve sunumlara konu etmek. Bu kapsamda genel kurulun örgütlenme sürecini de başlatmak.

- "Gençlik birliğe, devrime!" şiarı ile örgütlenecek genel kurula giderken güçlü bir çalışma ortaya koymak. Ajitasyon ve propaganda araçlarını çeşitlendirmenin yanı sıra afiş ve broşürlerin çıkartılması. Sosyal medyayı ve kitle iletişim araçlarını bu noktada aktif bir kullanıma konu etmek. Politik olarak güçlü bir hazırlıkla gençliğin devrimci birliğini yaratmak.

- Yerel ihtiyaçlar çerçevesinde örülecek komisyon faaliyetleri ile süreçlere müdahale etmek. Yerel yayın, fanzin, bülten gibi araçların kullanımını bir örgütlenme aracı olarak önümüze almak.

- Güçlü, etkin, inisiyatifli yerel çalışmalar örmek.

Devrimci Gençlik Birliği, gençliği devrime kazanmanın bir aracıdır. DGB'nin ilk Türkiye Meclisi'nde alınan kararları başarılı bir şekilde hayata geçirmek, genel kurula her açıdan güçlü bir hazırlık yapmak gençliği devrime kazanma iddiamızın sınanacağı bir süreç olacaktır.

Dünden bugüne taşınan devrimci mirasın günümüzdeki temsilcileri olarak bizler, genel kurulun önemini kavramalı ve bir seferberlik süreci başlatmalıyız. Günümüzün Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri, Mazlumları olarak geleceği kazanma iddiamızı sağlamlaştırmalı, adımlarımızı yere daha sağlam basmalıyız.

Evet yoldaşlar, güneş artık bizler için doğuyor, düzene karşı devrim diyenler Devrimci Gençlik Birliği ile zorlu bir mücadeleye güçlü bir mevzi ile giriyor. Artık gün düzene karşı devrim mücadelesini güçlendirmek, DGB'de örgütlenmek gündür. Gençliğin tek kurtuluşu, geleceksizlik üreten bu sisteme karşı devrim mücadelesini güçlendirmektir.

Devrimci Gençlik Birliği Geçici Yürütme Kurulu

22 Eylül 2014

Ankara'da ulaşım çilesine karşı eylemler

Ankara'da yıllardır süren ulaşım çilesi katmerlenerek devam ediyor. Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melih Gökçek'in metronun gittiği yerlere, metrodan daha fazla kar edebilmek için otobüsleri kaldırmasının ardından bu çile artarak devam ediyor.

Hacettepe'de ulaşım sorunu ve DGB faaliyeti

Hacettepe'deki ulaşım sorunları nedeniyle yol kapatma eylemi gerçekleştirildi. 22 Eylül sabah 09.00 sıralarında trafiğin yoğunluğu, ring servislerinin azlığı ve öğrencilerin mağduriyetlerinin, derslerine geç kalmalarının önemsenmemesi nedeniyle bir grup öğrenci araçlardan inip yolu kapattı. Eylem plansız başlamasına rağmen sayısı hızla artan ve 500'e ulaşan kitle Beysukent (Beytepe) Köprüsü – Hacettepe Üniversitesi Fakülteleri arasını (yaklaşık 8 kilometre) yürüyerek eylemi tamamladı.

Eylemin ardından DGB standlarında "Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı Deniz ol!" başlıklı bildirilerin dağıtımına geçildi. Hacettepe öğrencilerinin standa ve bildirilere ilgisi oldukça yoğundu. Akşam saatlerinde siyasetlere yapılan çağrının ardından ulaşım sorunlarının tartışılması için bir toplantı gerçekleştirildi. Yaklaşık iki buçuk saat süren toplantıda "Beytepe Dayanışması" adı altında gerçekleştirilecek eylemlilik sürecine dair kararlar alınıp karşılık bulması istenilen talepler belirlendi. Alınan kararlardan bazıları; gün içerisinde taleplerin afiş ve bildirilerle yaygın bir şekilde anlatılması, Beytepe Dayanışması adı altında okulun birkaç yerinde ortak stand açılması ve günlük toplantıların düzenlenmesiyle ortak ve acil istemler üzerinde yoğunlaşıldı.

Toplantılar sonucunda belirlenen talepler şunlar:

- 1) Hacettepe Üniversitesi Rektörü Murat Tuncer'in, Hacettepe'nin resmi sitesinde, ulaşım sorunlarının kendi inisiyatifinde olmadığını açıklayan, öğrencilerin mağduriyetini dile getiren resmi bir açıklama yapması.
- 2) Geçen senenin ikinci döneminde ücretsizken 75 kuruş olan ve bu eğitim – öğretim döneminde ise tamamen kaldırılan bütün semt servislerinin tekrar ücretsiz olarak geri getirilmesi.
- 3) Hacettepe Üniversitesi'ne geçen senelerde düzenli bir şekilde gelen bütün EGO'ların yeniden getirilmesi. (230, 231, 293 vs.)
- 4) Beysukent (Beytepe) Köprüsü – Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü arası gidip gelmekte olan ring sayılarının artırılması ve ücretsiz olması.

Ulaşım eylemleri sürüyor

23 Eylül'de Ankara Veni Vidi Hastanesi Durağı'nda saatlerce otobüs bekleyen işçi, emekçi ve öğrenciler bu çileye son dedi. Onlarca insan taksi dolmuş yaparak işlerine ve okullarına yetişmeye çalışırken, aralarında DGB'lilerin de olduğu onlarca kişi bu duruma tepki gösterdi. Gelen otobüslerin dolu gelmesi ve durmaması üzerine yol kısa süre trafiğe kesildi. Bir otobüs şoförünün otobüsü kitlenin üzerine sürmesi ise protesto edildi. Yaşananlar çevredeki emekçiler tarafından kameraya alınarak internette teşhir edilirken, EGO da sürekli aranarak gecikmenin hesabı soruldu.

Yeni dönemde özellikle okulların da açılması ile birlikte ulaşım çilesi ciddi bir sorun olarak emekçilerin karşısına çıkacak.

Ankara DGB, tüm herkesi ulaşım hakkına sahip çıkmaya, "Ulaşım haktır engellenemez" ve "Nitelikli ulaşım hakkı" talepleriyle mücadeleye çağırdı.

Kızıl Bayrak / Ankara

ODTÜ DGB mücadeleye çağırıyor

Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) DGB, 23 Eylül'de üniversitede yürüttüğü faaliyetlerle gençliği mücadeleye çağırdı. Özellikle hazırlıkların bulunduğu fakültede yaygın bir faaliyet yürüten DGB'liler oldukça olumlu tepkilerle karşılaştılar.

Sabah saatlerinde fakültenin birçok bölgesine "Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı Deniz ol!" ve "Gençlik Birliğe, Devrime" DGB imzalı afişler kullanıldı. Ayrıca DGB'nin dönem başında çıkarttığı broşürler sınıf sınıf dolaşarak öğrencilere dağıtıldı. Birebir sohbetlerin de gerçekleştirildiği faaliyet boyunca yüzlerce bildiri öğrencilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / ODTÜ

"Gençlik devrime, sosyalizme"

DGB'nin "Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı Deniz ol!" ve "Gençlik birliğe, devrime!" şiarlı afişleri Çorlu Sağlık Mahallesi'nde yaygın bir şekilde yapıldı. Yanı sıra okulların çevresine "Gençlik devrime, sosyalizme!" DGB/DLB imzalı yazılamalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya

Öğrenciler yol kapattı

Siirt Üniversitesi'nin çeşitli fakülte ve yüksek okullarında eğitim gören ve kampüs içindeki Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı erkek öğrenci yurdunda kalan yaklaşık 200 öğrenci Siirt-Kurtalan karayolunu ulaşıma kapatıp oturma eylem yaptı.

Siirt Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Murat Erman, eylem yerine gelerek öğrencilerle görüştü. Erman, "Sorun üniversiteden kaynaklanmıyor. Yurt-Kur'dan kaynaklanıyor. Bir su borusu patlamış ve bugün onarıldı. Bir iki saat içinde su verilecek" diyerek öğrencileri eylemlerinden vazgeçirmeye çalıştı.

Öğrenciler adına konuşan Fatih Tutulan şunları söyledi: "Bir haftadır sular akıyor. İçmeye ve yıkanmaya su bulamıyoruz. Kampüs şehir dışında bunuyor. Yurttaki kantinde de sular fahiş fiyatla satılıyor. Okulun açılmasından bu yana sorunumuz çözülmedi." Öğrenciler 1 saat süren eylemlerine, talepleri yerine getirilmediği takdirde devam etme kararı olarak son verdi.

Muş'ta öğrencilerden eylem

Muş Alparslan Üniversitesi öğrencileri, Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Muş İl Müdürlüğü'ne bağlı yurtlarda yaşadıkları barınma ve ulaşım sorunlarını protesto etmek için Muş Valiliği'ne yürümek istedi. Öğrencilerin eylemi polis tarafından engellenmek istenirken, Güvenlik Şube Müdürü Hakan Yılmaz ise 'sorunların çözüleceği' iddiasıyla, eylem yapılmaması için öğrencileri ikna etmeye çalıştı. Eylemin ardından, 3 temsilci seçen öğrenciler, belediye başkan vekili ve vali ile görüştü.

Jesca Nankabirwa'nın ölümü sömürü sisteminin aynasıdır

Emperyalist-kapitalist dünya düzeni, işçi ve emekçilere açlık, yoksulluk, sefalet, kıyım ve katliamdan başka hiçbir gelecek sunmuyor. Emperyalist tekeller Ortadoğu'dan Afrika'ya, Asya'ya tüm dünya topraklarını paylaşıyor, bölgelerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini sömürüyor, burada yaşayan halkları da kendi sefil çıkarları için köleleştiriyor.

Emperyalist politikalar sonucunda savaşımlardan, bölgesel/yerel çatışmalardan; yanlış tarım politikaları nedeniyle ve kapitalizmin azgın doğa tahribatıyla oluşan kıtlık ve doğal felaketlerden; esnek, kurlsız çalışma, azgın kâr hırsının yol açtığı işsizlik belasından kaçmaya çalışanlar farklı ülkelere göç etmeye zorlanıyor. Geldikleri ülkelerde ise sıraladığımız bu musibetlerin yanında ırkçılıkla karşı karşıya kalıyor. Kapitalizmin yarattığı bu sorunların hedefine çakılarak linç girişimlerine maruz bırakılıyorlar. Savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınan binlerce Suriyeli'nin İstanbul İkitelli'de, Antep Ünalı Mahallesi'nde yaşadıkları saldırı ve linç girişimleri yakın zamanda tanık olduğumuz bu duruma örnek teşkil eden olaylardır. Tüm bunların yanı sıra taciz, tecavüz, her türlü cinsel şiddetin eklenmesiyle bu sorunların her biçimini en şiddetli boyutuyla ise yine göçmen kadın işçiler yaşamaktadır.

Nüfusunun büyük çoğunluğunun tarımdan geçimini sağladığı ve kuraklıkla birlikte, kıtlığın yaşandığı Uganda'da işsizlik nedeniyle göç eden yüzlerce işçiden biri olan Jesca Nankabirwa'nın ölümü de kapitalizmin en vahşi örneklerinden birini oluştururken, göçmen kadınların yaşadığı vahşeti de tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Ülke topraklarında yaşadığı işsizlik belasının İstanbul'a sürdüğü, bir tekstil atölyesinde çalışan 39 yaşındaki Jesca, 6 Eylül günü ortadan kaybolmasının ardından ölü olarak bulundu. *"Toplu tecavüze uğradıktan sonra öldürüldü"*ğü anlaşılan ve vücudunda darp izleri olan Jesca'nın ölümü savcılık raporuna *"şüpheli ölüm"* olarak geçti. Bu olayla ilgili gözaltına alınan bir kişi ise ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Jesca'nın toplu tecavüze uğradıktan sonra balkondan atılarak katledildiği söyleniyor.

Her an sınır dışı edilemeyle tehdit edilen göçmen işçiler ücret gasplarını, yaşadıkları saldırıları; göçmen kadınlar da bu sorunlarla birlikte yaşadıkları taciz ve tecavüzü bildiremiyorlar. Türkiye'de sığınmacı olarak kabul edilen ve devletin belirlediği bir ilde ikamet yeri gösterilen sığınmacılara ne çalışma izni ne de sosyal yardım veriliyor. Devlet çalışma izni tanımadığı sığınmacılardan ise Türkiye'de kaldığı sürece ikamet harcı istiyor. Yasal yollarla gelen göçmenlere yönelik düzenlemeler dahi onlar üzerinden para kazanma ve ucuz iş gücü olma nedenlerini artırıcı bir işlev görürken kaçak işçilerin pek çoğu ise köle olarak çalıştırılıyor, toplu bir şekilde öldürülebiliyor, yaşadıkları insanlık dışı muamelenin ortaya çıkarılması engelleniyor. Jesca'nın ölümü ise kendisi gibi göçmen arkadaşlarının uzun aramalarının sonucunda ancak ortaya çıkarılabildi.

Göçmen işçilerin merdiven altı atölyelerde, karın tokluğuna ücret dahi almadan çalıştırılmasına zemin

hazırlayan, buna ön ayak olan; göçmen kadın işçilerin taciz ve tecavüze uğramasıyla ilgilenmeyen devlet, Jesca Nankabirwa'nın ölümünde de aynı duyarsızlığı sürdürdü. Şüpheli olarak gözaltına alınan bir kişi ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Göçmen işçilerin nasıl yaşadığı, karnını nasıl doyurduğunuyla ilgilenmeyen üstelik ikamet için onlardan para talebinde bulunan devlet, toplu tecavüze uğramış Jesca'nın darp edilmiş cansız bedeninin memleketi Uganda'ya verilmesi için de 7 bin dolar para talebinde bulundu. Jesca'nın cansız bedeni için belirlenen bu bedel ise göçmen arkadaşları tarafından toplandı.

Jesca'nın ölümü, şüpheli kişinin serbest bırakılması, aynı zamanda Türkiye'nin öldürülen işçinin cansız bedeninin ailesine verilmesi için para istemesi Uganda'da büyük tepki çekti. Bunun üzerine ise Uganda Büyükelçiliği'nin talebiyle olayla ilgili bilgi istenildi.

Emperyalistlerin paramparça ettiği ve kıtlığın yaşandığı Somali'de yaşayan insanların açlıktan ölmek ve gıda yardımı alabilmek için askerlerin denetiminde esir hayatı yaşadıkları kamplara sığınmak zorunda bırakıldığı ve buradaki kadın ve kız çocuklarının su ve tıbbi yardım ihtiyacı için barış gücü denilen askerlerin tecavüzüne uğraması gerçeği gibi; Suriye'deki emperyalist savaştan kaçıp Türkiye'nin açtığı kamplarda tecavüze uğrayan, üçüncü, dördüncü kuma olarak alınan, fuhuş sektörüne pazarlanan kadınların yaşadıkları gibi Jesca Nankabirwa'nın toplu tecavüz sonrası katledilmesi de kapitalizm denilen bu insanlık dışı sistemin aynasıdır.

Jesca Nankabirwa örneğinde olduğu gibi işçi ve emekçi kadınlar, insanın insan tarafından sömürsüne dayalı kapitalist sistemin ürettiği sorunların katmerlisini yaşıyor.

Çiğli'de 12. yıl dayanışma etkinliği gerçekleştirildi

İzmirli işçi ve emekçileri yan yana getiren Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin "Yeni bir dünya, yeni bir kültür için ileri!" şiarı ile örgütlediği 12. yıl dayanışma etkinliği, 20 Eylül Cumartesi akşamı Çiğli Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi.

Etkinlik programında, kültür sanat evi bünyesinde işçi, emekçi ve gençlerin kendi üretimlerine dayanan atölyeler öne çıktı. Etkinlik programında halk oyunları atölyesi Karadeniz'in sesini ve Ege'nin sıcaklığını salondakilere taşıdı.

Etkinlikte, dernek adına yapılan konuşmada ise, 12 yıl boyunca sanatın bir mücadele biçimi olarak Çiğli'ye taşınmaya gayret edildiği vurgulandı. İnsanlığın kurtuluşu mücadelesinde yaratılan tüm devrimci tarihsel birikimi ve deneyimi sahiplenerek geleceğe taşıma misyonu ile hareket ettiklerine dikkat çeken temsilci, Nazımlar'dan, Yılmaz Güneyler'den, Brechtler'den, Jaralar'dan devralınan bu bayrağın İşçi Kültür Evleri şahsında dalgalanmakta ve emekçilerin üretken ellerinde çoğalarak geleceğe taşınmakta olduğunu dile getirdi. Konuşmasının devamında, Ulucanlar Katliamı ve Direnişi'ne vurgu yaptı.

Ahura Ritim Topluluğu'nun sunduğu müzik ziyafetiyle ilerleyen etkinlikte BDSP'nin hazırladığı 'Ulucanlar Direnişi' belgeseli de gösterildi. Dayanışma etkinliğinde Ulucanlar şehitleri şahsında devrim ve sosyal mücadelesinde yaşamını yitirmiş tüm devrimciler anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği Müzik Atölyesi'nin hazırladığı dinleti ile devam eden etkinlik programında, bir liseli tarafından *"Uyan Berkin'im"* şarkısı söylendi. Tiyatro atölyesi, iş cinayetlerini ve katliamlarını işledi. Oyunun devamında bir işçi söz alarak ezilenlerin sesi Victor Jara'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle bir konuşma yaptı.

Programın son bölümünde, Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Müzik Topluluğu sahne aldı.

İş cinayetlerini anlatan bir sergi ile Eksen Yayıncılık standı da etkinlikte açıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/39 * 26 Eylül 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

ULUCANLAR KATLIAMI'NI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

Karanlıklardan çıkıp geldiler.

Aydınlıkla yoğrulmuş yürekleri boğmak için...

Silahlarını doğrulttular çakır çakır bakan gözlerin üzerine...

Abuzer'le tutuştu ilk yangın.

Sonra Halil uzattı elini Abuzer'e.

*"Yoldaşlık üzerine gelen kurşunları paylaşmaktır" diyen Ümit,
atıldı en öne.*

Karanfiller ağılıyordu. Kan damlamıştı anaların gözlerine.

Günün ilk ışığıyla düştü Aziz de.

*Özgürlüğün şahanları bir bir şehit düşüyor ancak teslimiyeti
akıllarından dahi geçirmiyorlardı.*

Bilinç ve iradenin timsaliydi On'lar.

Ahmet olup dikiliyorlardı zalimin karşısına.

Mahir'ce direniyorlardı.

Her biri birer Önder'di.

*Sarsılmaz bir çelik gibi inancıyla İsmet,
kor ateşlerle akan bir ırmak gibi Habip olmuşlardı...*

*Ulucanlar'da yazılıyordu direnmenin ve yoldaşlığın
en yiğit dizeleri.*

En sonunda ölümüne direnenler, görüyordu Zafer'i...

Galibi netti bu savaşın; ölümü yenip ölümsüzleşenler...

On'lar; yeni güne gülümsüyordu.

